Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIX, SERIA II, Nr. 7423

8 PAGINI — 30 BANI

SÎMBĂTĂ 31 MARTIE 1973

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

a primit un grup de ziariști olandezi

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit, vineri dimineața, grupul de ziariști olandezi care face o vizită în țara noastră.

Din grupul de ziariști fac parte: J. A. Baggerman, redactor-șef la Agenția olandeză de presă ANP, J. A. Vermeulen, redactor-șef al revistei „Elseviers Magazine", I. R. Soetenhorst, redactor-șef adjunct al ziarului „N.R.C. Handelsblad", H. F. Van Loon, redactor de politică externă la ziarul „De Telegraaf", Peter Michielsen, redactor de politică externă la ziarul „Het Parool", Link van Bruggen, reporter la Societatea de radio „Avro", A.F.E. Hansen Löve-Salomonson, corespondentă la Viena a grupului „Gemeenschappelyhe Pers Dienst" și C. A. J. Verstegen, redactor la ziarul „Algemeen Dagblad".

La primire au participat tovarășii Cornel Burtică, membru supleant al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R. și Constantin Mitea, consilier al președintelui Consiliului de Stat.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a întreținut cordial cu ziariștii olandezi. Președintele Consiliului de Stat a arătat că a primit cu multă plăcere invitația de a face o vizită oficială în Olanda, subliniind că aceasta va constitui un moment important al dezvoltării bunelor relații româno-olandeze.

Răspunzînd apoi întrebărilor ce i-au fost adresate de ziariștii olandezi tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a referit pe larg la preocupările poporului român pentru dezvoltarea economică și socială a patriei, la politica României de colaborare cu Olanda și cu toate țările lumii, precum și la unele aspecte ale vieții politice internaționale.

Reprezentanții presei olandeze au mulțumit călduros pentru posibilitatea ce le-a fost oferită de a se întîlni cu șeful statului român, pentru bunăvoința cu care tovarășul Nicolae Ceaușescu a răspuns la întrebările ce i-au fost adresate.

IERI, ÎN SALA PALATULUI REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA, A AVUT LOC SOLEMNITATEA ANIVERSĂRII UNEI GLORIOASE SĂRBĂTORI A ÎNTREGULUI POPOR

ÎMPLINIREA A 80 DE ANI DE LA CREAREA PARTIDULUI POLITIC AL CLASEI MUNCITOARE DIN ROMÂNIA

Cuvîntarea tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU

Stimați tovarăși,

Sărbătorim astăzi împlinirea a 80 de ani de la făurirea partidului politic al clasei noastre muncitoare — Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România — care a constituit un moment de cea mai mare însemnătate pentru dezvoltarea mișcării revoluționare din țara noastră, pentru evoluția națiunii noastre, pentru afirmarea independentă a României. Aniversarea acestui eveniment memorabil este un prilej de evocare a bogatei istorii a mișcării noastre muncitorești, a tradițiilor revoluționare, democratice ale poporului român, ale forțelor progresiste, patriotice, ale comuniștilor — de care sînt legate indisolubil toate marile transformări petrecute în societatea românească modernă, toate victoriile obținute pe calea revoluției proletare și a edificării cu succes a noii orînduiri sociale — orînduirea socialistă. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Îngăduiți-mi să adresez, cu acest prilej, clasei muncitoare, țărănimii, intelectualității, tuturor oamenilor muncii, fără deosebire de naționalitate, întregului popor, precum și vechilor militanți comuniști, socialiști, revoluționari și democrați cele mai calde felicitări, precum și urarea de a ține mereu sus steagul socialismului și comunismului în România. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Aniversînd în mod sărbătoresc înființarea partidului politic de luptă al clasei muncitoare din România, aducem un fierbinte omagiu tuturor acelora care, neprecupețind nimic, nici chiar viața, s-au ridicat împotriva exploatării și asupririi, pentru libertate și dreptate socială, pentru progresul națiunii noastre, pregătind ziua luminoasă de astăzi a patriei socialiste, independente și înfloritoare.

Începuturile organizării clasei muncitoare, ale răspîndirii marxismului în România, crearea partidului politic revoluționar al proletariatului cu opt decenii în urmă

Dragi tovarăși,

Istoria mișcării muncitorești din România este strîns legată de dezvoltarea generală economico-socială a societății noastre, de progresul forțelor de producție și de schimbările petrecute în relațiile de producție ale țării.

Se cunoaște că, în comparație cu alte țări din centrul și apusul Europei, dezvoltarea economică a țărilor române a fost mult timp frînată de o serie de factori istorici obiectivi. Feudalismul s-a menținut o perioadă mai îndelungată la noi, împiedicînd lărgirea pieței interne, apariția relațiilor de producție capitaliste. Totodată, o influență profund negativă asupra evoluției economico-sociale a țării a avut-o dominația străină de sute de ani, pe care a fost nevoie s-o suporte poporul român și, care a secătuit avuția națională, a produs grele suferințe maselor largi muncitoare, a împiedicat dezvoltarea forțelor de producție, mersul înainte pe calea progresului social și economic. Abia către sfîrșitul secolului XVIII și începutul secolului al XIX-lea încep să apară, odată cu dezvoltarea activității manufacturiere și a industriei, relații de producție de tip capitalist. Acest proces devine mai evident către mijlocul și în a doua jumătate a secolului al XIX-lea determinînd și, totodată, dezvoltîndu-se, sub impulsul unor mari mișcări sociale, cum au fost revoluția din 1821, revoluția burghezo-democratică de la 1848—1849, unirea Principatelor Române în 1859, proclamarea independenței de stat a României în 1877. Iau avînt în această perioadă, îndeosebi, industria extractivă, industria metalurgică și industria prelucrătoare.

O trăsătură caracteristică a dezvoltării economiei Țărilor Românești în cea de-a doua parte a secolului trecut este pătrunderea rapidă a capitalului străin, care acaparează ramuri principale ale industriei naționale. Penetrația capitalului străin — îndeosebi german, francez, belgian, englez — este facilitată de împrumuturile înrobitoare pe care le contractează România în străinătate, de creșterea datoriei statului față de marile bănci din apus, de concesionarea resurselor naturale ale țării trusturilor imperialiste. La sfîrșitul ultimului deceniu al secolului trecut, din cele aproape 625 de întreprinderi ale marii industrii care își desfășurau activitatea în Muntenia și Moldova, mai mult de jumătate erau exploatate de capitaliștii străini. O situație asemănătoare exista și în Transilvania, unde capitalul străin era precumpănitor în industria construcțiilor de mașini, chimică, textilă, de celuloză și hîrtie, capitalul autohton investit în societățile industriale pe acțiuni avînd o pondere de sub 10 la sută. Urmările penetrației capitalului străin, ale exploatării bogățiilor țării de către trusturile occidentale au fost amplificate de faptul că, în acea perioadă, pînă la cucerirea independenței de stat în 1877, Țările Românești plăteau încă bir — în bani și în produse naturale — Imperiului Otoman.

Ca rezultat al schimbărilor ce au avut loc în dezvoltarea forțelor de producție, în relațiile de producție — și care demonstrează că la sfîrșitul secolului al XIX-lea România se afla în prima fază a dezvoltării capitaliste — se produc modificări importante în structura de clasă, în raportul de forțe sociale și politice ale societății românești.

Moșierimea, care continua să aibă o poziție economică și politică puternică, era clasa cea mai reacționară care se împotrivea oricăror reforme cu caracter progresist, democratic. Clasa cea mai numeroasă a societății era țărănimea, crîncen exploatată de moșieri și arendași, profund interesată în lichidarea proprietății feudale, în realizarea reformei agrare și a altor schimbări cu caracter democratic, care reprezenta o puternică forță progresistă a țării. Paralel cu dezvoltarea industriei, creștea tot mai mult rolul social și politic al burgheziei, care acționa pentru desfășurarea largă a activităților economice, comerciale și, implicit, pentru unele reforme democratice ce corespundeau cerințelor obiective ale dezvoltării societății noastre. Specificul desfășurării revoluției burghezo-democratice făcea, totodată ca burghezia — ale cărei interese de clasă o determinau să intensifice exploatarea maselor — să pactizeze în bună măsură pe plan politic cu moșierimea. Societatea românească cuprindea, de asemenea, categorii de mijloc — mici meseriași și negustori — precum și pătura intelectuală, interesată în dezvoltarea democratică a țării.

Unul din procesele sociale cele mai importante care marchează evoluția societății românești în această perioadă, este dezvoltarea și intrarea fermă în arena vieții politice a tinerei clase a proletariatului industrial — forța cea mai înaintată a țării. Proletariatul devine tot mai mult purtătorul idealurilor celor mai revoluționare ale maselor populare, exponentul aspirațiilor vitale ale întregului popor muncitor spre dezvoltarea patriei pe calea progresului, spre făurirea unității naționale, cucerirea independenței de stat, spre o viață liberă și demnă. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Exploatarea nemiloasă a muncitorilor de către capitaliștii autohtoni, agravată de jaful trusturilor străine care acționau pentru transformarea României într-o sursă de materii prime, de forță de muncă ieftină și de piețe de desfacere a produselor lor, accentuează contradicțiile de clasă din sînul societății românești de atunci, impulsionează mișcarea muncitorească. În contextul dezvoltării generale economico-sociale a țării, al schimbărilor care au loc în raportul de forțe politice, lupta proletariatului are drept scop principal eliberarea sa și a maselor muncitoare de exploatare și asuprire, căpătînd, totodată, și un caracter național, patriotic, prin aceea că țintea la apărarea independenței și suveranității țării, la salvgardarea drep-

(Continuare în pag. a II-a)

30 *martie 1973. Capitala patriei a trăit în această zi un moment de seamă: adunarea festivă consacrată împlinirii a 80 de ani de la crearea partidului politic al clasei muncitoare din România, glorioasă aniversare care dobîndește semnificația unei mari sărbători a întregului nostru popor.*

Sala Palatului Republicii Socialiste România are un aspect sărbătoresc. Steaguri roșii și tricolore își ingemănează faldurile pe fundalul scenei, unde se află inscripția: „80 de ani de la crearea partidului politic al clasei muncitoare din România". Strălucesc în reflexe aurii datele jubiliare „1893—1973", marcînd simbolic o epocă glorioasă, o epocă de luptă eroică, de jertfe și neobosite eforturi, de hotărîtoare victorii pentru înfăptuirea înaltelor idealuri de libertate, progres, dreptate socială ale poporului român, pentru triumful socialismului pe pămîntul României.

Ora 17. Sosirea în sală a tovarășului Nicolae Ceaușescu, a celorlalți conducători de partid și de stat este salutată de asistență cu puternice și îndelungi aplauze, cu ovații și urale. Se scandează, minute în șir, „Ceaușescu-P.C.R.", „Ceaușescu și poporul".

În prezidiul ședinței festive iau loc tovarășul Nicolae Ceaușescu, tovarășa Elena Ceaușescu, tovarășii Manea Mănescu, Paul Niculescu-Mizil, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Maxim Berghianu, Gheorghe Cioară, Florian Dănălache, Emil Drăgănescu, Janos Fazekas, Petre Lupu, Dumitru Popescu, Leonte Răutu, Gheorghe Stoica, Ștefan Voitec, Iosif Banc, Constantin Băbălău, Petre Blajovici, Cornel Burtică, Miron Constantinescu, Mihai Dalea, Aurel Duca, Mihai Gere, Ion Ioniță, Ion Pățan, Ștefan Andrei, Ion Dincă, precum și militanți din ilegalitate ai partidului și ai mișcării muncitorești din țara noastră — Chivu Stoica, Constantin Pîrvulescu, Ion Pas, Constanța Crăciun, Petre Constantinescu-Iași, Victor Brătfăleanu, Vanda Nicolschi, Alexandru Sencovici, Ion Popescu-Puturi, Anton Breitenhofer și Ion Felea — Suzana Gâdea, președinta Consiliului Național al Femeilor, Ion Traian Ștefănescu, prim-secretar al C.C. al U.T.C., George Ciucu, rectorul Universității

(Continuare în pag. a IV-a)

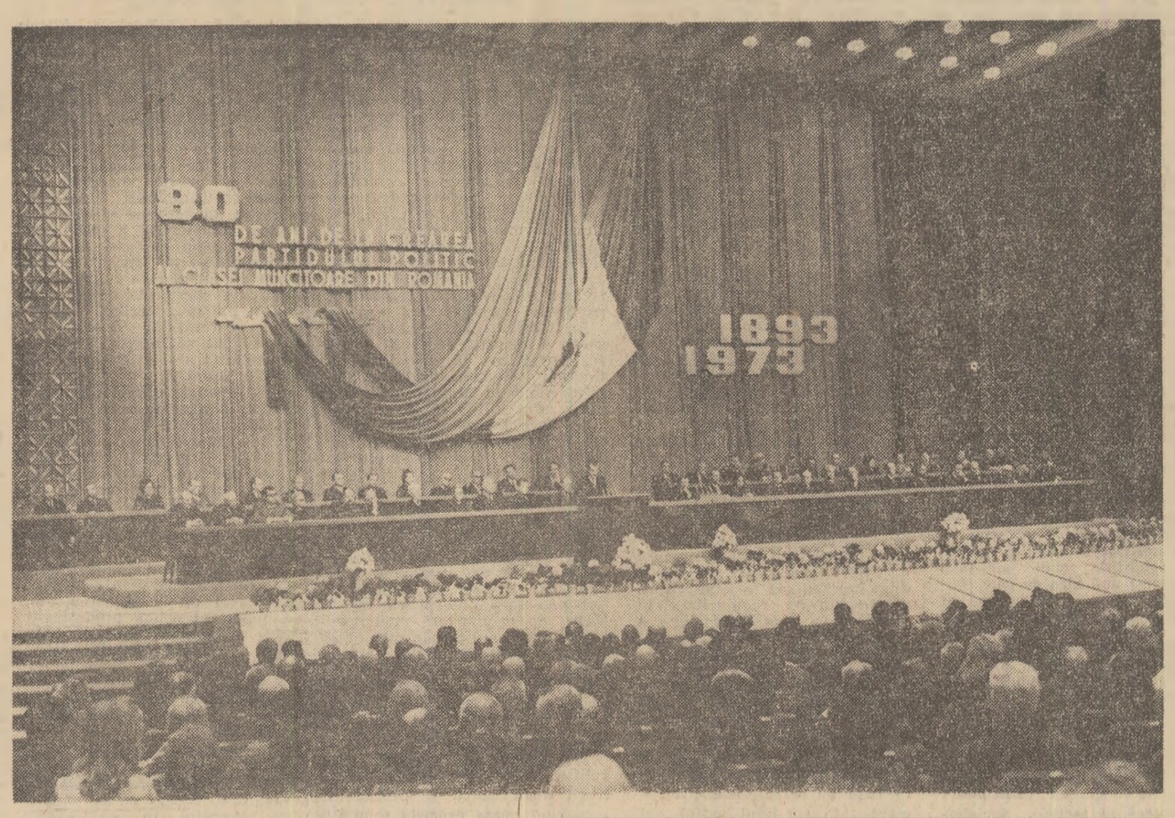

ACTIVITATE INTENSĂ ÎN CAMPANIA AGRICOLĂ

TINERII DIN JUDEȚUL CONSTANȚA CONVERTESC ÎN FAPTE UN ANGAJAMENT

ZIUA LA SEMĂNAT, NOAPTEA LA PREGĂTIREA TERENULUI

În ultimele zile, pe ogoarele județului Constanța au existat condiții excelente pentru a se demara cu ritm sporit la efectuarea însămînțărilor din prima epocă. Pentru că se înregistrează totuși o întîrziere față de perioada calendaristică optimă se impun eforturi mai mari, o organizare exemplară a muncii. La chemarea organizațiilor U.T.C. de la sate, de a se lucra cît mai repede dar și cît mai bine, au răspuns, toți tinerii mecanizatori și cooperatori antrenați la muncile din perioada de debut a campaniei agricole de primăvară. Drept urmare, în foarte multe unități s-a încheiat deja semănatul culturilor din prima urgență. În altele se însămînțează ultimele hectare din această categorie, principalele forțe fiind concentrate acum la pregătirea terenului ce urmează să fie însămînțat cu floarea soarelui și porumb. La C.A.P Scărișoreanu, de pildă, de la data cînd a fost însămînțat primul hectar, cei 24 de mecanizatori ai secției nu au

OCTAVIAN MILEA

(Continuare în pag. a VII-a)

CONSTRUCȚIA ȘCOLII

de ACULIN CAZACU

Liceul „Nicolaus Lenau" din Timișoara. Intru în hol și două panouri, unul în dreapta, celălalt în stînga îmi atrag atenția în mod deosebit. Primul: seturi de felicitări pentru elevii care își sărbătoresc astăzi ziua de naștere. Aflu că panoul se schimbă zilnic... Al doilea: urări adresate celor mai bune formații culturale, artistice și sportive ale școlii. Din hol, printr-o curte interioară, se pătrunde spre noul club al elevilor, amenajat prin munca lor în încăperi de subsol, cu aerul acela romantic și cu tentație spre intimitatea și autoreflecția specifice adolescentului. Prin stația de amplificare, o muzică tinerească se revarsă discret și încurajator.

Sus, la etaj, o expoziție de fotografie artistică, o sală de aplicații gastronomice și gospodărești pentru eleve, un cabinet audio-video. Un cabinet cu planșe, retroproiector, aspectomat, aparat de proiecție pentru 16 mm, diaproiector, magnetofon, lumină de pupitru — toate conexate între ele prin fire ingenios îmbinate și concentrate la un dispecerat. Profesorul Erich Pfaff, director al liceului și principalul animator al cabinetului, nu este nici de departe un „om de cabinet": în cei 20 de ani de profesorat a organizat 160 de excursii de studii. Toate sînt înregistrate, cu program, traseu, scop, rezultate, observații. I-am spus că în alte părți, în Anglia de pildă, unor cabinete de felul celui pe care îl activizează li se zice „multi-media". Mi-a răspuns, zîmbind, că oricum i-ai zice el trebuie să aibă funcționalitate, să existe, să se rostuiască...

Aici începe, de altfel, construcția școlii. Dincolo de existența unui local, a unor săli și a unor dotări, școala este un complex de funcții instructiv-educative. Ea se generează din jocul și îmbinarea acestora, ca mediu spiritual, moral și fizic, ca ansamblu coerent de raporturi și relații interumane. Am simțit, la liceul timișorean, strădania de a face din școală un mediu cultural, multifuncțional și operator: o mică cetate de tip comunitar, în care plăcerii de a fi i se asociază plăcerea de a învăța.

Concepută astfel, în determinările sale culturale, școala devine o a doua casă, o ambianță a habitudinii spirituale. Atracția către ea nu este una exterioară, ci una interioară. Ea crește din gradarea și continuitatea unei munci de educație care își însușește elevul în calitate de coparticipant, po-

(Continuare în pag. a VII-a)

CUVÎNTAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. I)

tului sacru al poporului român de a se dezvolta de sine stătător. Sînt cunoscute puternicele acțiuni revoluționare organizate de proletariat în ultimele două decenii ale secolului trecut: greve și demonstrații care aveau drept scop cucerirea unor drepturi economice, satisfacerea revendicării zilei de muncă de 8 ore, cucerirea dreptului de organizare. Importante campanii politice au fost inițiate de clasa muncitoare, de militanții socialiști pentru obținerea dreptului de vot universal și a altor libertăți democratice indispensabile desfășurării luptei de clasă împotriva burgheziei și moșierimii.

Muncitorimea a găsit de la început un aliat puternic în țărănime — clasa care a dus secole de-a rîndul lupta pentru păstrarea ființei noastre naționale, pentru neatîrnarea țării — și care, în noile condiții, se afirmă viguros, alături de muncitorime, ca o importantă forță revoluționară. Sînt ilustrative în acest sens marile răscoale țărănești de la 1888, care au provocat panică în rîndurile stăpînitorilor vremii și intervenția sîngeroasă a forțelor represive.

Aceste răscoale au constituit, totodată, o pildă vie de colaborare strînsă și fraternitate între țărănime și mișcarea muncitorească ce s-a ridicat în apărarea răsculaților, a victimelor opresiunii burghezo-moșierești.

În această perioadă, în Țările Românești se afirma o puternică pleiadă de intelectuali progresiști animați de ideile înaintate ale timpului și care își consacră cu abnegație energia slujirii intereselor poporului, dezvoltării culturii militante, înfăptuirii idealurilor de progres social, libertate și neatîrnare a patriei, cuceririi unor largi drepturi și libertăți democratice pentru masele muncitoare.

O caracteristică esențială a mișcării muncitorești din țara noastră o constituie faptul că, încă din stadiul de început al existenței lui, proletariatul și-a pus problema organizării ca clasă, înțelegînd că aceasta este o condiție hotărîtoare pentru desfășurarea cu succes a luptei politice împotriva claselor exploatatoare, pentru realizarea țelurilor sale revoluționare, pentru eliberarea socială a tuturor celor ce muncesc. Chiar în prima jumătate a veacului trecut au apărut și s-au dezvoltat forme de organizare muncitorească, cum sînt asociațiile profesionale de întrajutorare — organizații ce-și propuneau la început revendicări cu caracter economic și care, ulterior, se dezvoltă pe baza principiilor politice de clasă. Aceste organizații se consolidează și se înmulțesc, jucînd un rol tot mai important în lupta maselor muncitoare. Un moment deosebit de important în dezvoltarea procesului de organizare a proletariatului este înființarea, în 1872, deci cu mai bine de 100 de ani în urmă, a Asociației generale a tuturor lucrătorilor din România care-și propunea, pentru prima dată în istoria noastră, unirea muncitorilor din întreaga țară. Acest eveniment marchează începutul organizării de clasă pe scară națională a proletariatului român.

Odată cu dezvoltarea și intensificarea organizării clasei muncitoare au apărut și au început să se propage tot mai larg în țara noastră ideile socialiste. De altfel, încă socialismul utopic pătrunsese în Țările Române, cîștigînd adepți în rîndul unor intelectuali preocupați de găsirea unor căi noi de dezvoltare a societății, și care s-a concretizat în forme originale cum a fost, de pildă, falansterul de la Scăieni — Prahova, creat în 1835 din inițiativa lui Teodor Diamant.

Revoluția burghezo-democratică de la 1848, contactele stabilite cu mișcarea revoluționară din Occident au înlesnit de timpuriu cunoașterea programului internaționalei întemeiate de Marx și Engels care a avut o puternică influență asupra dezvoltării luptei revoluționare din România. În 1869, la Timișoara, ia ființă o secție a Internaționalei muncitorești, care înscrie între preocupările sale de bază răspîndirea ideilor marxiste. Cercurile socialiste constituite apoi la București, Iași și în alte orașe, la începutul deceniului al VIII-lea al veacului trecut, au desfășurat o largă activitate propagandistică, editînd o seamă de publicații ca: „Socialismul", „Contemporanul", „Dacia viitoare", „Emanciparea", „Revista socială", „Drepturile omului" și altele, prin intermediul cărora socialismul științific este larg răspîndit în rîndul proletariatului, al maselor muncitoare, precum și al unor cercuri de intelectuali progresiști.

Ideile de bază ale întemeietorilor socialismului științific, Marx și Engels, au pătruns în România în mod nemijlocit, prin publicarea în limba română a unor lucrări ca „Dezvoltarea socialismului de la utopie la știință", „Originea familiei, a proprietății private și a statului", „Manifestul Comunist", „Capitalul" și altele. La puțin timp după apariția lor. În felul acesta, militanții socialiști, partea înaintată a proletariatului român, au putut veni în contact direct cu gîndirea cea mai avansată a epocii, cu teoria socialismului științific.

În cadrul procesului de unire a mișcării muncitorești cu socialismul științific s-a pus la ordinea zilei, cu tot mai multă acuitate, problema făuririi partidului politic al clasei muncitoare. Încă din anii 1885—1886, în presa socialistă a vremii a început să se vorbească tot mai frecvent despre necesitatea creării unui „partid muncitoresc", a unui „partid socialist", a „partidului marxist al muncitorimii". Un moment deosebit de important în evoluția politică spre realizarea acestui țel al clasei noastre muncitoare l-a reprezentat publicarea, de către C. Dobrogeanu-Gherea, în anul 1886, a lucrării „Ce vor socialiștii români?" în care era susținută și argumentată temeinic necesitatea organizării partidului politic al proletariatului. Totodată, se sublinia, ca obiectiv politic fundamental al acestui partid, lupta revoluționară pentru cucerirea puterii în stat și instaurarea dictaturii proletariatului. **„Poporul, proletariatul** — scria Constantin Dobrogeanu-Gherea — **ajungînd la putere, după revoluția socială proletară, va întrebuința dictatura de clasă ca mijloc pentru a-și întări domnia, pentru a organiza formele de viață ale societății socialiste".** După cum se vede, socialiștii români și-au pus încă de la început, în mod just, drept cerință obiectivă a trecerii la făurirea orînduirii socialiste, problema instaurării puterii clasei muncitoare, a exercitării dictaturii proletariatului ca formă de dominație împotriva claselor exploatatoare, a tuturor forțelor ostile societății eliberate de exploatare ca o condiție a făuririi socialismului. **(Aplauze puternice, prelungite).** Această concepție privitoare la modul de realizare a transformării revoluționare a societății și-a pus cu putere amprenta încă de la început, asupra întregii lupte revoluționare a proletariatului din România și a partidului său politic. Lucrarea la care m-am referit poate fi considerată pe drept cuvînt primul program al mișcării revoluționare, marxiste din țara noastră. Luînd cunoștință de conținutul său, Friedrich Engels scria socialiștilor români: **„Cu mare plăcere am văzut că socialiștii din România primesc în programul lor principiile de căpetenie ale teoriei care a izbutit a aduna într-un mănunchi de luptători mai pe toți socialiștii din Europa și America — e vorba de teoria prietenului meu, răposatul Karl Marx".** De altfel, după cum se cunoaște, Marx și Engels au acordat o atenție deosebită studierii istoriei României, dezvoltării ei economico-sociale, evoluției mișcării muncitorești revoluționare din țara noastră, întemeindu-și unele concluzii și teze teoretice și pe cunoașterea realității societății românești din perioada respectivă. Clasicii marxismului au privit întotdeauna cu simpatie lupta eroică desfășurată de poporul român pentru eliberarea națională și socială, pentru unirea într-un singur stat național, pentru scuturarea jugului asupririi și dominației străine.

Ca pe întreg teritoriul țării, ia amploare și mișcarea muncitorească din Transilvania. O expresie elocventă a spiritului politic revoluționar al proletariatului din această provincie este făurirea în 1890, a organizațiilor Partidului Social-Democrat din Transilvania. În această epocă se intensifică legăturile dintre socialiștii români de pe ambele versante ale Carpaților, se creează legături tot mai strînse între proletariatul din Muntenia, Moldova și Transilvania. Mișcarea muncitorească ce se dezvoltă concomitent în toate provinciile românești își propune ca unul din țelurile importante ale programului ei revoluționar realizarea unității naționale a poporului nostru. Socialiștii scriau în revista cu un nume deosebit de semnificativ — „Dacia viitoare": **„Nu vom avea o zi, un ceas de odihnă pe cît timp un frate de-al nostru va geme în lanțurile sclaviei și vom lupta necurmat, așteptînd cu nerăbdare și credință în viitor fericita zi cînd, mînă-n mînă, vom putea striga liberi și împreună: „Trăiască România". (Aplauze puternice).**

Primii pași importanți în direcția organizării politice a proletariatului a fost înființarea în 1887 la București, Iași și în alte orașe din țară, a cercurilor muncitorești, transformate apoi în cluburi muncitorești, cu un număr însemnat de membri. Acestea și-au propus ca principal obiectiv pregătirea Congresului socialist ce avea să statueze înființarea partidului politic muncitoresc. Evoluția economică, social-politică și ideologică a societății românești oferea condițiile creării acestui partid. Așa cum arăta socialistul Constantin Mille într-un articol intitulat „Congresul nostru", **„Mișcarea socialistă din România devenise, după diferite dibuiri, pur marxistă, atît din punctul de vedere al teoriei, cît și din punctul de vedere al practicii".**

Lucrările Congresului, care au avut loc la București, în zilele de 31 martie — 3 aprilie 1893, salutate cu entuziasm și urmărite cu profund interes de muncitorimea din întreaga țară, au statuat înființarea partidului politic marxist al clasei muncitoare — Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România. **(Aplauze puternice).** Acest eveniment a intrat în istoria noastră ca moment de excepțională însemnătate pentru destinele luptei revoluționare a proletariatului și a maselor muncitoare, ca momentul ce marchează înfăptuirea organizării politice a clasei muncitoare pe scară națională. **(Vii și puternice aplauze).** Partidul clasei muncitoare din România înființat în anul 1893, pe baza principiilor socialismului științific, a teoriei de clasă a lui Marx și Engels, și-a asumat din prima clipă misiunea istorică de a conduce lupta revoluționară pentru cucerirea puterii politice de către proletariat și celelalte mase muncitoare de la orașe și sate, pentru transformarea socialistă a societății românești. Anul 1893 este anul nașterii detașamentului revoluționar, de avangardă al clasei muncitoare din România. Iată de ce putem spune cu deplin temei, că adevăratele începuturi ale Partidului Comunist Român, — care continuă cele mai înalte tradiții de luptă ale poporului și își are rădăcinile implintate adînc în mișcarea muncitorească, socialistă, din a doua jumătate a secolului trecut — coincid cu începutul activității partidului muncitoresc călăuzit de teoria revoluționară marxistă, creat cu 8 decenii în urmă. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Făurirea partidului clasei muncitoare a marcat o etapă nouă în desfășurarea procesului revoluționar din țara noastră, în dezvoltarea luptelor sociale. Stat major marxist al proletariatului, el s-a situat în fruntea maselor populare în bătăliile împotriva exploatării și asupririi, pentru o viață mai bună, pentru libertate socială și națională. Nașterea partidului revoluționar al clasei muncitoare, ca și întreaga sa dezvoltare ulterioară, au fost rezultatul evoluției economico-sociale și politice a țării noastre, expresia cerințelor mersului înainte al societății românești pe calea progresului social. Partidul s-a format din rîndurile proletariatului și s-a ridicat la luptă pentru eliberarea clasei sale, a maselor muncitoare, exprimînd în modul cel mai fidel interesele și aspirațiile cele mai înaintate ale națiunii noastre. El s-a dezvoltat o dată cu cristalizarea și maturizarea conștiinței de clasă a proletariatului, cu transformarea muncitorimii dintr-o clasă în sine, într-o clasă pentru sine — cum spunea Marx. Istoria de 80 de ani a partidului politic al muncitorimii românești demonstrează, o dată în plus, că numai atunci cînd detașamentul revoluționar al proletariatului pornește în activitatea sa de la realitățile concrete, social-istorice, ale poporului în mijlocul căruia activează și ține seama de cerințele, interesele și aspirațiile acestuia, poate juca un rol esențial în lupta împotriva exploatării și asupririi, își poate îndeplini cu succes misiunea istorică în înfăptuirea revoluției proletare, în transformarea revoluționară a societății pe calea socialismului și comunismului. **(Aplauze puternice).** Istoria, viața, faptele demonstrează că formarea partidului muncitorilor a fost rezultatul evoluției istorice a poporului nostru, al dezvoltării forțelor și relațiilor de producție și al ascuțirii contradicțiilor de clasă din România acelei perioade, rezultatul condițiilor obiective create în viața societății noastre.

În programul său, Partidul Social-Democrat al Muncitorilor din România înscria țelul final al luptei clasei muncitoare — **„desființarea relațiilor de producție capitaliste — întemeierea societății socialiste"** și totodată stabilea o serie de revendicări imediate, ca de pildă: garantarea dreptului de întrunire și organizare, votul universal, învățămîntul gratuit și altele. Subliniind rolul istoric al clasei muncitoare, programul definea drept sarcină centrală a partidului **„de a organiza proletariatul, de a organiza poporul muncitor"** în lupta revoluționară. Trebuie spus că atît în elaborarea programului, cît și în activitatea de traducere în viață a prevederilor sale, socialiștii români au ținut seama de realitățile concrete ale societății noastre din acea epocă, de cerințele specifice ale dezvoltării istorice a României. Anton Bacalbașa arăta în ziarul socialist „Munca" că la elaborarea sarcinilor și obiectivelor programului partidului **„Socialiștii români au avut în vedere condițiile speciale ale țării în care trăiesc"**, iar Dobrogeanu Gherea afirma: **„Școlari ai socialismului, membri ai marii familii socialiste europene, noi știm că felul activității noastre atîrnă de condițiile reale ale țării noastre și mai ales de cele economico-sociale. Așadar, să analizăm condițiile de trai ale țării noastre cum urmează din poziționea poporului muncitor, din relațiile de clasă, din cultura noastră, din temeliile economice".** De altfel, socialiștii români afirmaseră această poziție încă în 1891, în raportul prezentat la Congresul Internaționalei a II-a de la Bruxelles. În raport se spunea: **„Din punct de vedere al tacticii, socialismul român trebuie să aibă armele sale proprii, condițiile economice și cîmpul economic pe care va trebui să lucreze fiindu-i proprii".** Sau, menționînd că țelul tuturor socialiștilor este **„stabilirea unei societăți solidare și armonioase, a unei societăți în care toate uneltele de muncă vor fi socializate"**, raportul sublinia că, în ce privește **„mijloacele prin care s-ar ajunge la acest scop, fiecare va întrebuința pe acelea cerute de condițiile specifice ale țării sale".**

Ancorat în realitățile social-politice ale țării, partidul muncitorilor din România și-a spus cuvîntul față de toate marile probleme care frămîntau societatea românească din acea vreme, luînd poziție și preconizînd soluții în conformitate cu interesele de clasă, cu aspirațiile revoluționare ale proletariatului. Astfel, socialiștii români abordează în mod aprofundat problema agrar-țărănească, de o deosebită acuitate pentru societatea acelei vremi, militînd pentru înfăptuirea reformei agrare, pentru lichidarea formelor de exploatare feudale la sate, pentru împămîntenirea țăranilor și organizarea pe baze noi a muncii acestora, pentru introducerea unor mijloace de lucru avansate în agricultură. În același timp, pornind de la analiza științifică a stării de înapoiere economică a țării, de la rămînerea în urmă a forțelor de producție, socialiștii subliniau importanța deosebită a dezvoltării intense a unei industrii naționale noi, ca o condiție atît pentru progresul general al societății, cît și pentru creșterea rîndurilor proletariatului, pentru amplificarea luptei revoluționare a acestuia, pentru crearea premiselor în vederea trecerii, în perspectivă, la edificarea societății socialiste. Acestea erau probleme esențiale pentru existența clasei muncitoare și a țărănimii — cele două forțe sociale de bază cărora le revenea sarcina ca, în strînsă alianță, să acționeze pentru transformarea revoluționară a societății.

Socialiștii români acordau, de asemenea, o atenție deosebită asigurării condițiilor pentru dezvoltarea instrucției publice, pentru ridicarea nivelului de cultură și civilizație al maselor populare, pentru formarea unei intelectualități provenite din popor și legată de aceasta — parte componentă a luptei generale pentru emanciparea socială și națională a României. Ocupîndu-se îndeaproape de problemele legate de lărgirea libertăților publice, cetățenești, democratice, partidul clasei muncitoare și-a definit clar poziția față de problema națională, pronunțîndu-se ferm pentru lichidarea oricărei discriminări și asupriri naționale, pentru egalitatea deplină în drepturi între toți cetățenii țării, fără deosebire de naționalitate. Reprezentanții de frunte ai partidului se ridicau cu putere împotriva dominației străine, proclamînd solemn dreptul imprescriptibil și inviolabil al națiunii noastre, ca de altfel al tuturor națiunilor, la o viață liberă și independentă.

Toate acestea demonstrează că socialiștii români s-au situat de la început pe poziții marxiste clare, și-au propus ca obiective fundamentale soluționarea problemelor arzătoare izvorîte din realitățile concrete ale țării, din necesitățile dezvoltării României pe calea progresului material și social.

Luptînd pentru interesele proletariatului român, ale maselor muncitoare din țara noastră, partidul clasei muncitoare din România s-a manifestat, totodată, ca detașament activ al mișcării muncitorești internaționale. Întreținînd legături strînse cu Engels și fruntași ai mișcării muncitorești din celelalte țări, participînd cu regularitate la congresele Internaționalei a II-a, partidul muncitorilor din România a dezvoltat largi relații cu celelalte partide socialiste. Multiple și strînse legături au existat între mișcarea muncitorească din țara noastră și cea din Rusia, legături care și-au găsit expresia atît în sprijinul acordat grupurilor revoluționare ruse de către socialiștii români, în sprijinul moral și material acordat socialiștilor ruși emigrați în România, cît și în schimbul de corespondență și în legăturile directe cu Plehanov, iar mai tîrziu cu Vladimir Ilici Lenin. Organul de presă al partidului publica frecvent știri despre mișcarea revoluționară din Rusia, iar în 1892, prin gazeta „Mișcarea socialistă", socialiștii români și-au exprimat simpatia și solidaritatea cu grupul revoluționarilor ruși, printre care se afla și tînărul Ulianov — Vladimir Ilici Lenin — pe care guvernul țarist îl deportase în Siberia.

O amploare deosebită au cunoscut-o în acei ani legăturile internationaliste dintre socialiștii români și cei bulgari. Pe teritoriul țării noastre, revoluționarii bulgari, prigoniți în țara lor, au găsit adăpost și prieteni adevărați. Relații internaționaliste au fost stabilite, de asemenea, cu partidele socialiste din Germania, Franța, Italia, Belgia și alte țări. Paginile presei muncitorești și socialiste din acele vremuri constituie o mărturie a solidarității proletariatului român cu luptele muncitorilor din Norvegia, Danemarca, Olanda, Elveția, Spania, China, Australia, Statele Unite ale Americii, Cuba și din alte țări ale lumii.

Activitatea internă a partidului, legăturile strînse cu organizațiile clasei muncitoare din celelalte țări, cu conducători eminenți ai proletariatului, participarea și contribuția sa activă la dezbaterea problemelor importante ce se puneau în fața mișcării muncitorești internaționale în acea vreme, i-au adus prestigiu și autoritate pe plan internațional. Conducerea Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din Ungaria aprecia, în 1894, într-o scrisoare adresată socialiștilor români că **„tînărul și vigurosul Partid Socialist Democrat Român ocupă deja, grație devotamentului și energiei voastre, un loc însemnat printre partidele socialiste ale continentului".**

După cum este știut, încă de la început, partidul revoluționar al clasei noastre muncitoare a avut de înfruntat nenumărate greutăți, a fost nevoit să facă față unor grele încercări, pricinuite de împotrivirea claselor dominante, de prigoana și teroarea regimului burghezo-moșieresc. Totodată, trebuie spus că în activitatea partidului s-au manifestat și o serie de confuzii și limite determinate de stadiul dezvoltării sociale, de lipsa de experiență și de insuficienta maturizare ideologică a proletariatului și a conducătorilor săi din acea perioadă. Existența, în conducerea partidului, a unor elemente nelegate de clasa muncitoare, inconsecvente din punct de vedere politic și ideologic, a determinat, în ultimii ani ai secolului trecut, frămîntări și convulsii din ce în ce mai grave, care au dus pînă la întreruperea vremelnică a activității partidului. Cu toate acestea, lupta revoluționară a continuat să se desfășoare, diferitele cercuri și organizații muncitorești au continuat să acționeze, și în focul bătăliilor de clasă s-au ridicat și format din sînul clasei muncitoare și al intelectualității progresiste o serie de noi militanți socialiști, ca Ion C. Frimu, Ștefan Gheorghiu, Alexandru Ionescu, Alecu Constantinescu, Mihail Gh. Bujor, Gheorghe Cristescu, Dimitrie Marinescu și alții. Ei și-au consacrat eforturile strîngerii rîndurilor clasei muncitoare, reorganizării partidului pe baze marxiste.

Evoluția istorică a mișcării muncitorești, transformarea partidului socialist în Partidul Comunist Român — moment crucial în istoria României

Ca rezultat al voinței proletariatului de a se uni, precum și al activității noilor lideri revoluționari, iau ființă, începînd din anul 1901, cercurile socialiste „România muncitoare" — organizații politice muncitorești care desfășoară o amplă campanie propagandistică și organizatorică în vederea refacerii partidului. În acest cadru are loc și organizarea, pe plan național a mișcării sindicale — în 1906 — care determină intensificarea acțiunilor revoluționare ale clasei muncitoare, accelerarea procesului de refacere a partidului socialist.

Proletariatul român continuă să fie o prezență activă în viața social-politică a țării, dezvoltîndu-și totodată legăturile de solidaritate cu lupta proletariatului din alte țări. Astfel, în anul 1905, masele muncitoare din România se solidarizează cu proletariatul rus, organizează mari demonstrații de protest împotriva represiunilor dezlănțuite de ohrana țaristă. Este, de asemenea, cunoscut ajutorul pe care l-au dat revoluționarii români răsculaților de pe crucișătorul „Potemkin", care au primit azil politic în România. Sub presiunea puternică a mișcării de solidaritate muncitorească, guvernul român este nevoit să refuze să predea țarismului pe răsculații de pe „Potemkin". Dînd o semnificație deosebită acestui act, Lenin a apreciat că guvernul român **„nu vrea să se înjosească într-atît încît să facă slujba de polițist la cererea țarului întregii Rusii"** și că a procedat **„așa cum poate proceda numai guvernul unei națiuni care se respectă".**

O puternică ilustrare a forței și combativității mișcării revoluționare din țara noastră a constituit-o participarea clasei muncitoare, a socialiștilor români la evenimentele din 1907 — anul celei mai mari răscoale țărănești din istoria modernă a României. Țărănimea răsculată a primit un puternic sprijin din partea muncitorilor, a socialiștilor, care s-au deplasat la sate însuflețindu-i pe țărani, dîndu-le un țel clar în luptă. Sînt cunoscute energicele acțiuni de protest ale muncitorilor împotriva represaliilor la care a fost supusă țărănimea, atitudinea hotărîtă a socialiștilor în apărarea răsculaților. Acesta a fost un moment deosebit de important în afirmarea pe arena politică națională atît a muncitorimii revoluționare, cît și a țărănimii — profund interesată în transformarea democratică a țării, în manifestarea unității și alianței celor două clase care militau pentru lichidarea exploatării și asupririi burghezo-moșierești.

În marile acțiuni democratice, revoluționare care s-au desfășurat în acei ani în România, un loc important ocupă intelectualitatea progresistă, oamenii de știință și cultură înaintați, care își aplecau urechea la nevoile și aspirațiile poporului și luau parte activă la luptă, alături de muncitori și țărani, de militanții socialiști.

În această perioadă are loc o tot mai evidentă închegare a forțelor revoluționare ale clasei muncitoare, proces ce își găsește expresie în unificarea cercurilor „România muncitoare" din întreaga țară, și în crearea Uniunii Socialiste din România. Congresul socialist din 1910 statuează constituirea Partidului Social-Democrat din România, care se proclamă în mod solemn **„vlăstar al vechii rădăcini socialiste, pe care nimic nu a putut-o distruge"**, continuatorul firesc al Partidului Social-Democrat al Muncitorilor din România creat în 1893.

Dezvoltînd în noile condiții linia politică a mișcării noastre revoluționare, partidul clasei muncitoare își propune ca obiectiv fundamental intensificarea luptei pentru eliberarea proletariatului și a maselor populare de exploatare și asuprire, pentru înlăturarea vechilor orînduieli și făurirea noii orînduiri sociale. El s-a ridicat împotriva vînzării bogățiilor țării capitalului străin. Totodată, partidul s-a situat în rîndurile partidelor și grupărilor de stînga din cadrul Internaționalei a II-a, pronunțîndu-se cu hotărîre împotriva războiului imperialist, jucînd un rol important în inițierea și organizarea Conferinței de la Zimmerwald. Partidul a desfășurat o intensă activitate de mobilizare a maselor populare în lupta împotriva intrării României în război, pentru o politică de neutralitate. Sub conducerea partidului, masele largi muncitoare au organizat greve, întruniri și demonstrații împotriva războiului, care au culminat cu marea demonstrație de la Galați din 13 iunie 1916.

După cum se știe, după doi ani de neutralitate, România burghezo-moșierească s-a alăturat coaliției imperialiste a Antantei care promitea satisfacerea deziderateului unității naționale. Problema făuririi statului național unitar preocupa profund masele populare în acea perioadă, constituia un deziderat vital al poporului român, al proletariatului, al socialiștilor. Încă în ianuarie 1917 Lenin manifesta un interes deosebit pentru această problemă, apreciind că **„foarte mulți români și sirbi (în raport cu numărul total al românilor și sîrbilor) locuiesc în afara granițelor lor"** și că **„în general construcția de stat în direcția burghezo-națională nu s-a terminat în Balcani".**

Un moment hotărîtor în desfășurarea evenimentelor internaționale, cu influențe deosebit de pozitive și asupra istoriei noastre, a fost victoria Marii Revoluții Socialiste din Octombrie care a dus la prăbușirea imperiului țarist, la instaurarea în Rusia a primului guvern al muncitorilor și țăranilor, ce a exercitat un puternic stimulent în lupta revoluționară a clasei muncitoare, a oamenilor muncii de pretutindeni. Prăbușirea imperiului țarist și destrămarea monarhiei austro-ungare au creat condiții pentru realizarea unor profunde transformări social-politice în această parte a Europei, pentru închegarea statelor naționale — și în acest cadru pentru crearea statului național unitar român, ce încununa lupta de secole a maselor populare din toate cele trei provincii românești. Se adevereau în acest fel cuvintele pe care Engels le scria socialistului român Ion Nădejde în ianuarie 1888 — și anume: **„Dacă mîine despotismul din Petersburg ar cădea, poimîine n-ar mai fi în Europa nici o Austro-Ungarie".** Și după cum știți, așa s-a întîmplat. **(Aplauze puternice).** Salutînd cu entuziasm actul istoric al închegării unității noastre statale, socialiștii români subliniau într-o declarație publicată în ziarul „Socialistul" la începutul anului 1919: **„Ca socialiști români internaționaliști, salutăm cu bucurie dezrobirea națională a poporului român și respectăm legăturile de unire hotărîte. România nouă de astăzi trebuie să devie România socialistă de mîine". (Aplauze puternice).**

Înfăptuirea unității statului național român — victorie epocală a maselor populare din întreaga țară, în realizarea căreia clasa muncitoare, mișcarea socialistă au adus o prețioasă contribuție — a deschis perspectiva dezvoltării mai rapide a forțelor de producție ale țării, și, totdată, a creat condiții favorabile pentru intensificarea activității forțelor sociale progresiste, a mișcării muncitorești revoluționare. În anii 1918—1920, pe fundalul ascuțirii contradicțiilor regimului burghezo-moșieresc, crește combativitatea maselor muncitoare. Sînt cunoscute marile demonstrații de la 13 decembrie 1918, înăbușite în sînge de regimul burghezo-moșieresc, acțiunile revoluționare, deosebit de intense, ale clasei muncitoare în perioada de după război, care au luat o tot mai mare amploare, culminînd cu greva generală din 1920 ce a cuprins proletariatul de pe tot cuprinsul țării, zguduind puternic însăși temeliile regimului burghezo-moșieresc, și demonstrînd că muncitorimea este o forță socială în stare să conducă poporul în lupta pentru transformarea revoluționară a întregii societăți.

În România se aflau atunci la ordinea zilei probleme deosebit de stringente, care se cereau soluționate fără întîrziere, ca de pildă, reforma agrară, lichidarea relațiilor de producție feudale la sate, refacerea economiei distruse de război și dezvoltarea unor ramuri noi ale ecoromiei naționale, asigurarea unor condiții de viață mai bună pentru masele muncitoare. Clasa muncitoare care se dezvoltase numericeste, al cărei nivel politic crescuse ca urmare a experienței proprii de luptă și sub influența victoriei Revoluției Socialiste din Octombrie, a intensificării mișcării revoluționare mondiale, avea de jucat un rol de cea mai mare importanță în dezvoltarea țării, în apărarea intereselor și drepturilor oamenilor muncii de la orașe și sate. Aceasta impunea în mod necesar reorganizarea partidului, astfel încît să poată acționa ca organizator și conducător al marilor bătălii de clasă ce se anunțau, să-și poată asuma răspunderea conducerii întregii lupte revoluționare din România pentru răsturnarea claselor exploatatoare de la putere, pentru înfăptuirea victorioasă a revoluției proletare și trecerea la făurirea societății socialiste.

În această perioadă, socialiștii români de frunte întrețin legături strînse cu reprezentanții Internaționalei a III-a, cu înșeși Vladimir Ilici Lenin, cu care poartă discuții privitor la condițiile în care urma să aibă loc afilierea partidului la Internaționala Comunistă. Exprimîndu-și de la bun început aderiunea față de principiile leniniste ale partidului de tip nou, ei au formulat, totodată, o serie de obiecții cu privire la amestecul Cominternului în stabilirea componenței organelor de conducere ale partidului — considerînd pe bună dreptate că aceasta este un drept legitim al propriului partid — precum și cu privire la o serie de analize și aprecieri eronate făcute de Comintern la adresa situației din România. Justețea acestor puncte de vedere ale socialiștilor români se relevă cu claritate în lumina experienței istorice a mișcării muncitorești din ultima jumătate de veac.

Răspunzînd necesităților obiective ale dezvoltării sociale a țării noastre, reprezentanții socialiștilor români hotărăsc la Congresul din mai 1921, prin vot unanim, transformarea partidului socialist în Partidul Comunist Român. **(Aplauze — puternice, prelungite. Se scandează „P.C.R.")** prin aceasta se ridică pe o treaptă superioară activitatea detașamentului de avangardă, revoluționar al clasei muncitoare din România. Partidul Comunist, continuatorul direct al mișcării revoluționare, socialiste, al partidului clasei muncitoare făurit în 18.., a dus mai departe și a ridicat pe un plan superior, în noile condiții ale dezvoltării României, lupta de eliberare socială și națională. Tocmai de aceea apreciem acest moment ca un moment de răscruce în dezvoltarea României noi. Din păcate, o parte a membrilor partidului social-democrat nu a urmat hotărîrea adoptată la Congresul din 1921, constituindu-se într-un partid social-democrat separat, ceea ce a produs sciziunea politică în rîndul clasei muncitoare din România.

Refacerea unității organizatorice și politice a clasei muncitoare, crearea partidului unic marxist-leninist — moment hotărîtor, obiectiv necesar în lupta victorioasă pentru cucerirea puterii politice și edificarea socialismului în România

Încă din primele momente ale existenței sale, Partidul Comunist Român înfruntă împotrivirea înverșunată a regimului burghezo-moșieresc, desfășurîndu-și activitatea în condiții dintre cele mai grele. În 1924, la numai trei ani de la crearea sa, Partidul Comunist Român este declarat ilegal. Nevoit să acționeze timp de două decenii în ilegalitate, Partidul Comunist din România, folosind cele mai diverse forme de luptă, a fost în permanență organizatorul și conducătorul clasei muncitoare, al oamenilor muncii. Marea grevă a minerilor de la Lupeni din 1929, eroicele lupte ale ceferiștilor și petroliștilor din ianuarie—februarie 1933, numeroase alte mișcări greviste din

(Continuare în pag. a III-a)

CUVÎNTAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

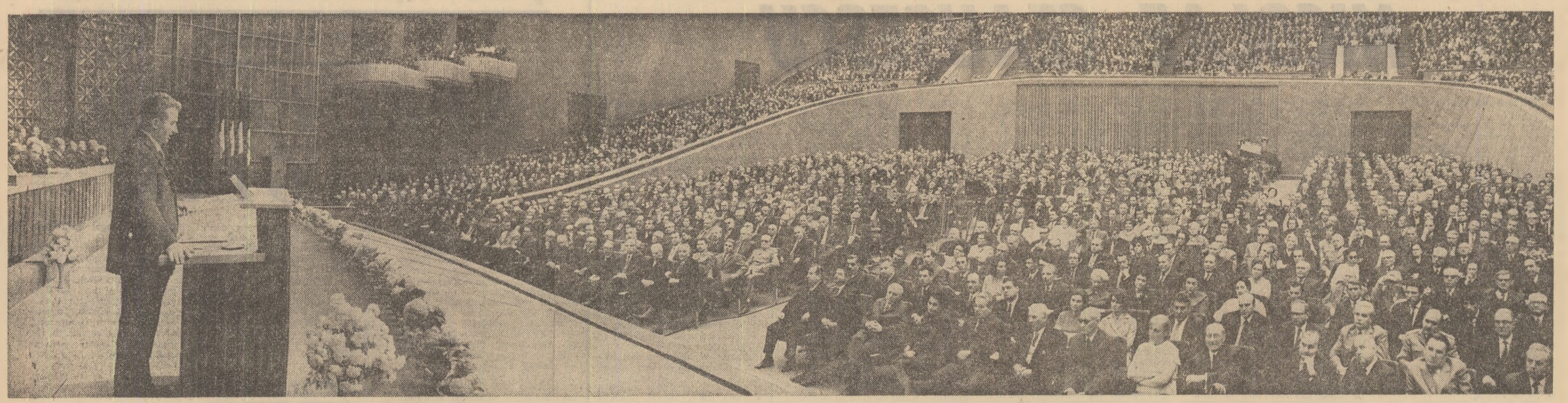

(Urmare din pag. a (II-a)

anii crizei economice şi din perioada ulterioară, au demonstrat, odată cu spiritul combativ al clasei noastre muncitoare, creşterea capacităţii partidului de a organiza şi conduce luptele revoluţionare. Aşa cum am mai afirmat şi în alte împrejurări, această capacitate a crescut pe măsură ce conducerea partidului a fost deţinută de reprezentanţii direcţi ai clasei muncitoare, de fiii clasei muncitoare, care trăiau şi activau în România. (Aplauze prelungite).

Partidul Comunist Român a desfăşurat o activitate multilaterală şi susţinută pentru unirea, în lupta împotriva regimului burghezo-moşieresc, a tuturor forţelor muncitoreşti democratice şi patriotice — în primul rînd pentru întărirea unităţii de acţiune a clasei muncitoare, în frontul unic al comuniştilor şi socialiştilor. Mulţi dintre cei prezenţi în sală — mă refer la vechi activişti — îşi reamintesc de activitatea desfăşurată în această direcţie, inclusiv de întîlnirile din acea perioadă dintre reprezentanţii partidului comunist şi partidului socialist. În toate marile momente ale luptei revoluţionare, şi mai ales în perioada luptei împotriva fascismului şi a războiului antisovietic, s-au organizat acţiuni comune ale comuniştilor şi socialiştilor, îndeosebi jos, în întreprinderi. Un rol important în evoluţia luptei politice desfăşurate de către comunişti a avut Frontul Democratic care înmănunchea largi forţe sociale ale ţării şi care a organizat numeroase acţiuni împotriva înrobirii ţării Germaniei hitleriste. Sînt cunoscute acţiunile desfăşurate de către comunişti pentru mobilizarea poporului la lupta cu arma în mînă, pentru apărarea independenţei României în eventualitatea unui război naţional de apărare împotriva agresorilor fascişti, precum şi pentru sprijinirea poporului cehoslovac care căzuse victimă ocupaţiei germane. Un moment culminant al valului luptei populare conduse de partid în această perioadă împotriva politicii de fascizare a ţării şi pentru apărarea independenţei naţionale o constituie marea demonstraţie antifascistă din 1 mai 1939, desfăşurată sub semnul unităţii de acţiune între comunişti şi socialişti. Sînt prezenţi în sală comuniştii, socialiştii şi alţi militanţi revoluţionari care au mers umăr la umăr în această demonstraţie care, putem spune, a marcat un moment superior în lupta pentru unitatea clasei muncitoare în România (Aplauze puternice). Nu aş putea să nu reamintesc, de asemenea, marile demonstraţii împotriva dictatului de la Viena, organizate sub conducerea partidului, cu participarea socialiştilor, a Madoszului şi a altor organizaţii — şi care au constituit o afirmare puternică a hotărîrii revoluţionarilor români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi, de a apăra independenţa României, de a lupta pentru unitatea statului naţional român (Aplauze puternice). Un puternic impuls a dat luptei antifasciste constituirea în 1943, din iniţiativa Partidului Comunist, a Frontului Patriotic Antihitlerist. Pe măsură ce se apropia momentul decisiv, în vederea răsturnării dictaturii militaro-fasciste, se impunea tot mai stringent realizarea unităţii clasei muncitoare. Crearea Frontului Unic Muncitoresc între Partidul Comunist Român şi Partidul Social-Democrat în 1944 şi apoi a Blocului Naţional Democrat, au reprezentat o condiţie importantă a victoriei insurecţiei naţionale antifasciste armate de la 23 August 1944, în urma căreia regimul de dictatură militaro-fascistă a fost răsturnat. După cum se ştie, ca urmare a înfăptuirii actului istoric de la 23 August, România a ieşit din războiul antisovietic şi s-a alăturat cu toate forţele coaliţiei antihitleriste, luptînd pînă la victoria finală împotriva Germaniei naziste, alături de Uniunea Sovietică şi ceilalţi aliaţi.

Marea victorie de la 23 August 1944 a marcat o cotitură istorică în dezvoltarea României. Lupta antifascistă, democratică s-a transformat rapid într-o mişcare socială de mare amploare, fără precedent în analele ţării noastre, care a deschis calea desăvîrşirii revoluţiei burghezo-democratice, realizării unor profunde schimbări revoluţionare în viaţa socială, înfăptuirii idealurilor de libertate şi dreptate socială ale poporului român. Desfăşurînd o vastă activitate organizatorică şi politică, Partidul Comunist Român, împreună cu Partidul Social-Democrat şi celelalte forţe revoluţionare şi democratice, a reunit în această mişcare principalele forţe ale naţiunii — clasa muncitoare, ţărănimea, intelectualitatea, păturile mijlocii de la oraşe şi sate şi chiar anumite cercuri ale burgheziei. Rod al luptei maselor largi, la 6 martie 1945 a fost instaurat primul guvern democratic din istoria ţării. Aceasta a marcat instaurarea puterii revoluţionar-democratice a muncitorilor şi ţăranilor, a deschis calea trecerii la o etapă superioară — înfăptuirea revoluţiei socialiste. Nu aş putea să nu menţionez, şi cu acest prilej, faptul că, în înfăptuirea insurecţiei naţionale antifasciste armate, în instaurarea primului guvern democrat şi în crearea condiţiilor pentru trecerea la făurirea socialismului, forţele armate — inclusiv cadrele de conducere, ofiţerii, generalii — au urmat linia trasată de partidul comunist, s-au alăturat poporului. Aceasta a avut o mare importanţă pentru victoria tuturor luptelor care s-au desfăşurat în România. În procesul dezvoltării economico-sociale, al creşterii avîntului revoluţionar, a devenit absolut necesară realizarea deplinei unităţi organizatorice şi politice a clasei muncitoare, căreia îi revenea misiunea de clasă conducătoare în transformarea revoluţionară a societăţii. După cum se ştie, în februarie 1948, Partidul Comunist Român şi Partidul Social-Democrat au fuzionat, creîndu-se partidul revoluţionar unic, bazat pe concepţia ştiinţifică despre lume şi viaţă a clasei muncitoare, materialismul dialectic şi istoric, pe învăţătura marxist-leninistă. (Vii aplauze). Prin aceasta s-a pus capăt pentru totdeauna sciziunii din mişcarea noastră muncitorească, s-a asigurat unitatea organizatorică şi politică a clasei muncitoare — clasă conducătoare a marii opere de edificare a socialismului pe pămîntul României. Este o coincidenţă semnificativă că în această lună am sărbătorit 25 de ani de la crearea partidului unic al clasei muncitoare în noile condiţii istorice şi 80 de ani de la crearea primului partid unic al clasei muncitoare din România. (Aplauze puternice)

Trecînd în revistă istoria mişcării muncitoreşti din ţara noastră, constatăm că proletariatul român a afirmat de la început, cu tărie, necesitatea de a se uni şi organiza într-un partid unic revoluţionar de clasă, care să conducă cu fermitate, pe baza unei concepţii clare, luptele maselor populare împotriva exploatării şi asupririi, pentru libertate şi dreptate socială. Crearea cu 80 de ani în urmă a partidului unic muncitoresc a avut o influenţă uriaşă asupra afirmării clasei muncitoare pe arena luptelor sociale din România, asupra dezvoltării mişcării revoluţionare din ţara noastră. Fără îndoială că producerea, în decursul desfăşurării evoluţiei istorice, a sciziunii mişcării revoluţionare şi a partidului, formarea mai multor partide muncitoreşti, au avut consecinţe negative asupra luptei de clasă, asupra rolului jucat de proletariat în înfruntarea cu burghezia şi moşierimea. În momentele hotărîtoare ale procesului revoluţionar însă, în etapele decisive ale bătăliei de clasă — cum au fost lupta împotriva fascismului, trecerea la organizarea insurecţiei naţionale armate antifasciste, cucerirea puterii politice şi economice în stat şi apoi înfăptuirea sarcinilor construcţiei socialiste — s-a impus cu deosebită acuitate necesitatea închegării unităţii clasei muncitoare, a realizării unităţii de acţiune a organizaţiilor ei politice, inclusiv trecerii la refacerea partidului unic revoluţionar al proletariatului. Istoria, viaţa, demonstrează că numai unită, avînd un partid unit şi puternic, clasa muncitoare îşi poate îndeplini misiunea istorică în transformarea revoluţionară a societăţii. (Aplauze puternice, prelungite).

Partidul Comunist Român, continuatorul celor mai înaintate tradiţii revoluţionare ale clasei muncitoare, ale poporului român — a cărui activitate putem spune că a început acum 80 de ani — a condus cu succes masele în lupta pentru înlăturarea vechilor rînduieli, pentru făurirea orînduirii socialiste. Evocînd astăzi luminoasa pagină scrisă în istoria luptei revoluţionare a proletariatului român în 1893, — şi care a fost reconstituită în mod deosebit de convingător, cu ajutorul unui bogat material documentar, al mărturiilor vremii, în cadrul expoziţiei inaugurată ieri la Muzeul de Istorie a Partidului — desprindem învăţăminte pentru viitor, dobîndim imboldul şi mai puternice pentru a ne îndeplini în condiţii tot mai bune înaltele îndatoriri şi răspunderi ce ne revin faţă de poporul nostru în marea ctitorie a socialismului şi comunismului pe pămîntul României. (Aplauze puternice, prelungite).

Dezvoltarea impetuoasă a României Socialiste, obiectivele actuale ale partidului în lupta pentru făurirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră

Stimaţi tovarăşi,

Sărbătorim a 80-a aniversare a creării partidului clasei muncitoare în condiţiile înaintării impetuoase a României pe calea progresului şi civilizaţiei socialiste, a bunăstării şi fericirii întregului popor. Sub conducerea Partidului Comunist Român, clasa muncitoare din România, întregul nostru popor au împlinit, în anii care au trecut de la eliberare, idealurile în numele cărora s-au ridicat cu 80 de ani în urmă socialiştii români, pentru care au luptat şi s-au jertfit multe generaţii de revoluţionari, cei mai înaintaţi fii ai poporului. Visele şi nădejdile înscrise în primul program al partidului revoluţionar al clasei muncitoare au devenit realităţi în România socialistă de astăzi. (Aplauze puternice, prelungite). În programul de acum 8 decenii al partidului muncitorilor din România se spunea că **„numai prefacerea mijloacelor de producţie, cum sînt pămîntul, fabricile, atelierele, minele etc. din proprietate privată a unei clase, în proprietate socială a societăţii întregi şi prefacerea producţiei de mărfuri în producţie socialistă condusă pentru societate şi prin societate, numai această prefacere poate face ca producţiunea în mare şi rodnicia din ce în ce mai mare a muncii să fie, în loc de izvor de sărăcie, de apăsare, de nesiguranţă, de înjosire, un izvor de bunăstare şi dezvoltare armonioasă în toate privinţele".** Proletariatul român, sub conducerea partidului său de clasă, în alianţă cu ţărănimea şi intelectualitatea, a lichidat pentru totdeauna exploatarea omului de către om, a asigurat generalizarea relaţiilor socialiste de producţie la oraşe şi sate, înălţînd victorios pe pămîntul României edificiul socialismului. (Aplauze puternice, prelungite). Clasa muncitoare a devenit clasa conducătoare a întregii societăţi, îndeplinindu-şi cu cinste misiunea istorică în lupta pentru bunăstare şi fericirea întregii naţiuni. (Aplauze puternice). S-au produs schimbări radicale în structura societăţii româneşti, au cunoscut un avînt impetuos forţele de producţie, s-a dezvoltat şi întărit baza materială a orînduirii noi socialiste. A crescut continuu nivelul de bunăstare şi civilizaţie al oamenilor muncii de la oraşe şi sate, au înflorit învăţămîntul, ştiinţa, arta, cultura, întreaga viaţă spirituală a poporului. Lichidînd înapoierea economică din trecut, România înfăţişează astăzi tabloul unei ţări în plin progres, cu o industrie puternică în continuă dezvoltare, cu o agricultură într-un neîntrerupt proces de modernizare, cu o economie dinamică, prosperă, care asigură creşterea continuă a bunăstării tuturor oamenilor muncii.

Marile realizări obţinute pe drumul propăşirii patriei, adîncile schimbări înnoitoare petrecute în viaţa întregii ţări, sînt o confirmare strălucită a capacităţii partidului nostru comunist de a organiza şi conduce poporul român în marea operă de edificare a orînduirii socialiste şi comuniste. (Aplauze puternice). Ele ilustrează în modul cel mai convingător justeţea politicii partidului nostru — expresie a aplicării creatoare a adevărurilor generale ale socialismului la condiţiile concrete ale ţării, la cerinţele fiecărei etape de dezvoltare a societăţii româneşti. De-a lungul unei glorioase istorii de 80 de ani, partidul clasei muncitoare din România a demonstrat că nu cunoaşte ţel mai înalt decît apărarea şi realizarea intereselor celor ce muncesc, împlinirea celor mai arzătoare aspiraţii de libertate şi progres ale naţiunii noastre, a idealurilor de bunăstare şi fericire ale întregului popor. (Vii şi puternice aplauze).

Dragi tovarăşi,

Congresul al X-lea şi Conferinţa Naţională a partidului din vara anului trecut au deschis o etapă nouă în dezvoltarea naţiunii noastre, elaborînd programul făuririi societăţii socialiste multilateral dezvoltate pe pămîntul României. După cum ştiţi, în această nouă etapă ne propunem să făurim o economie avansată, la nivelul celor mai înaintate ţări din punct de vedere economic, o industrie modernă, de înaltă eficienţă, bazată pe noile cuceriri ale ştiinţei şi tehnicii şi o agricultură intensivă, de mare randament. Creăm condiţii pentru desfăşurarea pe un front larg a activităţii ştiinţifice puse în slujba societăţii, pentru dezvoltarea şcolii de toate gradele, în strînsă legătură cu practica, cu nevoile dezvoltării multilaterale a ţării. Pornim de la faptul că făurirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, progresul general al ţării nu se pot realiza decît pe baza celor mai noi cuceriri ale ştiinţei, pe baza celei mai înaintate concepţii despre lume şi viaţă — materialismul dialectic şi istoric. (Aplauze puternice). Ne propunem să ridicăm continuu bunăstarea materială şi spirituală a oamenilor muncii de la oraşe şi sate, să sporim gradul de civilizaţie al vieţii întregului popor. Acţionăm pentru perfecţionarea relaţiilor de producţie, a organizării şi conducerii societăţii, pentru îmbunătăţirea continuă a cadrului organizatoric în vederea participării tot mai largi a maselor de oameni ai muncii la rezolvarea treburilor obşteşti, la conducerea statului, pentru dezvoltarea şi perfecţionarea democraţiei socialiste. Pornim de la cunoscuta teză marxistă după care socialismul nu poate fi decît rodul activităţii conştiente a poporului, stăpîn pe destinele sale, care îşi făureşte propria istorie, aşa cum doreşte. Acest măreţ program a fost însuşit cu însufleţire de întregul nostru popor. Realizările obţinute în primii doi ani ai cincinalului şi în primele trei luni ale acestui an confirmă pe deplin realismul planului cincinal, imensa capacitate creatoare a naţiunii noastre socialiste, marea forţă organizatorică şi politică a partidului care uneşte şi canalizează toate energiile poporului în vederea accelerării progresului economic şi social al patriei, înfloririi continue a României socialiste. (Aplauze puternice, prelungite. Se scandează „Ceauşescu—P.C.R.").

În spiritul hotărîrilor Congresului al X-lea al partidului şi ale Conferinţei Naţionale au fost adoptate noi şi importante măsuri pentru soluţionarea corespunzătoare a problemelor de care depinde dezvoltarea economică şi socială a ţării în actuala etapă istorică. Pe plan economic, îmbunătăţirea formelor organizatorice, instituţionalizarea conducerii colective, a adunărilor generale, legiferarea atribuţiilor şi răspunderilor diferitelor verigi economice, a relaţiilor dintre ele, au drept obiectiv realizarea unei conduceri dinamice şi suple, care să asigure o valorificare cu maximum de eficienţă a potenţialului nostru material şi uman, creşterea continuă a randamentului întregii activităţi economice.

După cum cunoaşteţi, recenta plenară a Comitetului Central a stabilit noi măsuri menite să asigure îmbunătăţirea în continuare a activităţii organelor centrale ale administraţiei de stat, a centralelor şi unităţilor economice şi sociale. Scopul acestor măsuri este apropierea conducerii de unităţile de bază, înlăturarea verigilor şi treptelor intermediare, deplasarea în mai mare măsură a specialiştilor spre producţie, unde se hotărăşte dezvoltarea economică a ţării. Totodată, se realizează reducerea, pe ansamblu, a aparatului funcţionăresc, administrativ, care nu produce venit naţional, încarcă cheltuielile neproductive, afectează fondurile de dezvoltare ale ţării, eliminîndu-se, totodată, o serie de manifestări birocratice care frînează progresul activităţii economico-sociale. Aceste măsuri conduc, de asemenea, la crearea unui raport mai just în repartizarea forţei de muncă între funcţiile de execuţie şi funcţiile de conducere, între sectorul productiv şi sectorul administrativ-funcţionăresc, asigurîndu-se valorificarea cît mai raţională a potenţialului de muncă al ţării, în scopul sporirii cît mai rapide a avuţiei naţionale. În acest fel se va putea asigura un progres mai accentuat al industriei şi agriculturii, al învăţămîntului, ştiinţei şi culturii, creşterea venitului naţional şi ridicarea, pe această bază, a nivelului de trai al întregului nostru popor.

Acţionăm, de asemenea, pentru promovarea tot mai largă în întreaga viaţă socială a principiilor eticii şi echităţii socialiste, pentru realizarea unei juste şi echitabile repartiţii a veniturilor în raport cu munca şi rolul pe care fiecare îl are în activitatea socială, pentru combaterea oricăror încercări de îmbogăţire fără muncă, de însuşire a veniturilor pe căi ilicite, de parazitism social. Vechea lozincă a socialiştilor din secolul trecut „nici muncă fără pîine, nici pîine fără muncă" trebuie să devină o realitate vie în toate compartimentele vieţii noastre socialiste. (Vii aplauze).

Partidul nostru se preocupă de ridicarea nivelului întregii activităţi politico-ideologice şi cultural-educative, pentru dezvoltarea conştiinţei socialiste a maselor, pentru educarea oamenilor muncii în spiritul înaltelor idealuri ale socialismului şi comunismului, ale patriotismului şi internaţionalismului socialist, pentru dezvoltarea trăsăturilor înaintate ale omului nou, constructor al socialismului şi comunismului. Este de înţeles că transformînd întreaga societate, dezvoltînd forţele de producţie şi perfecţionînd relaţiile de producţie, trebuie să ne preocupăm, în acelaşi timp, de transformarea omului, de formarea unui om nou, cu o conştiinţă înaintată, în faţa căruia să stea în primul rînd răspunderea faţă de societate, interesele societăţii, care să ştie să îmbine interesele proprii cu cele ale colectivităţii, să fie gata să facă totul — şi, la nevoie, să-şi dea chiar viaţa — pentru interesele patriei, ale naţiunii, ale socialismului şi comunismului. (Aplauze puternice, prelungite). Revoluţionarii, socialiştii care s-au ridicat cu 80 de ani în urmă la luptă, nu puteau să aibă în faţa lor perspectiva victoriei imediate a socialismului, dar ştiau că luptă pentru un ideal care trebuie să triumfe în România — şi pentru aceasta au jertfit totul! Cu atît mai mult astăzi, cînd de noi depinde victoria mai rapidă a socialismului şi comunismului în ţara noastră, cînd de fiecare dintre noi depinde înfăptuirea programului partidului nostru comunist, comuniştii, revoluţionarii trebuie să fie gata să facă totul, fiecare la locul său de muncă, pentru victoria acestor idealuri, a acestor principii. (Aplauze puternice. Se scandează „Ceauşescu-P.C.R.").

Înfăptuirea marilor sarcini puse de Congresul al X-lea şi de Conferinţa Naţională cere ridicarea continuă a nivelului de pregătire profesională şi politică a membrilor partidului, a tuturor cetăţenilor. Tocmai de aceea partidul se preocupă permanent de perfecţionarea continuă a pregătirii — profesionale şi de specialitate — a tuturor categoriilor de oameni ai muncii, precum şi de lărgirea orizontului general de cunoaştere al maselor, astfel încît fiecare cetăţean să poată înţelege în mod just legităţile dezvoltării sociale care acţionează în orînduirea noastră, procesele şi fenomenele social-politice tot mai complexe pe care le ridică înaintarea spre socialism şi comunism. Experienţa are, fără nici o îndoială, o mare însemnătate. Dar fără înţelegerea noilor condiţii şi a problemelor noi pe care le ridică conducerea societăţii, fără un nivel corespunzător de cunoaştere — atît profesional, cît şi politic — nimeni nu-şi poate îndeplini în condiţii corespunzătoare sarcinile încredinţate de partid şi guvern. Iată de ce problema ridicării nivelului pregătirii politice, a însuşirii ştiinţei conducerii, devine o necesitate obligatorie pentru buna conducere a societăţii, pentru făurirea societăţii socialiste multilateral dezvoltate, pentru victoria comunismului în România. (Aplauze puternice, prelungite). O importanţă deosebită are însuşirea aprofundată de către cadrele de conducere care activează pe linie de partid şi de stat, a ştiinţei conducerii, de care depinde soluţionarea în cît mai bune condiţii a cerinţelor impuse de progresul rapid şi multilateral al societăţii noastre. Ne preocupăm, de asemenea, de dezvoltarea capacităţii de aprofundare şi interpretare justă de către oamenii muncii, de către cadrele de partid şi de stat, a problemelor vieţii internaţionale actuale, a marilor schimbări şi tendinţe care se produc în dezvoltarea societăţii contemporane.

Experienţa a demonstrat elocvent că, condiţia hotărîtoare a înfăptuirii tuturor idealurilor şi aspiraţiilor de progres şi bunăstare ale poporului, este conducerea de către partid a întregii vieţi sociale. Înfăptuirea rolului conducător al partidului în societate este o cerinţă obiectivă a mersului nostru ferm înainte pe calea socialismului şi comunismului. Aşa cum am afirmat şi la Conferinţa Naţională, acest rol va creşte în perspectivă, se va amplifica în următorii ani. Îndeplinirea cu succes a misiunii istorice a partidului impune ridicarea la un nivel tot mai înalt a întregii activităţi organizatorice, politice şi ideologice a organelor şi organizaţiilor de partid.

Aşa cum a subliniat Congresul al X-lea şi Conferinţa Naţională, este necesară întărirea şi dezvoltarea în continuare a legăturilor partidului, a tuturor organizaţiilor sale, cu clasa muncitoare, cu masele populare, cu întregul popor, intensificarea consultărilor şi dialogului cu oamenii muncii, unirea într-un singur suvoi a tuturor energiilor şi elanului creator al naţiunii în munca şi lupta pentru edificarea societăţii socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră. Înfăptuirea marilor sarcini care ne stau în faţă, impun cimentarea şi mai puternică a unităţii de monolit a întregului nostru partid, întărirea continuă a disciplinei unice pentru toţi membrii partidului, indiferent de locul pe care îl ocupă în societate, creşterea spiritului de răspundere al fiecărui activist, al fiecărui comunist, în lupta pentru traducerea în viaţă, pentru concretizarea în practică, a liniei politice generale a partidului, a programului elaborat de Congresul al X-lea şi Conferinţa Naţională. Este necesar ca întregul activ al partidului nostru să se integreze organic în viaţa socială, să participe nemijlocit la soluţionarea concretă a problemelor construcţiei socialiste, în spiritul politicii generale a partidului şi statului. Numai astfel activiştii, membrii de partid se vor putea achita de înaltele îndatoriri ce le revin în viaţa socială, numai astfel partidul nostru îşi va putea îndeplini şi în viitor cu succes misiunea de detaşament de avangardă, revoluţionar, al clasei muncitoare, al întregului popor, pe calea făuririi vieţii noi. Dezvoltarea democraţiei în rîndul partidului presupune şi întărirea disciplinei de partid. Trebuie să înţelegem că munca şi conducerea colectivă presupun dezbaterea şi adoptarea în comun a hotărîrilor, dar odată ce aceste hotărîri sînt adoptate, ele devin obligatorii pentru toţi. Conducerea colectivă implică fiecăruia, la locul său de muncă, obligaţia să înfăptuiască hotărîrile adoptate. A continua vorbăria goală, a crede că conducerea colectivă înseamnă vorbărie colectivă, pierdere de timp — înseamnă, în fond, a împiedica mersul înainte al construcţiei socialiste. Mă refer la această problemă cu acest prilej, pentru că trebuie să înţelegem necesitatea de a impulsiona participarea fiecăruia dintre noi în producţie, jos, în mijlocul organizaţiilor de partid, în rîndul clasei muncitoare, al poporului, la înfăptuirea politicii partidului. Mai puţină vorbă şi mai multă muncă! Aceasta este cerinţa esenţială azi! (Aplauze puternice).

Partidul nostru acordă o importanţă deosebită întăririi rolului şi funcţiilor statului socialist, corespunzător cerinţelor etapei actuale a dezvoltării societăţii, perfecţionării activităţii tuturor organelor statului, întregului aparat de stat, întăririi legăturilor acestuia cu masele de oameni ai muncii, soluţionării operative şi judicioase a problemelor vieţii economice şi sociale, satisfacerii în condiţii cît mai bune a necesităţilor de viaţă ale oamenilor muncii. O mare însemnătate are participarea intensă a activiştilor de stat la întreaga activitate din întreprinderi, de la sate, din cooperative, în lupta pentru lichidarea birocratismului, a formelor greoaie care îneacă iniţiativa în hîrtii. Ei trebuie să înţeleagă că aparatul de stat, statul însuşi trebuie să servească permanent interesele maselor populare, ale oamenilor muncii, că sporirea rolului statului înseamnă creşterea răspunderii în soluţionarea operativă a problemelor tot mai complexe pe care le ridică făurirea societăţii socialiste avansate în ţara noastră (Aplauze puternice).

Acordăm, de asemenea, o mare însemnătate dezvoltării continue a naţiunii socialiste, considerînd că ea are încă de jucat un rol important în dezvoltarea socialistă şi comunistă a patriei noastre. Este necesar să acţionăm pentru întărirea unităţii moral-politice a poporului, pentru rezolvarea şi soluţionarea în mod corespunzător a tuturor problemelor de care depinde creşterea rolului şi unităţii naţiunii noastre socialiste. Partidul clasei muncitoare din România, care încă cu 80 de ani în urmă, de la primele sale începuturi, s-a pronunţat cu fermitate pentru instaurarea deplinei egalităţi în drepturi a tuturor oamenilor muncii, promovează consecvent o politică naţională marxist-leninistă, asigurînd cele mai largi drepturi şi libertăţi, condiţii egale de muncă şi de viaţă tuturor cetăţenilor, fără deosebire de naţionalitate, militînd pentru întărirea frăţiei şi colaborării dintre poporul român şi naţionalităţile conlocuitoare în lupta pentru propăşirea patriei comune — Republica Socialistă România. (Aplauze puternice, prelungite).

În spiritul tradiţiilor noastre revoluţionare, al principiilor marxiste înscrise în primul program al partidului politic al clasei muncitoare, cu privire la necesitatea instaurării dictaturii proletariatului acordăm însemnătate de prim ordin realizării în viaţă a rolului clasei muncitoare de clasă conducătoare a societăţii, care, în alianţă cu ţărănimea, cu intelectualitatea, cu masele întregului popor, realizează programul partidului de edificare a socialismului. Trebuie să facem totul pentru a întări şi dezvolta această unitate, care constituie garanţia înfloririi socialismului şi comunismului pe pămîntul României.

Partidul nostru se preocupă neîncetat de adîncirea şi perfecţionarea democraţiei socialiste, de asigurarea formelor celor mai adecvate pentru participarea efectivă a maselor de oameni ai muncii la dezbaterea şi elaborarea politicii interne şi externe a ţării, la stabilirea tuturor hotărîrilor care privesc soarta şi viitorul naţiunii noastre socialiste, la activitatea generală de conducere a statului. Asigurăm condiţii pentru înflorirea multilaterală a personalităţii umane, pentru valorificarea tuturor aptitudinilor şi talentelor oamenilor în slujba înfloririi generale a societăţii, în spiritul nobilelor principii ale umanismului socialist. Ţelul suprem al construcţiei socialiste, sensul întregii noastre activităţi şi lupte revoluţionare, este crearea unor condiţii tot mai bune de viaţă pentru întregul popor, satisfacerea tot mai deplină a cerinţelor materiale şi spirituale ale oamenilor muncii, ridicarea pe trepte tot mai înalte a gradului de civilizaţie al întregii noastre naţiuni.

Partidul Comunist Român, mai puternic şi mai unit astăzi ca oricînd, avînd o îndelungată şi vastă experienţă revoluţionară, înarmat cu teoria ştiinţifică despre lume şi viaţă a proletariatului, cu un program şi cu o linie politică clară, urmat cu încredere şi dragoste neţărmurită de întreaga naţiune socialistă, exponent fidel al intereselor supreme ale celor ce muncesc, trup din trupul poporului, este pe deplin capabil să asigure conducerea fermă a ţării pe calea progresului şi civilizaţiei, edificarea pe pămîntul României a societăţii socialiste multilateral dezvoltate, întruchiparea în viaţă a visului de aur al omenirii — zidirea orînduirii comuniste. Vom face totul pentru înfăptuirea programului şi a idealurilor partidului, a idealurilor societăţii comuniste. (Aplauze puternice, se scandează „Ceauşescu, P.C.R.").

Glorioasele tradiţii internaţionaliste ale partidului clasei muncitoare din România

Stimaţi tovarăşi,

În cele opt decenii care au trecut de la crearea partidului clasei muncitoare din România, mişcarea comunistă şi muncitorească internaţională s-a dezvoltat continuu şi s-a impus drept cea mai însemnată forţă social-politică a zilelor noastre. Călite în focul unor aprige şi neîntrerupte bătălii de clasă, partidele comuniste şi muncitoreşti s-au situat şi se situează în fruntea luptelor pentru înnoiri fundamentale în societate, pentru libertate şi dreptate socială şi naţională, pentru progres şi pace. O trăsătură definitorie a epocii contemporane este aceea că idealurile socialismului au trecut din sfera aspiraţiilor în cea a realităţii. Revoluţia socialistă a învins definitiv în 14 state ale lumii, care reprezintă mai bine de o treime din populaţia globului pămîntesc şi care obţin succese tot mai mari în dezvoltarea economiei, ştiinţei şi culturii, în ridicarea nivelului de trai al poporului, joacă ur rol din ce în ce mai însemnat în viaţa contemporană, în lupta pentru destindere, colaborare şi pace, constituie un factor determinant al întregii dezvoltări istorice mondiale. Trebuie să menţionăm că, cu toate greutăţile cărora ţările socialiste a trebuit şi trebuie să le facă faţă în dezvoltarea lor, în lichidarea subdezvoltării, a înapoierii, în realizarea progresului general, şi în ciuda unor greşeli şi lipsuri, socialismul se dezvoltă cu succes, merge înainte şi nici o forţă din lume nu va putea opri victoria socialismului pe planeta noastră (Aplauze puternice). Asistăm, totodată, la angajarea, într-o formă sau alta, a noi şi noi popoare pe calea unor transformări revoluţionare avînd ca ţel trecerea la organizarea socialistă a societăţii. Procesul trecerii pe calea socialismului îmbracă forme noi, tot mai diverse, în funcţie de condiţiile concrete ale fiecărei ţări şi de particularităţile noii etape istorice. Socialismul se impune tot mai mult drept unica perspectivă a dezvoltării istorice a omenirii, polarizînd speranţele şi încrederea maselor muncitoare şi a popoarelor de pretutindeni.

Tabloul complex al epocii noastre evidenţiază cu pregnanţă afirmarea mereu mai puternică a clasei muncitoare în arena vieţii politice naţionale şi internaţionale. Întărirea în fiecare ţară a unităţii clasei muncitoare şi, totodată, dezvoltarea solidarităţii internaţionaliste a muncitorimii de pretutindeni, sînt condiţii hotărîtoare pentru sporirea capacităţii de acţiune a proletariatului şi a celorlalte forţe democratice, progresiste care se pronunţă pentru pace, destindere şi colaborare internaţională, a întregului front antiimperialist.

În lumea contemporană noi şi noi forţe se ridică pentru schimbări progresiste în viaţa societăţii, pentru o politică nouă de înţelegere şi colaborare între naţiuni. Se înscriu în rîndul acestor forţe — alături de clasa muncitoare şi partidele ei comuniste — ţărănimea, păturile mijlocii, intelectualitatea, masele largi de femei, tînăra generaţie. Se poate afirma cu deplin temei că forţele revoluţionare, progresiste, antiimperialiste, acţionînd unite, pot determina, într-o măsură hotărîtoare, cursul dezvoltării contemporane, pot zădărnici politica de dominaţie, de dictat şi agresiune a cercurilor imperialiste, pot impune instaurarea unui climat de pace, înţelegere şi conlucrare fructuoasă între naţiuni.

Întreaga desfăşurare a evenimentelor pe plan mondial din ultimii ani confirmă din plin justeţea aprecierilor şi orientărilor stabilite de Congresul al X-lea şi de Conferinţa Naţională a partidului, privind direcţiile şi tendinţele dezvoltării internaţionale, linia politicii externe a Partidului Comunist Român şi a Republicii Socialiste România. (Aplauze puternice).

De-a lungul întregii sale existenţe, Partidul Comunist Român s-a afirmat ca un detaşament activ al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, ca militant consecvent şi neobosit pentru realizarea aspiraţiilor de progres, libertate şi pace ale popoarelor, pentru cauza socialismului şi comunismului. Încă de la crearea sa, partidul clasei noastre muncitoare a purtat me-

(Continuare în pag. a IV-a)

CUVÎNTAREA TOVARĂŞULUI NICOLAE CEAUŞESCU

(Urmare din pag. a III-a)

reu, cu cinste, steagul solidarităţii cu proletarii, cu masele muncitoare din întreaga lume. Am amintit mai înainte o serie de fapte şi acţiuni din trecutul de luptă al partidului, care demonstrează puternicul spirit internaţionalist de care au fost însufleţiţi revoluţionarii, socialiştii, comuniştii români, bogatele tradiţii internaţioniste ale mişcării muncitoreşti din ţara noastră. Acest spirit străbate ca un fir roşu mişcarea noastră muncitorească, începînd cu prezenţa revoluţionarilor români pe baricadele Comunei din Paris, trecînd prin luptele duse cu arma în mînă de proletarii şi militanţii sociali din România pentru victoria Marii Revoluţii Socialiste din Octombrie şi apărarea tînărului stat sovietic, şi mergînd pînă la luptele comuniştilor şi patrioţilor români împotriva fascismului în Spania, în mişcarea de rezistenţă din Franţa, Belgia, Iugoslavia, la participarea cu toate forţele naţiunii noastre în marea bătălie pentru zdrobirea Germaniei fasciste, alături de Uniunea Sovietică, de celelalte puteri ale coaliţiei antifasciste, de forţele progresiste şi revoluţionare din Europa. **(Aplauze puternice).** Istoria ultimilor 80 de ani demonstrează că partidul muncitorilor din România, organizînd şi conducînd bătăliile proletariatului împotriva claselor exploatatoare, pentru realizarea intereselor şi aspiraţiilor poporului român, şi-a manifestat tot timpul solidaritatea şi a acordat sprijinul său neprecupeţit luptei revoluţionare a clasei muncitoare de pretutindeni, acţionînd ca un detaşament activ al mişcării revoluţionare, democratice, progresiste mondiale. La rîndul său, proletariatul român, partidul său politic, s-au bucurat în toate marile bătălii revoluţionare pe care le-au desfăşurat, de sprijinul şi solidaritatea forţelor de clasă din alte ţări, al celorlalte detaşamente revoluţionare ale clasei muncitoare.

Lupta P.C.R. — detaşament activ al mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, al marelui front antiimperialist — pentru cauza generală a socialismului, a democraţiei şi progresului social, a păcii şi colaborării între popoare

Conducînd construirea cu succes a socialismului în România, acţionînd pentru a pune tot mai larg în valoare marile resurse de progres ale orînduirii noi, îndeplinindu-şi îndatoririle supreme faţă de propriul popor, partidul nostru face, în acelaşi timp, totul, pentru a se achita de îndatoririle sale internaţionaliste, aducîndu-şi contribuţia la creşterea forţelor socialismului, la sporirea influenţei şi prestigiului lui în lume, la victoria frontului antiimperialist. Partidul Comunist Român a acţionat şi acţionează consecvent pentru dezvoltarea colaborării şi solidarităţii cu toate partidele comuniste şi muncitoreşti, pentru amplificarea relaţiilor cu mişcările de eliberare naţională, cu partidele socialiste şi social-democrate, cu mişcările sindicale, organizaţiile progresiste şi democratice de pretutindeni.

Realizarea unei unităţi noi, mai trainice, în mişcarea comunistă şi muncitorească impune fundamentarea relaţiilor dintre partide pe principiile egalităţii depline în drepturi, neamestecului în treburile interne, pe stimă şi încredere reciprocă, pe marxism-leninism, ceea ce înseamnă întrajutorare şi internaţionalism proletar. Statornicirea fermă a acestor principii în relaţiile dintre partidele comuniste şi muncitoreşti constituie o cerinţă esenţială a întăririi colaborării şi solidarităţii lor internaţionaliste. Existenţa unor deosebiri de păreri sau aprecieri — firească în condiţiile uriaşei varietăţi de împrejurări în care acţionează partidele comuniste — nu trebuie să ducă la încordarea relaţiilor dintre partide, să afecteze colaborarea şi solidaritatea lor, ci trebuie clarificate prin discuţii de la partid la partid, de la conducere la conducere, în spiritul stimei, respectului reciproc şi încrederii mutuale. Partidele comuniste şi muncitoreşti trebuie să se întrajutoreze în lupta şi munca lor, pentru a-şi putea îndeplini fiecare îndatoririle şi rolul atît în propria ţară cît şi pe plan internaţional. În aceasta constă afirmarea internaţionalismului socialist, a internaţionalismului proletar, astăzi. **(Aplauze puternice).** Abordarea problemelor noi ale luptei revoluţionare, în condiţiile actualei perioade istorice, deosebit de complexe, nu se poate face decît în spiritul marxismului creator. Consider necesar, de aceea, să reamintesc încă odată, şi cu acest prilej, faptul că întotdeauna marii dascăli ai proletariatului, Marx şi Engels, au subliniat că teoria elaborată de ei reprezintă nu o dogmă, o literă moartă, ci o călăuză în acţiune, o metodă de analiză a fenomenelor sociale, de înţelegere a schimbărilor ce se produc în lume şi de stabilire a tacticii şi strategiei revoluţionare. **„Metoda materialistă — spunea Friedrich Engels se transformă în contrariul ei dacă este folosită nu ca un fir conducător pentru studiul istoriei, ci ca un şablon gata confecţionat, după care se ajustează faptele, istoria".** La rîndul său, Lenin, combătînd încercările de aplicare mecanică şi uniformă a marxismului, afirma că în felul acesta **„îl transformăm în ceva mort, îi răpim sufletul lui viu, subminăm bazele lui teoretice fundamentale — dialectica, teoria dezvoltării istorice multilaterale şi pline de contradicţii — îi subminăm legătura cu problemele practice, concrete ale epocii, care se pot schimba la fiecare nouă cotitură a istoriei".** Tocmai în spiritul marxismului creator a acţionat partidul clasei muncitoare din România, încă de la înfiinţarea sa, cu 80 de ani în urmă, elaborîndu-şi politica, tactica şi strategia de luptă pornind atît de la adevărurile generale ale socialismului ştiinţific cît şi de la condiţiile concrete ale realităţilor specifice ale ţării noastre, de la interesele şi aspiraţiile întregului popor. Aceasta a asigurat victoria luptei revoluţionare, a socialismului în România ! **(Aplauze puternice, prelungite).** Cu atît mai mult în zilele noastre, cînd dezvoltarea omenirii a creat o mare diversitate de condiţii social-economice de la ţară la ţară, cînd mişcarea muncitorească revoluţionară a cunoscut o amplă creştere şi diversitate, se impune ca activitatea fiecărui partid să se bazeze pe studierea aprofundată, în spiritul teoriei ştiinţifice a lui Marx, Engels şi Lenin, a realităţilor concrete din fiecare ţară, a particularităţilor specifice ale fiecărui popor şi etape istorice. Numai astfel un partid poate deveni cu adevărat exponentul clasei muncitoare din rîndul căreia s-a ridicat, al poporului în mijlocul căruia acţionează. Numai astfel el poate asigura înfăptuirea cu succes a sarcinilor revoluţiei şi construcţiei socialiste în ţara respectivă. Tocmai aceste cerinţe obiective impun respectarea dreptului fiecărui partid de a-şi stabili de-sine-stătător programul politic, strategia şi tactica, metodele şi formele de luptă revoluţionare. Numai pe această bază se poate asigura o unitate de tip nou a partidelor comuniste şi muncitoreşti în lupta pentru înfăptuirea ţelurilor comune ale clasei muncitoare de pretutindeni, pentru transformarea revoluţionară a societăţii şi dezvoltarea liberă şi independentă a fiecărei naţiuni. **(Aplauze puternice).**

Partidul Comunist Român este ferm hotărît să-şi aducă şi în viitor contribuţia activă la afirmarea noilor principii de relaţii între partide, la făurirea unei unităţi noi, cu adevărat indestructibile, între partidele comuniste şi muncitoreşti, la triumful principiilor internaţionalismului proletar, la întărirea unităţii de luptă a tuturor forţelor socialiste, muncitoreşti, democratice şi progresiste din lume. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Stimaţi tovarăşi,

În politica sa internaţională România socialistă are ca obiectiv fundamental lupta pentru înfăptuirea idealurilor înaintate, progresiste ale lumii contemporane, pentru realizarea aspiraţiilor popoarelor de a trăi şi a se dezvolta libere şi suverane, într-un climat de pace şi colaborare. Un loc de prim ordin în politica externă a statului nostru îl are dezvoltarea continuă a prieteniei, solidarităţii şi colaborării cu toate ţările socialiste. Considerăm că o importanţă hotărîtoare are astăzi în lume, afirmarea relaţiilor de tip nou dintre statele socialiste, ca model de raporturi bazate pe respect şi stimă reciprocă, pe egalitate şi întrajutorare tovărăşească, în scopul înfloririi rapide şi multilaterale a fiecărei ţări socialiste în parte şi, ca urmare, a întăririi forţei şi prestigiului socialismului pe plan mondial. Forţa solidarităţii internaţionale a ţărilor socialiste se bazează în ultimă instanţă pe victoriile pe care fiecare popor le obţine, sub conducerea partidului comunist, în edificarea noii orînduiri, în dezvoltarea economico-socială a patriei, în afirmarea în practică a superorităţii modului de organizare socialist a societăţii. Solidaritatea şi colaborarea dintre ţările socialiste are o mare importanţă în accelerarea progresului fiecărei ţări, dar succesul în revoluţia şi construcţia socialistă nu poate fi decît rodul luptei revoluţionare a clasei muncitoare în fiecare ţară, al muncii eroice a fiecărui popor, al activităţii fiecărui partid comunist. În acest spirit concepem şi în viitor orientarea politicii României, în acest spirit vom acţiona pentru întărirea unităţii de luptă şi coeziunii tuturor ţărilor socialiste.

Ţara noastră dă o mare importanţă intensificării şi lărgirii solidarităţii şi colaborării multilaterale cu tinerele state independente, cu ţările în curs de dezvoltare, în scopul accelerării evoluţiei de sine stătătoare a fiecărui popor, al consolidării independenţei naţionale, în interesul luptei generale a frontului antiimperialist mondial împotriva colonialismului şi neocolonialismului, împotriva oricăror forme de asuprire a altor popoare. În spiritul coexistenţei paşnice, România extinde, de asemenea, relaţii de colaborare cu toate celelalte state, fără deosebire de orînduire socială, participînd la diviziunea internaţională a muncii — cerinţă esenţială atît a progresului României cît şi a dezvoltării colaborării şi întăririi păcii în lume. La baza tuturor raporturilor sale internaţionale România pune principiile respectului independenţei şi suveranităţii naţionale, al egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne şi avantajului reciproc, ale dreptului fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta, ale renunţării la forţă, la ameninţarea cu forţa şi la orice forme de intimidare şi presiune faţă de un stat sau altul.

România acţionează consecvent pentru promovarea tendinţelor pozitive, de normalizare a raporturilor interstatale, pentru statornicirea unui climat de destindere, încredere şi conlucrare paşnică între naţiuni. Desigur, ca ţară europeană, România situează în centrul preocupărilor sale edificarea unui sistem trainic de securitate şi cooperare pe continent, care să dea garanţia fiecărui popor, fiecărei naţiuni, că se poate dezvolta liber, de sine stătător, fără imixtiuni şi presiuni din afară, la adăpost de orice agresiune din partea altor state. Pornind de la realitatea că edificarea unui sistem de autentică securitate în Europa nu poate fi concepută în afara unor măsuri concrete de dezangajare militară şi de dezarmare, România militează pentru a se întreprinde paşi concreţi în această direcţie. Pornind de la realitatea că povara înarmărilor apasă greu umerii tuturor popoarelor, menţine pericolul unor noi războaie nimicitoare, ţinînd seama că şi ţara noastră este nevoită să cheltuiască o parte din venitul său naţional pentru întărirea capacităţii de apărare, România se pronunţă ferm pentru înfăptuirea dezarmării generale şi totale, şi în primul rînd a celei nucleare, fiind hotărîtă să participe activ la dezbaterea şi soluţionarea acestei probleme cardinale a continentului nostru şi a întregii omeniri.

Acţionăm pentru transformarea Balcanilor într-o zonă a păcii şi colaborării, lipsită de arme nucleare, convinşi că orice progres realizat în această direcţie poate avea o influenţă binefăcătoare asupra atmosferei din Balcani şi de pe continent, asupra destinderii în lumea întreagă. Reafirm încă o dată părerea noastră că este necesar să se treacă la discuţii şi la stabilirea de măsuri concrete pentru intensificarea conlucrării ţărilor balcanice, inclusiv în vederea întăririi securităţii în această regiune. Pornind de aici, apreciem că se poate accepta participarea şi a altor ţări interesate, la discutarea problemelor privind transformarea Balcanilor într-o zonă a colaborării şi păcii.

În condiţiile de astăzi, cînd pacea şi securitatea au un caracter indivizibil, milităm constant pentru stingerea tuturor focarelor de tensiune, încordare şi conflict, pentru promovarea pe scară largă a metodei tratativelor, ca mijloc de soluţionare a problemelor litigioase. Aş dori să menţionez, cu acest prilej, marea însemnătate pe care o poate avea, pentru desfăşurarea politicii de destindere, faptul că în aceste zile au fost retrase complet trupele Statelor Unite din Vietnam. Aceasta constituie o mare victorie şi poate fi un bun început pentru dezvoltarea politicii de pace şi de colaborare. **(Vii aplauze).**

După convingerea noastră, problemele majore ale omenirii îşi pot găsi rezolvarea durabilă şi echitabilă numai în condiţiile participării tuturor statelor — mari, mijlocii sau mici — la viaţa internaţională pe bază de deplină egalitate. Este necesar să crească rolul Organizaţiei Naţiunilor Unite, al altor organisme internaţionale în soluţionarea problemelor complexe ale vieţii contemporane, în interesul dezvoltării tuturor naţiunilor, al păcii în lume.

România va milita activ, împreună cu celelalte ţări socialiste, cu forţele înaintate, progresiste de pretutindeni, cu toate popoarele lumii, pentru instaurarea trainică pe planeta noastră a unei atmosfere de securitate şi colaborare, pentru pace între naţiuni. **(Aplauze puternice, prelungite).**

Stimaţi tovarăşi,

Sărbătorind împlinirea a 80 de ani de la înfiinţarea partidului clasei muncitoare din România, evocăm cu legitimă mîndrie drumul eroic parcurs de proletariatul român şi de detaşamentul său revoluţionar, luptele glorioase desfăşurate de-a lungul timpului de masele muncitoare şi victoriile mărete obţinute în înfruntarea cu clasele exploatatoare, cu regimul burghezo-moşieresc, în eliberarea ţării de sub jugul fascist, în revoluţia proletară şi în construirea noii orînduiri socialiste pe pămîntul patriei. Această istorie de aproape un secol constituie un inestimabil tezaur de experienţă politică revoluţionară, o bogată sursă de învăţăminte şi concluzii care ajută partidul nostru să-şi îndeplinească cu cinste misiunea istorică pe care o are astăzi în societatea socialistă, să conducă mai departe poporul spre piscurile luminoase ale erei comuniste.

În această lună am aniversat trei momente importante : 125 de ani de la „Manifestul Comunist", 80 de ani de la crearea partidului politic al clasei muncitoare, 25 de ani de la realizarea partidului unit al clasei muncitoare în noile condiţiuni istorice. Această coincidenţă fericită aş dori să marcheze şi o intensificare a activităţii politico-ideologice, a afirmării caracterului permanent viu al învăţăturii marxiste în România, a creşterii şi dezvoltării spiritului revoluţionar, creator, al clasei noastre muncitoare, al poporului nostru, al partidului clasei muncitoare. **(Vii aplauze).**

Avem în faţă un program minunat de muncă şi luptă care deschide perspective luminoase de progres, bunăstare şi fericire întregului nostru popor. Datoria noastră, a tuturor este de a ne încorda toate forţele, de a face totul pentru traducerea în viaţă a prevederilor programului adoptat de Congresul al X-lea şi Conferinţa Naţională a partidului, de a mobiliza eforturile întregii naţiuni pentru realizarea planului cincinal înainte de termen, în vederea accelerării dezvoltării economico-sociale a ţării. Aceasta este condiţia ridicării bunăstării materiale şi spirituale a întregului popor, asigurării unei vieţi libere şi prospere naţiunii noastre socialiste, înfloririi continue a Republicii Socialiste România, creşterii prestigiului ei internaţional, situării ei la loc de cinste în rîndul marii familii a popoarelor ţărilor socialiste, a întregii lumi. **(Aplauze puternice, prelungite).**

În amintirea acelora care au pus bazele partidului clasei muncitoare din România, care s-au jertfit pentru victoria socialismului în ţara noastră, să ne luăm angajamentul că vom face totul pentru triumful comunismului în România ! **(Aplauze puternice ; se scandează: „Ceauşescu — P.C.R. !").**

Îmi exprim convingerea că eroica noastră clasă muncitoare, harnicul şi talentatul nostru popor, comuniştii, toţi oamenii muncii nu vor precupeţi nimic pentru realizarea acestor înalte ţeluri, pentru măreţia şi strălucirea patriei noastre socialiste. Steagul comunismului se află în mîini sigure şi el va fi ridicat tot mai sus, pînă la triumful deplin al comunismului în România ! **(Aplauze, urale îndelungate).**

Trăiască Partidul Comunist Român — continuatorul direct al partidului clasei muncitoare din România creat cu 80 de ani în urmă — conducătorul poporului român pe calea socialismului şi comunismului. **(Aplauze puternice, prelungite : se scandează: „Ceauşescu-P.C.R!").**

Trăiască poporul român, constructor eroic al orînduirii noi, socialiste ! **(Aplauze puternice, prelungite : se scandează : „Ceauşescu şi poporul").**

Trăiască unitatea ţărilor socialiste ! Să se dezvolte şi să crească continuu numărul ţărilor socialiste ! **(Aplauze puternice, urale, ovaţii).**

Trăiască unitatea mişcării comuniste şi muncitoreşti internaţionale, a tuturor forţelor socialiste, democratice, antiimperialiste ! **(Aplauze puternice, prelungite, ovaţii, urale).**

Trăiască pacea şi colaborarea între popoare ! **(Asistenţa, în picioare, aplaudă minute în şir ; în sală răsună puternice urale. Se ovaţionează puternic pentru Partidul Comunist Român, pentru Comitetul său Central, pentru secretarul general al partidului, tovarăşul Nicolae Ceauşescu).**

Împlinirea a 80 de ani de la crearea partidului politic al clasei muncitoare din România

SPECTACOL OMAGIAL

Spectacolul omagial prezentat apoi s-a impus ca o impresionantă manifestare artistică, emoţionantă evocare, în versuri şi melodii inspirate din lupta de veacuri a poporului pentru eliberarea naţională şi socială, a celor mai semnificative momente ale drumului victorios străbătut în decursul a opt decenii de partidul politic al clasei muncitoare din România.

Într-o îngemănare simbolică — răsună acordurile cîntecului „Glorie ţie, partid", legătura puternică, din totdeauna, a partidului cu pămîntul străbun, cu poporul, cu întreaga noastră istorie, găsindu-şi expresia în versurile : „80 de ani ! Partidul muncitorilor români. / Din rădăcini adînci crescu pe-al ţării plai / Din faptele lui Mircea şi Ştefan şi Mihai / Din dorul libertăţii nutrit de bravi străbuni".

Momentele următoare ale spectacolului — intitulate „Pagini de istorie, pagini de eroism din anii 1821—1921" — îşi găsesc încununare în evocarea zilei de 1 Mai 1921, a evenimentului istoric al creării Partidului Comunist Român, continuatorul celor mai bune tradiţii ale mişcării revoluţionare şi muncitoreşti. În versuri vibrante, în imagini clocotitoare este redată istoria vie, eroică, a Partidului Comunist Român. În acordurile răscolitoare ale cîntecului revoluţionar „Păşiţi înainte, tovarăşi" este înfăţişată insurecţia armată, ziua eliberării, piatră de hotar pe care poporul condus de partidul nostru a pus-o la temelia noii istorii a patriei.

Ultima parte a spectacolului este consacrată marilor victorii obţinute de poporul român, sub conducerea partidului, în perioada anilor 1944—1973. Artişti şi solişti de renume dau expresie în vers şi cîntec avîntat chipului luminos pe care l-a îmbrăcat patria noastră în aceste ultime decenii, în timp ce pelicula cinematografică readuce în memorie imagini din activitatea avîntată a oamenilor muncii din ţara noastră — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi, uniţi prin muncă şi ideaturi comune în marea operă a înfăptuirii programului Congresului al X-lea, hotărîrilor Conferinţei Naţionale a partidului, de edificare a societăţii socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră.

În vibrante cîntece şi versuri se reflectă puternica legătură a partidului cu masele de oameni ai muncii, unitatea indestructibilă a poporului în jurul partidului, a secretarului său general, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, omul care de-a lungul a peste 40 de ani de activitate revoluţionară şi-a legat, prin faptă, viaţa de popor.

Nume drag ca steagul tricolor,
Eşti lumina noastră şi mîndria,
Ceauşescu înseamnă viitor,
Ceauşescu înseamnă România.

În timp ce spectatorii urmăresc prin intermediul imaginilor aspecte din munca neobosită depusă de întregul popor pentru înfăptuirea cincinalului înainte de termen, grandioase peisaje industriale, satul românesc de astăzi în noile sale ipostaze, momente emoţionante din întîlnirile secretarului general al partidului cu oamenii muncii în timpul numeroaselor vizite întreprinse de-a lungul anilor pe întreg cuprinsul ţării, în sală răsună însufleţitele versuri din raportul prezentat de tovarăşul Nicolae Ceauşescu la Conferinţa Naţională a partidului :

E toată ţara românească-n sărbătoare,
Poporul înalţă imn partidului iubit.
Sub steagul lui ne avîntăm spre soare
Să făurim un viitor mai fericit.

. . . . . .

Spre voi, aleşi în sfatul comunist al ţării,
Se îndreaptă nădejdea întregului popor,
Gîndiţi cutezător, spre largurile zării !
Să urce naţiunea spre comunism, în zbor !

Sînt momente de intensă trăire a tot ceea ce poporul datorează eroicei noastre clase muncitoare, gloriosului partid comunist, care a deschis larg drumul propăşirii şi împlinirii celor mai fierbinţi năzuinţe ale naţiunii României socialiste.

În această atmosferă de puternică însufleţire, spectacolul festiv ia sfîrşit.

Toţi artiştii care şi-au dat concursul la acest spectacol omagial apar pe scenă interpretînd, în final, „Internaţionala", iar împreună cu ei întreaga sală cîntă imnul de luptă al clasei muncitoare de pretutindeni.

La sfîrşitul programului, în semn de preţuire, interpreţilor le sînt oferite flori din partea conducerii de partid şi de stat.

Adunarea festivă din Capitală

(Urmare din pag. I)

Bucureşti, Petre Zimbran, directorul Uzinelor „Republica", Maria Diţă, directorul Întreprinderii „Crinul", Ion Fătăceanu, directorul Institutului de proiectări pentru construcţia de maşini, Iancu Drăgan, directorul Institutului de cercetări metalurgice, Vasile Iscru, Erou al Muncii Socialiste, mecanic la Uzinele „23 August", Bănilă Marin, Erou al Muncii Socialiste, muncitor la Uzina mecanică de material rulant „Griviţa Roşie", Maria Arşu, muncitoare la Fabrica de confecţii şi tricotaje „Bucureşti", Corina Băjescu, studentă la Facultatea de electronică a Institutului politehnic din Capitală.

În sală sînt prezenţi membri ai C.C. al P.C.R., ai Consiliului de Stat şi ai guvernului, conducători de instituţii centrale şi organizaţii obşteşti, militanţi din ilegalitate ai partidului şi ai mişcării muncitoreşti, activişti de partid şi de stat, personalităţi ale vieţii ştiinţifice, culturale şi artistice, muncitori fruntaşi din întreprinderile bucureştene, generali şi ofiţeri superiori, studenţi şi elevi.

Şedinţa festivă este deschisă de tovarăşul Gheorghe Cioară, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului municipal Bucureşti al P.C.R., primarul general al Capitalei, care, subliniind faptul că sărbătorirea însemnatului eveniment are loc în prezenţa conducerii de partid şi de stat, a spus:

„Îngăduiţi-mi, înainte de toate, să folosesc acest prilej pentru a aduce, în numele dumneavoastră, al tuturor comuniştilor, al întregii populaţii a Capitalei, salutul nostru fierbinte celui mai iubit fiu al poporului român, tovarăşului Nicolae Ceauşescu, sub a cărui conducere înţeleaptă ducem mai departe tradiţiile glorioase ale clasei muncitoare, ale mişcării revoluţionare din ţara noastră, spre viitorul comunist al României, înfăptuim idealurile luminoase pentru care au luptat şi s-au jertfit cei mai înaintaţi fii ai naţiunii noastre".

Întîmpinat cu entuziasm, cu urale şi ovaţii, ia cuvîntul tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretarul general al Partidului Comunist Român, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Ampla cuvîntare a secretarului general al partidului a fost ascultată cu profund interes de participanţii la şedinţă, iar prin intermediul staţiilor de radio şi televiziune — de milioane de cetăţeni din întreaga ţară.

În repetate rînduri, cei prezenţi au subliniat cu puternice aplauze cuvîntarea tovarăşului Nicolae Ceauşescu, document de excepţională valoare teoretică şi practică, cuprinzătoare şi profundă analiză ştiinţifică a istoriei mişcării muncitoreşti din România, a luptei revoluţionare duse de clasa muncitoare, de întregul popor, sub conducerea Partidului Comunist Român, pentru unitate, pentru eliberare socială şi naţională, pentru edificarea orînduirii socialiste în patria noastră.

Luînd cuvîntul în încheierea şedinţei festive, tovarăşul Gheorghe Cioară a spus : „Vă asigurăm, tovarăşe secretar general, că ideile expuse de dumneavoastră şi îndemnurile călduroase pe care ni le-aţi adresat de la această tribună, constituie pentru noi un puternic imbold de a face totul pentru a fi demni de istoria glorioasă a poporului nostru, de a nu precupeţi nimic pentru a făuri un viitor tot mai luminos naţiunii noastre socialiste, pentru a ne spori contribuţia la progresul şi prosperitatea patriei noastre — România Socialistă".

Şedinţa ia sfîrşit într-o atmosferă de nestăvilit entuziasm. Sub înalta cupolă răsună urale şi ovaţii însufleţite. Se aclamă cu înflăcărare pentru partid şi secretarul său general, pentru patria noastră socialistă. Participanţii la adunarea festivă îşi exprimă hotărîrea de a duce mai departe opera înaintaşilor, marile cuceriri ale luptei revoluţionare a eroicei clase muncitoare, a poporului nostru, de a munci cu neobosită energie şi pasiune comunistă pentru a transpune în viaţă politica internă şi externă, marxist-leninistă a partidului şi statului, hotărîrile Congresului al X-lea şi ale Conferinţei Naţionale, măreţul program de făurire a societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

(Agerpres)

Academicianul Grigore Moisil

într-un dialog cu viitorii bacalaureați

și cîțiva profesori despre:

TIMPUL ELEVULUI

Acad. Gr. Moisil: Cum stați cu timpul?

D. Borda, elev: Pentru mine timpul liber, practic nu există. Pentru că sînt cerințe foarte mari la toate materiile, și-ți cer tu foarte mult pentru o anumită specializare.

Acad. Gr. Moisil: Ce înțelegi mata prin timp liber? Timpul liber este acela în care omul lucrează ce vrea el.

D. Borda: Da, acest timp îl folosește pentru cultura personală, în afară de ceea ce face în liceu pentru că aceasta nu-i dă totul pe planul culturii generale. Dar acest timp liber pentru tine există din ce în ce mai puțin în liceu, mai ales în clasele speciale.

A. Zincă, elev: Mie la școală profesorii îmi spun de fiecare dată — de fapt tuturor ne spune profesorul diriginte — că pentru elev nu există timp liber. El trebuie să stea tot timpul să învețe. Aceasta este imposibil. Nu poți să nu te duci sîmbăta să te distrezi. Și atunci sacrifici o parte din timpul pe care trebuie să-l afectezi lecțiilor. Lecțiile sînt prea multe, fiecare profesor consideră că toate materiile trebuie să fie predate la același nivel

Acad. Gr. Moisil: Fiecare profesor consideră că materia lui e cea mai importantă...

A. Zincă: Evident, și atunci nu mai poți să faci față și trebuie să te axezi pe materia ori materiile de care ai nevoie mai departe. Vă dau exemplul clasei mele: 70 la sută dintre elevi sînt corigenți la fizică și asta pentru că nimeni nu va merge la fizică.

I. Oncescu, elev: Să ne întoarcem la problema timpului. S-au dat cazuri de elevi care se axează pe o materie și neglijează altele. Eu mă ocup de fizică îndeosebi, și, deseori, mă apucă 12—1 noaptea lucrînd; din această cauză învăț mai puțin la alte materii. Nu le neglijez, dar concursul de admitere în facultate te obligă să dai multe deoparte cît timp ești elev. Pentru că dacă nu intri la facultate, degeaba ai făcut liceul.

Acad. Gr. Moisil: Nimeni nu învață degeaba, va veni o vreme cînd toată lumea va avea liceul.

I. Oncescu: E păcat, totuși, pentru că ani de zile m-am pregătit pentru facultate și în aceste condiții, în care învățăm foarte mult, probabil că sînt unele materii colaterale pe care trebuie să le neglijăm cît de cît. Sînt unii tovarăși profesori care observă că într-o clasă există elevi care se opresc asupra unor materii și atunci ar trebui să manifeste înțelegere, să nu le ceară prea mult la disciplinele de care nu vor avea neapărată nevoie.

Acad. Gr. Moisil: Înțelegerea asta înseamnă că îți dă notă mare cînd mata știi puțin? Înseamnă că îți dă 8, 9, 10 cînd mata meriți 5, 6, 7?

I. Oncescu: Diferența între nota meritată și cea pe care ți-o dă nu e atît de mare.

Prof. C. Marinescu: Adică profesorul respectiv nu-și face datoria?

Acad. Gr. Moisil: Eu nu vreau să spun că elevul are dreptate în ceea ce afirmă. Dar vreau să aflu care este înțelesul cuvîntului înțelegere.

V. Petruț, elevă: Știți, care e înțelesul cuvîntului înțelegere? Cînd intri într-un liceu de cultură generală nu știi nimic despre nimic. Și deci trebuie să te informezi. La un moment dat îți place ceva, și-ți place fizica, și atunci nu mai înveți la anatomie. Eu văd rolul profesorului de anatomie așa: să-și mențină în continuare calitatea de om care informează pentru ca atunci cînd tu termini un liceu de cultură generală să ai informații în toate domeniile dar să-ți dea voie să te formezi într-o anumită direcție.

L. Ciuboată, elev: Adevărul e că exigența profesorului crește în medie aritmetică iar posibilitatea elevului de a învăța crește în medie geometrică. Dar elevul nu și-o folosește, nu și-o investește toată. Realitatea este că în clasa a X-a ori a XI-a nu facem ce am făcut în clasa a VII-a ori în a VIII-a. La noi în clasă se învață numai la matematică iar la celelalte obiecte profesorii sînt mai îngăduitori. Această îngăduință admite un compromis.

Acad Gr. Moisil: Aceasta presupune că există un interes al profesorilor? Sau un compromis? Sau un profit? Un profesor care te tolerează și devine mai îngăduitor dîndu-ți note mari, nu pierde nimic. Și nici n-aș spune că există o concurență de interese între profesor și elev pentru că asta ar presupune o tîrguială. Pentru elev cuvîntul interes ar trebui să capete înțelesul „mă interesează". Eu nu sînt de părere că elevii, cînd termină liceul trebuie să fie specialiști în matematici, să fie specialiști în latină...

Prof. C. Marinescu: Vedeți, în problema aceasta a compromisului, a complicității noi dascălii trebuie să vedem ce facem. Constatăm mereu că activitatea elevilor noștri este foarte aglomerată. V-au spus-o și cei de față, și ei sînt dintre cei mai buni. Dar ce fac ceilalți? Ce facem noi, profesorii, ce face ministerul? Mai renunțăm la obiecte, scădem ore, tăiem din programă, dar e prea puțin. Trebuie revoluționată predarea. Acum elevul este încărcat prea mult cu date. Cînd toate materiile sînt aglomerate, noi continuăm să predăm după sistemul vechi și atunci îl copleșim pe elevi, îi speriem.

Prof. C. Otescu: Problema e foarte delicată. La un concurs ne-a reținut atenția un băiat, Ionescu Gabriel. Și am reușit să-l aducem cu greu în București, la Liceul „Mihai Viteazul" la o clasă specială de matematică, pentru că putea intra în rîndurile selecționabililor pentru olimpiada internațională. În clasa a XI-a ne-am văzut în imposibilitatea de a-l folosi pentru că era corigent la geografie și franceză. Am rugat nu să fie ascultat cu îndulgență, ci să se vorbească — dirigintele, directorul — cu băiatul și cu profesoara de geografie, ca să fie ajutat. Profesoara a spus că este imposibil ca băiatul să treacă clasa. Rezultatul? Elevul, fără știrea noastră, s-a retras la Corbeni, la liceul lui, unde nu era clasă specială de matematică. A trecut la geografie, foarte normal, a trecut și la franceză.

Masa rotundă a „Scînteii tineretului"

Și băiatul acesta, la Corbeni, unde învăța mai puțină matematică și unde exigența nu era atît de abuzivă la geografie, a reușit să ne reprezinte țara.

Acad. Gr. Moisil: Din satul Corbeni au ieșit mulți matematicieni. Nu cumva e meritul profesorului de matematică din Corbeni?

Prof. N. Iancu: Există însă această mentalitate: dacă cineva este excepțional la o materie trebuie să i se tolereze totul! Noi am avut un elev, un renumit jucător de fotbal, care a fost la un pas să rămînă repetent. De la federație s-a intervenit să-l avem în vedere, că e un talent în sport. N-am ținut seama de acest lucru — școala era școală — și el s-a mutat la un alt liceu, acolo a găsit înțelegere și a luat bacalaureatul.

Să ne gîndim că liceul este o școală de cultură generală, deci înseamnă că elevul trebuie să asimileze limita programei. Deci nu sînt de acord ca un elev să ignore geografia pentru că e mai bun la matematică. El poate să lucreze cu mai multă plăcere și randament la matematici, dar de învățat trebuie să învețe la toate obiectele. Pe de altă parte, chiar învățămîntul superior obligă profesorul să sporească cantitatea de informații, să-și sporească exigența pentru ca viitorul candidat să facă față concursului și onoare școlii.

Prof. D. Godini: E greu de decis cît trebuie să-i dăm elevului, care este echilibrul, dar este adevărat că atît cît îi cerem acum este mult, că programa este încărcată și aceasta este dăunător. Mă gîndesc la adevărul pe care-l exprima un mare scriitor, că este foarte periculos să cunoști un lucru doar pe jumătate. Cam la asta te împinge programa actuală.

Acad. Gr. Moisil: Programa poate fi interpretată. Eu nu cunosc exact cum este programa actuală dar acum 50—60 de ani în urmă știu că în programă se prevedea cutare, cutare temă și în paranteză — trei lecții, cutare temă — trei lecții. Numai un număr de teme și lecții, nu un număr de pagini. Eu dacă îți dau dumitale o programă care se referă la lecții ce în manual cuprind 50, 100, 1 000, 10 000 de pagini, dumneata respecți programa, că este lege, dar manualul nu mai este lege, el este făcut să-i dea elevului posibilitatea să învețe. Atunci profesorul, de acord cu programa, la el acasă, în dreapta sau în stînga cu programa, subliniază, determină care-i minimum de materie pe care elevul trebuie să o știe și-și precizează: asta trebuie dezvoltat, asta doar enunțat. Iată aici am cîteva manuale. Am deschis întîmplător la glanda tiroidă, despre această glandă elevul trebuie să cunoască ceva, dar dacă el vine să dea examen la mine, la matematici, eu nu-l întreb despre glandă, și nu cred că elevul mai trebuie să învețe amănunte și despre glanda paratiroidă, de exemplu. Despre amănuntele astea este întrebat cel care dă la biologie, la medicină, și acela poate citi mai mult din manual. Aceasta nu înseamnă un compromis, o concesie făcută elevului de către profesor, dar înseamnă pentru profesor o activitate mai dificilă, pentru că el trebuie să se gîndească, să cîntărească cum și cît dă elevilor, să fie convins cînd îi spune elevului: asta trebuie să înveți, că este important, restul în plus, numai dacă te interesează, poți învăța din carte. Așa procedam și cu studenții: nu toate lecțiile le ceream la examene.

Prof. Felicia Haica: Problema ridicată aici de elevi este reală și acută. El au foarte mult de învățat, trebuie să lucreze pînă noaptea tîrziu, să rezolve probleme, uneori lucrează mai mult decît maturii...

Acad. Gr. Moisil: Eu propun să nu facem comparații. Noi discutăm cum este elevul ca elev, nu comparîndu-l cu un matur care muncește.

Prof F. Haica: Da, dar aspectul supraîncărcării există. Aveți pe masă manualele unui singur an — anul III. Ele totalizează 3 000 de pagini. Dar un elev dacă vrea să-și facă integral datoria, are obligația să mai citească în plus: la literatura română, circa 12 000 de pagini, la limba străină alte 2 000 de pagini, el trebuie să învețe definiții, lucrează cu o terminologie nu ușoară. Adevărat că vîrsta școlii este vîrsta asimilărilor, că sînt elevi care fac față, că în general se poate face față acestor cerințe, dar cu ce preț? — aceasta-i întrebarea. Nu cumva îi extenuăm și-i trimitem mai departe deja obosiți? Eu nu am arătat aici cîte ore este solicitat elevul în plus — la cercuri, la ansamblul coral, la pregătirile pentru concursuri, la meditații ș.a.m.d.

Acad. Gr. Moisil: Repet, dacă profesorul este bun, el ia un creion și taie din acest manual.

Prof. F. Haica: Dar ce facem atunci cînd se pune în circulație un manual cum este cel de geografie, care este declarat de la început necorespunzător? De ce-l experimentăm? Îl experimentăm doi ani. Ce influență are asupra elevului?

Acad. Gr. Moisil: S-ar putea să-l influențeze în bine pentru că elevul nu trebuie să creadă în rimic dat de-a gata, să devină dogmatic. Aș propune manuale în care să scrie de la început: acest manual conține 10 greșeli. Elevul trebuie să le găsească

Nicolae Ion, elev: Și dacă el găsește 11?

Acad. Gr. Moisil: Asta e altceva, și este bine. Am spus că omul nu trebuie, mai ales cînd învață, să la totul de-a gata. La un liceu, la un moment dat elevii îmi spuneau: știm că... știm că... Eu i-am întrebat: nu vă îndoiți de nimic? I-am întrebat pentru că elevii erau puși să lucreze din ce știu în ce știu, deci ei nu erau obișnuiți să gîndească.

A. Zincă: Ați spus că atunci cînd un tovarăș profesor n-are timp să predea toată materia, să mai reducă din programă o anumită o parte — dar dacă tocmai partea asta se cere la facultate?

Acad. Gr. Moisil: Eu am spus asta, și am mai spus că încetul cu încetul se va rezolva situația, dar să nu ne închipuim că ceea ce arătam noi astăzi, aici, mîine s-a și rezolvat. Există supraîncărcarea — da. Elevul este obligat să lucreze pînă la 12 noaptea — mie mama și tata nu mi dădeau voie să citesc după masa de seară. Sînt de părere că ar trebui să se mai facă un manual obișnuit și alte manuale pentru acela care vrea să iasă primul la examenul de admitere la facultate. Ar fi mai bine așa.

LUCREȚIA LUSTIG
MARIETA VIDRAȘCU

CURIERUL NOSTRU DE SÎMBĂTĂ

De la OM la OM

de OCTAV PANCU-IAȘI

„Stimate tovarășe O. P.-I., Mă numesc Anghel Soricilă și, din luna septembrie 1972 lucrez ca monotasterist la C.P.C.S. Imediat după terminarea școlii profesionale am dat examen de admitere la Liceul industrial de poligrafie și tehnică cinematografică unde, datorită mediei obținute, am fost admis al treilea. A fost, cred eu, un succes al meu, dar de la el mi se trag și necazurile despre care cer voie să vă scriu. Ca să urmez liceul trebuie să mă prezint la cursuri în fiecare seară, iar eu lucrez în două schimburi. Am discutat cu tovarășii din conducerea secției, rugîndu-i să-mi creeze condiții pentru a putea lucra într-un schimb. Mi s-a răspuns că totul depinde numai de colegii mei; dacă se găsește cineva care să lucreze continuu în schimbul doi, mi se îngăduie să vin la muncă numai dimineața. Așa cum desigur vă așteptați (Nu, de ce să mă aștept neapărat la una ca asta? O.P.I.) nimeni nu a acceptat să lucreze numai în schimbul doi. Am apelat atunci la conducerea întreprinderii, cerîndu-mi mutarea la altă secție, cea de zețărie, meserie pe care, de asemenea, mi-am însușit-o, dar mai puternică a fost dragostea pentru monotasterie, așa că am optat pentru aceasta din urmă. Acum însă eram decis să sacrific cîțiva ani „marea dragoste" pentru a-mi termina studiile liceale. Conducerea întreprinderii mi-a răspuns însă că secția zețărie e prea aglomerată. Ce era să fac? Nu-s „pasăre călătoare". Nu mi-am luat zborul spre altă întreprindere. Am început să mă impac cu gîndul că nu-s prea norocos în viață, cînd... Aici urmează partea cea mai ciudată a întîmplării mele... Începînd din decembrie anul trecut și pînă acum, eu și încă alți colegi am lucrat mai mult la zețărie decît la taster, aici fiind mai mare nevoie de noi. Deci, atunci cînd am rugat eu să lucrez ca zețar nu mi s-a îngăduit, iar acum, vrei, nu vrei, bea Grigore (sau Anghel) aghiazmă. Am făcut din nou cerere, solicitînd să fiu trecut definitiv la zețărie. Răspunsul a venit foarte repede pentru că, știți dv., NU se spune cu mult mai mare viteză decît DA. Acum lucrez o săptămînă (numai după amiază) la taster și o săptămînă la zețărie. Așadar, am vrut să fiu zețar și m-au ținut ca tasterist, m-am obișnuit cu gîndul că voi rămîne tasterist și sînt trimis la zețărie.

Vă întreb, stimate tovarășe, ce urmărește cu mine întreprinderea la care lucrez:

— Să devin „as" în două meserii?

— Să nu deprind nici una cum trebuie?

— Sau să-l urmez, dar chinuit, absentînd mereu, rugînd mereu profesorii să-mi motiveze absențele și să-mi scuze unele răspunsuri slabe fiindcă am lipsit de la orele de predare?".

Nu din spirit de imitație față de Scaevola, ci pur și simplu dintr-un imbold propriu, aș băga mîna în foc că întreprinderea nu urmărește să-ți pună bețe în roate. Firește însă că nu-i suficientă doar lipsa ei de dorință în acest sens pentru a-ți face viața mai liniștită. Dacă crezi că te ajută, nu mă dau înlături să rog conducerea C.P.C.S. să nu-ți mai facă zile (a se citi: seri) fripte. Lucrurile stînd așa cum le relatezi, meriți, fără îndoială, o soartă mai bună. Cu alte cuvinte, îți pun ceea ce se cheamă o pilă — și o fac fără teamă că aș putea fi acuzat de neprincipialitate...

IUDITH K., 24 ani, funcționară, Reșița:

„Unii tineri, spre rușinea lor, privesc cu superficialitate problema iubirii. Pentru ei dragostea e un fel de autobuz în care te poți sui cînd vrei...".

Da, cam așa e: unii tineri — spre rușinea lor — privesc cu atîta superficialitate problema iubirii, încît ajung pînă acolo că și-o imaginează un fel de autobuz. Stau însă și-mi storc creierii întrebîndumă pe unde o fi circulînd acel autobuz în care te poți sui cînd vrei?

Prof I. IONESCU, jud Dolj:

„Rîndurile ce urmează sînt despre un bun coleg și prieten. Da, nu vă mirați după ce le citiți: le-am scris cu adevărat despre un bun coleg și prieten:

Înainte eram nedespărțiți. Cînd nu-l zăream în cancelarie sau în școală simțeam că-mi lipsește ceva. Avea un suflet deschis, era spiritual, glumele îi erau gustate de noi toți. Luminos, prezent la orice acțiune, ne era indispensabil. Avea toate aceste calități și poate încă multe altele. Drept care a fost numit director. M-am bucurat pentru el, m-am bucurat mult. Nu știam cît de tare îl poate schimba noua funcție. Chiar în ziua „inscăunării" ne-a pus la punct: „De azi înainte nu ne mai cunoaștem" De atunci nu mai salută el întîi nici măcar profesoarele și de-abia răspunde plictisit la salut. Cînd se îndură să tasă din cabinet, vine în cancelarie numai pentru a tuna un ordin. Are impresia că nu-l auzi dacă nu zbieră. În consiliul pedagogic, toate ideile bune îi apartin, chiar dacă nu sînt ale sale. Dacă îl înfrunți te ia cu „tovarășu', bagă-ți mințile în cap, că...". A început să-mi fie frică de el și-l ocolesc. Nu sînt singurul care o fac. De aceea am de pus o întrebare tovarăși de la Inspectoratul școlar, ce-ați avut cu bunul meul coleg? Ce-a făcut că l-ați pedepsit să fie director? L-ați pedepsit pe el și pe noi...".

Nu, nu mă mir că ați scris aceste rînduri despre un bun coleg și prieten. Mirarea mea va începe atunci cînd îmi veți scrie din nou, aducîndu-mi la cunoștință că aceste rînduri ale dv. i-au făcut bunului coleg și prieten o bucurie nebună, că le socotește cel mai distins omagiu, cea mai vie mărturie că viața e searbădă fără colegi și prieteni!

TOMA G., 19 ani, Giurgiu:

„...Mă duc la un film, nu-mi place, plec chiar înainte de a se termina, dar dacă Sanda mă întreabă cum a fost filmul, eu, pentru ca să mai merg și cu ea o dată, îi spun că a fost grozav...".

Dacă vezi un film care nu-ți place și totuși îl lauzi, pricina ar trebui căutată nu numai în frumoasele sentimente ce le nutrești pentru Sanda, ci — e o simplă supoziție — și într-o nedescoperită încă vocație a ta de cronicar cinematografic.

„Stimate O. P.-I.,

Sînt o elevă de prin părțile Turzii, în ultimul an al unui liceu din Turda. Am 20 de ani. Iubesc un băiat și mă iubește și el foarte mult. Sîntem fericiți cînd sîntem împreună. Ne-am făcut mii de planuri de viitor, dar toate sînt pe punctul de a se destrăma. Nu, nu din vina mea și nici din vina lui, ci din vina mamei sale care are unele concepții învechite. Nu mă dorește, nu vrea nici măcar să audă de mine, fiindcă nu am avere. Fiindcă nu am avere, îl oprește pe prietenul meu pînă și să vorbească cu mine. El are 22 de ani, este strungar la o uzină din Cîmpia Turzii și, ca să vină la mine, trebuie s-o facă pe ascuns. Mama sa vrea să-l căsătorească cu o fată din vecini, o fată ai cărei părinți au o casă frumoasă și bani mulți. Eu sînt o fată modestă. Mai am 6 frați, tatăl meu are 62 de ani și e pensionar. Singura mea avere este diploma de contabilă pe care o voi primi la sfîrșitul acestui an și dragostea pe care o port prietenului meu. Pentru această avere am învățat, am muncit, am luptat și niciodată n-am dat înapoi. De ce oare învățătura mea, munca mea, nu constituie o avere și pentru mama prietenului meu? Văzînd că fiul ei nu poate fi convins să renunțe la mine, a recurs la un lucru îngrozitor. Într-una din duminicile trecute, întîlnindu-mă pe stradă m-a rugat, m-a implorat, a plîns să mă despart de fiul ei. Mi-a spus că va suferi toată viața dacă vreodată t-aș fi noră. În mine se dădea o luptă cumplită între dragostea sinceră și pură pe care o port prietenului meu și mila pe care mi-o stîrnea această femeie care se ruga de mine și plîngea. I-am promis că o să fac totul ca să mă despart de cel pe care îl iubesc dar, credeți-mă, n-am putut. O zi am evitat să mă văd cu el, dar pe urmă, cînd l-am întîlnit, mi-am dat seama că nu voi putea îndeplini niciodată dorința mamei sale. Nu vreau însă să-l pun nici pe el în situația de a se certa cu părinții. Ne întîlnim de atunci pe ascuns, ca puștii, de teamă să nu fim văzuți. Dar ce avem noi de ascuns? Prietenia? Iubirea? Bucuria de a ne face viața împreună? Vă rog să mă ajutați, nu mai știu ce să fac...".

Nu știu de ce — ba știu, dar așa cochetez eu cu naivitatea — m-ar fi bucurat ca rîndurile tale să nu fi fost numai ale tale sau, mai exact spus, scrisoarea să fi fost semnată și de tine și de prietenul tău.

Aș fi avut atunci o mai mare siguranță că povestea voastră poate fi rezumată astfel: doi tineri se iubesc, dar mama lui, punînd ochii pe altă fată, una cu zestre, se opune dragostei dintre cei doi tineri. Cum aș comenta o asemenea poveste? Încercînd să mă identific cu orice om de azi și de aici, cu un om de care ori n-au avut vreme „concepțiile învechite" să se prindă, ori văzîndu-le că totuși încearcă să se prindă, le-a desprins el cu bună știință și fără regrete. Adică aș fi zis: căsătoriți-vă, fraților, și dacă nunta voastră o să provoace și niscaiva lacrimi, asta-i situația! Sînt niște lacrimi pentru care n-aveți ce vă reproșa. În fond nu puteți deplînge pe toți oamenii (mai apropiați sau mai depărtați) care sînt telespectatori în 1973, dar gîndesc ca pe vremea cînd televiziunea mai părea încă un vis utopic. Mă împiedică însă să fiu atît de categoric în răspunsul meu faptul că nu știu ce gîndește, ca să zic așa, fiul mamei... La 22 de ani, stăpîn pe o meserie și pe propria lui viață, oare — dacă ar vrea — n-ar trebui să aibă el cuvîntul hotărîtor? La această vîrstă mă îndoiesc că-i este teamă să nu fie pus la colț și silit să scrie de o sută de ori: „Foaie verde de mohor, fără zestre nu mă-nsor"!

ȘTEFANIA L., 23 ani, asistentă medicală, Arad:

„...Lucrînd în spital și fiind o fată prezentabilă, vă dați seama că nu numai tovarășii medici, dar chiar și mulți pacienți îmi fac diverse propuneri... De tovarășii medici nu spun nimic, ei sînt obligați să încerce, dacă le merge — le merge, dacă nu — nu, însă vreau să întreb: bolnavii vin la spital să se facă sănătoși sau să admire fetele?

Umila mea părere este că vin la spital să se facă sănătoși. Unii însă, dacă tot au ajuns la spital, se hotărăsc să împletească utilul cu frumosul, astfel că, între o injecție și un W.S.H. ori între o radiografie și o EKG, mai admiră și fetele. Nu prea mi-e clară însă obligația medicilor de a încerca să vadă dacă le merge sau nu ceea ce spui. Cine i-a împovărat cu o asemenea obligație? Jurămîntul lui Hypocrat nu suflă o vorbă despre asta. Sînt informat că nici Ministerul tutelar nu-i silește la așa ceva. Mai curînd îmi vine să cred că e vorba de o inițiativă a medicilor înșiși și atunci, pentru a repune adevărul în drepturile sale legitime, cuvîntul obligativitate trebuie înlocuit cu altul...

OCTAV N., 24 de ani, tehnician, Botoșani:

„Revista (...) publicîndu-mi adresa, la cererea mea, pentru a mi se trimite cărți poștale ilustrînd monumente ale naturii din țara noastră — m-am trezit cu 41 (patruzeci și una) de scrisori de la tinere care mă informează ce fel de ochi au, cît sînt de înalte și care le e culoarea părului... Cum e posibil așa ceva?".

Știu și eu? În naivitatea lor, s-or fi crezut monumente ale naturii. (Evident, nu „Babele").

„Dragă O. P.-I.

Mă numesc Ana Dragomir și am 15 ani. Cu cîtva timp în urmă cineva mi-a spus că s-a înființat o nouă secție la Liceul pedagogic, și anume o secție pe care urmînd-o, devii maistră de lucru. Cînd am auzit, m-am bucurat nespus, deoarece îmi place mult să lucrez și am înclinații pentru lucrul de mînă. Dar această bucurie n-a ținut mult, pentru că, interesîndu-mă, mi s-a spus că există cu adevărat o asemenea secție, la care însă pentru a intra, trebuie să dau examen de lucru — probă eliminatorie — la limba română, matematică, istorie și muzică. Vă rog să mă credeți că atunci cînd am auzit că se dă examen și la muzică, am avut impresia că se învîrtește pămîntul cu mine. Și cum să nu se învîrtească cînd eu n-am nici voce nici ureche muzicală? Ce părere aveți dv.?".

În ce chestiune? Te asigur că în privința învîrtirii pămîntului, sînt un brav discipol al lui Galilei. De cînd mă știu, nu fac altceva decît să conving pe alții că pămîntul se învîrtește și nu-i departe ziua cînd, tot propovăduind acest adevăr fundamental, s-ar putea să cred eu însumi în el. Faptul că n-ai voce nu trebuie să te demobilizeze. Cîți n-au și totuși cîntă pe scenă, la radio, la televiziune? Lipsa urechii muzicale e, poate, o chestiune nițel mai încurcată, nici pe departe însă în măsura în care mi se pare încurcată ideea de a se pretinde elevilor cunoștințe muzicale la un examen de admitere într-o școală care scoate maiștre de lucru. Pedagogia modernă a făcut însă pași uriași, și, dacă stau bine să mă gîndesc, cred că ar crește mult în eficacitate o oră de lucru manual în care între „doi pe față și doi pe dos" maistra ar solfegia cu copiii allegro-ul din Sonata în Si minor de Bach, iar între o igliță și-un bibil, ar fredona „Cine are fată mare, mare supărare are"...

LEONARD D., 22 de ani, Constanța:

„...Am făcut cunoștință cu prietena mea în tren. Amîndoi ne-am suit la Consanța și mergeam cu treburi în Capitală... (...). Poate n-o să vă vină să credeți, dar atît de fulgerătoare a fost dragostea noastră, încît ajungînd la București eram aproape logodiți...".

De ce să nu-mi vină să cred? Mă gîndesc doar ce s-ar fi întîmplat dacă ați fi plecat cu treburi la Oradea. Probabil la Brașov vă căsătoreați, la Blaj fiul vostru ar fi împlinit deja vîrsta școlii, la Cluj ați fi devenit socri — pentru că, normal, o dată și odată și fiica voastră trebuia să se mărite — iar la stația terminus v-ați fi invitat prietenii la nunta de argint. Mă gîndesc ce frumos ar fi fost așa, mă las legănat de dulcea voastră fericire, dar cînd îmi e lumea mai dragă, pesimistul din mine mă îngîndurește să mă mai întreb și astfel: ce s-ar fi întîmplat dacă ați fi călătorit împreună numai pînă la Feteești? Oare atît de crudă v-ar fi fost soarta și v-ar fi răpit bucuria logodnei?

Pe sîmbăta viitoare!

ROMÂNIA—FILM PREZINTĂ:

Comedie inspirată din folclorul gruzin.

Producție Walt Disney
DICK VAN DYKE și EDWARD G. ROBINSON intr-o parodie plină de vervă a filmelor cu gangsteri.

producție a studiourilor poloneze
Regia: JERZY PASSENDORFER
Film psihologic

CULTIVAREA PLANTELOR MEDICINALE

Prin cultivarea unor plante medicinale (pe loturile școlare, de exemplu) se realizează o valorificare mai rațională și avantajoasă a producției de droguri vegetale, datorită faptului că pe suprafețe mici se asigură o densitate optimă, mecanizarea lucrărilor, o recoltare și un transport mai ușor, deci o productivitate mai ridicată. Plecînd în mod analitic de la răspîndirea lor spontană pe întreg teritoriul patriei, de la cerințele lor față de temperatură, umiditate, lumină, sol, altitudine, latitudine etc., din datele stabilite de institutele de specialitate și verificate în practică se pot trage următoarele concluzii privind zonele favorabile de cultură:

— plantele medicinale și aromatice de la care se recoltează florile se dezvoltă mai bine pe terenurile semiușoare cu suficient fosfor și potasiu, cu umiditate mai mare în prima parte de vegetație.

— cele de la care se recoltează fructele sau semințele reușesc pe terenurile bogate în elemente hrănitoare, în special cu mult fosfor asimilabil, cu umiditate suficientă pînă la stadiul de înflorire și după legare.

— cele de la care se recoltează frunzele sau iarba solicită terenuri foarte bogate în humus, azot și umiditate distribuită pe întreaga perioadă de vegetație.

— plantele medicinale și aromatice de la care se recoltează rădăcinile sau rizomii preferă terenuri ușoare, nisipoase, terenuri de luncă, de-a lungul apelor etc.

Pentru a crește și a da rod cu concentrație maximă, în principiu active (uleiuri, alcaloizi, vitamine, taninuri etc.) plantele medicinale și aromatice, ca de altfel toate componentele regnului vegetal, au nevoie de apă, substanțe hrănitoare, aer, lumină și căldură. Dacă solul conține în cantități mici substanțele minerale necesare, el trebuie îngrășat fie cu îngrășăminte chimice de azot, fosfat, potasiu etc (care se pot obține de la cooperativele de consum) fie cu gunoi de grajd, care conține foarte multe substanțe hrănitoare. În ce privește materialul de înmulțire, se poate spune că acesta este unul din factorii hotărîtori în creșterea producției medii la hectar. Adresîndu-vă unităților cooperației de consum, puteți obține semințe de bună calitate la prețuri avantajoase. Pe timpul verii, straturile se plivesc de buruieni și se udă după nevoie. În cazul cînd apar coropișnițe sau plantele sînt atacate de boli criptogamice sau alți dăunători, vă puteți adresa tehnicienilor cooperativelor de consum care vă vor acorda un sprijin calificat.

Plantele medicinale sînt ușor de cultivat pe loturile voastre școlare, nu necesită lucrări curente greu de efectuat și costisitoare, de aceea sînt foarte rentabile. Iată cîteva exemple:

Gălbenelele. Beneficiu net per kg.: 2,35 lei; per hectar 1 527,50 lei.

Măghiranul. Beneficiu net per kg: 2,57 lei, per ha: 5 140 lei.

Menta. Producerea a 700 kg frunze de mentă costă 10 507,34 lei și se încasează 20 900 lei/ha, cu un venit net de 10 393 lei/ha.

Mușețelul. Beneficiu net per kg: 2,20 lei, per hectar 4 323 lei.

— Nalba de cultură

a) flori. Beneficiu net per kg: 12,60 lei, per ha 6 330 lei.

b) fructe uscate. Beneficii net per kg: 6,26 lei, per ha. 3 756 lei.

Împreună cu florile, beneficiul pe ha este de 10 086 lei.

ACHIZIȚIONAREA MELCILOR

În țara noastră, melcii trăiesc pretutindeni, de la mare și pînă la altitudini de peste 1 000 de metri. Deși aspectul lor este foarte variat, la o primă vedere se pot împărți în două mari categorii: cu cochile și fără cochile. Dintre speciile cu cochile, cooperativele de consum achiziționează numai melci comestibili din specia Helix pomatia, care trăiesc în grădini, vii, livezi, margini de păduri, crînguri, lunci, oriunde este vegetație. Ei se culeg primăvara, după ce prin hrană au reușit să-și refacă întregul organism și în primul rînd cantitatea de carne. Trebuie reținut că mărimea diametrului cochiliei este unul dintre factorii de care se ține seama, în mod deosebit, la achiziționarea și recepționarea melcilor. Numai cei care au diametrul cochiliei de 28—38 mm corespund condițiilor de achiziție. Ceilalți trebuie lăsați în libertate pentru a asigura refacerea și menținerea fondului național al speciei. Folosind un șablon din lemn, puteți strînge numai exemplarele corespunzătoare. Este demn de remarcat că primăvara, un culegător harnic (chiar și un copil) poate aduna zilnic 20—40 kg. melci apți pentru achiziție.

O experiență care merită încercată!

Politica înțeleaptă dusă de partidul și guvernul țării noastre precum și grija pe care o acordă creșterii continue a nivelului de trai al oamenilor muncii se reflectă, printre altele, și în sporirea producției și a consumului de carne pe cap de locuitor. În sectorul creșterii animalelor, se dă astfel o atenție deosebită măririi efectivelor, ridicării producției, reducerii prețului de cost și lărgirii sortimentului de carne. Creșterea iepurilor de casă reprezintă în acest sens o însemnată rezervă. Carnea de iepure de casă, la noi puțin consumată deocamdată, întrece din multe puncte de vedere carnea celorlalte specii de animale domestice, asemănîndu-se cu carnea de curcan. De altfel, produsul românesc „carne congelată de iepure de casă" se bucură de aprecieri unanime pe piețele importatoare din Vestul Europei. Statul nostru acordă o atenție tot mai mare dezvoltării creșterii iepurilor de casă, activitate la care trebuie să-și aducă contribuția și tineretul, prin organizarea unor microcrescătorii, fie în incinta școlilor, fie în gospodării individuale. O socoteală simplă ne arată că dacă din toți pionierii și școlarii țării noastre numai 15 la sută ar crește cîte 10 iepuroaice, producția de carne ar spori cu peste 100 000 000 kg, iar producția de blănițe de iepuri ar crește cu circa 4 000 000 bucăți. Se poate pune întrebarea: sînt oare aceste animale suficient de rentabile? Cu alte cuvinte: răsplătesc ele eforturile depuse și cheltuielile făcute?

Rentabilitatea creșterii iepurilor de casă rezultă foarte bine din următorul calcul economic referitor la veniturile ce se pot realiza din valorificarea producției realizate de 5 iepuroaice și un mascul, în decurs de un an calendaristic. De la cinci iepuroaice, se pot obține 90 produși (18×5) a cîte 3 kg bucata, deci 270 kg carne. Dacă ținem seama că prețul mediu al unui kilogram de carne de iepure este 14 lei, rezultă un total de 3 780 lei — din care, scăzîndu-se contravaloarea materialului de reproducție și a furajelor, rămîne un beneficiu net de circa 1 121 lei pe an. În țara noastră, multe colective școlare își dedică o parte din timpul liber acestei ocupații utile și avantajoase. De exemplu, elevii de la Școala generală din comuna Birda (jud. Timiș) au livrat anul trecut 200 kg carne de iepure, realizînd în felul acesta un venit de 2 800 lei. La fel, Liceul din Biled.

Experiența cîștigată de elevi în ultimii ani a dovedit că în creșterea iepurilor de casă un rol hotărîtor îl are pasiunea pentru această activitate, care are drept consecințe nu numai avantaje materiale ci și aprofundarea cunoștințelor zootehnice, dezvoltarea spiritului de observație și a spiritului practic.

În această îndeletnicire, elevii pot primi din partea cooperației de consum un sprijin permanent prin: aprovizionarea cu iepuri matcă din rase productive, la prețuri oficiale.

— acordarea stimulentelor legale în vigoare.

— acordarea unui avans în bani;

— procurarea cu plata în rate de cuști pentru iepuri, precum și aprovizionarea contra cost cu diverse materiale necesare construirii și amenajării de adăposturi cum ar fi: plasă de sîrmă, carton asfaltat, tablă galvanizată, ciment, material lemnos etc.;

— valorificarea eficientă prin cooperativele de consum a producției de iepuri realizată (13—15 lei kg), în funcție de proveniența acestora, din contract sau achiziții libere, precum și în funcție de greutatea lor corporală și de sezonul în care se livrează aceste animale.

PENTRU TIMPUL LIBER CENTROCOOPUL VĂ SUGEREAZĂ

ACTIVITĂȚI PLĂCUTE, ECONOMIC AVANTAJOASE

Îndrumate de organizațiile U.T.C. și pionierești, de cadrele didactice, diferite colective școlare s-au angrenat pe alocuri într-o serie de acțiuni importante, vizînd valorificarea bogățiilor naturale ale patriei. Ne referim, mai precis, la organizarea unor minicrescătorii de iepuri, păsări de curte sau albine, la culegerea plantelor medicinale din flora spontană sau îngrijirea culturilor de pe loturile școlare. Credem că celor care și-au dedicat o parte din timpul liber acestor îndeletniciri le este clară utilitatea și rentabilitatea lor. Dar pionierii și școlarii care sînt încă străini de preocupările mai sus enunțate s-ar putea întreba, desigur, ce avantaje au crescînd iepuri, păsări sau albine, cultivînd și culegînd plante medicinale. Pentru ei specificăm, mai întîi, că procedînd astfel, răspund unor necesități ale economiei naționale și își extind, în același timp, cunoștințele școlare, aprofundînd cele învățate referitor la flora și fauna țării. Veniturile realizate pot fi utilizate de elevi pentru procurarea de materiale necesare activităților cultural-artistice, sportive, turistice, tehnico-științifice etc

Prin intermediul cooperației de consum se pot procura în condiții profitabile: matcă de bună calitate, materiale de construcție, furaje etc., necesare înființării și întreținerii în bune condițiuni a minicrescătoriilor de iepuri și păsări, a stupinelor, precum și pentru cultivarea cu randament maxim a plantelor medicinale. Pentru antrenarea voastră pe scară cît mai largă la aceste activități, deopotrivă instructive și rentabile, am socotit necesar să vă prezentăm în cele ce urmează cîteva date privind specificul activităților enunțate, condițiile lor de desfășurare, avantajele concrete acordate de cooperația de consum precum și unele prescripții tehnice care trebuie respectate.

ÎNGRIJIREA PĂSĂRILOR DE CURTE

Creșterea păsărilor de curte, îndeosebi a găinilor și gîștelor reprezintă una dintre activitățile cele mai rentabile și productive, deoarece se pot obține într-un timp foarte scurt produse alimentare de o mare valoare nutritivă. Păsările de curte se înmulțesc mult mai repede decît ovinele, porcinele sau bovinele și ajung rapid la o dezvoltare maximă. De la o găină de rasă bine îngrijită se poate obține, într-un singur an, o cantitate de ouă care întrece de 5—6 ori greutatea păsării însăși, adică 180—250 ouă. Deși găinile au o greutate relativ mică, totuși, datorită ușurinței cu care se pot înmulți, dau cantități considerabile de carne. Cînd puii sînt bine dezvoltați, se poate începe reproducția la 5 și chiar 4 luni, ceea ce înseamnă că într-un an se poate obține și o a treia generație. Astfel, greutatea vie a produselor unei găini poate atinge în toamnă 30—35 kg. de carne. De la o gîscă se poate obține o mare cantitate de carne — circa 5—6 kg. dacă este îndopată, peste 250 g. pene superioare precum și ficatul. Îndopatul sau îngrășatul este o îndeletnicire plăcută și ușoară, putînd fi efectuată de către membrii familiei, fără să stînjenească activitățile principale ale acestora. Un mare avantaj al creșterii păsărilor îl constituie faptul că folosesc cu mult spor resursele gospodăriei și pășunilor. Pe lîngă toate acestea, ele se mulțumesc cu adăposturi simple și puțin costisitoare. În cazul cînd avem puțin spațiu la dispoziție, putem crește păsările și în cuști suprapuse (3—5 etaje). În felul acesta, pe 1 m de adăpost pot viețui 9—15 găini. Din toate aceste motive, găinile (mai ales cele din rasele Legorn, Rhode-Island, Sussen și Git golaș de Transilvania) se numără printre speciile de producție care pot fi crescute cu succes de pionieri și școlari.

Materialul necesar pentru înființarea unor microcrescătorii de găini (sau rațe) poate fi procurat de asemenea prin unitățile cooperației de consum. Valorificarea întregii producții ce se realizează de către crescători se poate face prin unitățile specializate ale cooperației de consum care oferă prețuri stimulative la ouă, pene, păsări vii.

Și creșterea porumbeilor este o ocupație plăcută și rentabilă. Așa-numitele „rase de carne" pot da anual 5—7 serii a cîte 2 pui, care la vîrsta de trei săptămîni ajung la greutatea de 500 g., ceea ce înseamnă că o pereche de porumbei produce anual 5—7 kg. carne. Cooperația de consum achiziționează și acest sortiment la prețuri stimulative.

APICULTURA

Nu numai pentru adulți, ci și pentru voi, elevii, albinăritul poate fi o îndeletnicire educătoare de satisfacții și beneficii. Unitățile achizitoare ale cooperației de consum vă sprijină să organizați și să practicați stupăritul pastoral prin:

— obținerea de repartiții la masive melifere corespunzătoare și mijloace de transport necesare deplasării stupilor la aceste masive;

— aprovizionarea cu roiuri, mătci selecționate, familii de albine, biostimulatori, faguri artificiali;

— vă pune la dispoziție, în termen util, înainte de începerea culesului, bidoanele necesare ambalării mierii;

— de asemenea cooperația de consum — preia orice cantități de miere și ceară marfă, la prețuri sigure și avantajoase, după cum urmează:

Miere de albine	U/M	Contractare Calit. I	Contractare Calit. II	Achiziții Calit. I	Achiziții Calit. II
a) miere monoflorală de tei, salcim, smeură, izmă și brad	lei/kg	16,50	14,50	15,00	13,00
b) miere poliflorală și restul sortimentelor de miere monoflorală	„	15,00	13,00	14,00	11,50
c) miere de mană	„	—	13,00	—	11,50

Prețurile de achiziții la ceara de albine: calitate superioară — 70 lei kg; calitatea I — 60 lei kg; calitatea a II-a — 50 lei kg; ceară curată de boștină — 30 lei kg.

Firește că pentru obținerea unei producții sporite și pentru onorarea integrală a obligațiilor contractuale, trebuie să luați în considerație unele aspecte ale acestei ocupații. Printre cele mai importante măsuri, cu caracter hotărîtor, se numără grija pentru obținerea unor familii de albine puternice și menținerea acestora în stare activă în tot timpul sezonului. Ținînd seama de toate aceste norme și desfășurînd o susținută și corectă activitate apicolă, elevii de la Liceul din Deta, sau Jimbolia, precum și elevii Școlii generale din Sarlota au obținut beneficii importante, folosite pentru organizarea unor acțiuni cultural-distractive. Exemplul lor poate fi urmat de toate școlile care au în împrejurimi condiții de floră meliferă favorabile. Practicarea stupăritului are drept consecințe nu numai avantaje materiale, ci și aprofundarea cunoștințelor zoologice, dezvoltarea spiritului de observație și a spiritului vostru practic, de buni gospodari.

COLECTAREA PLANTELOR DIN FLORA SPONTANĂ

Flori de cîmp, de dealuri, de munte, flori de nisipuri și pietrișuri, flori iubind umezeala pîriurilor, a lacurilor, sau pur și simplu a smîrcurilor, flori albastre, roșii, galbene, mov, ierburi, arbuști sau mușchi, plante „sălbatice", plante din „flora spontană" cum le numesc specialiștii, adică nesemănate, negrăpate, neudate de mîna omului... Dintre aceste plante care cresc în țara noastră, circa 300 au proprietăți care le deosebesc net de celelalte.

Acestea sînt plantele medicinale, minunat dar pe care natura l-a făcut omului. Ele sînt cunoscute și folosite de om din cele mai vechi timpuri, dovezile documentare mergînd spre anul 3000 î.e.n. Progresele chimiei și industriei de sinteză nu au diminuat însemnătatea plantelor medicinale, principiile active ale acestora intrînd în componența a aproape 50 de medicamente prezentate sub formă de tablete, fiole, siropuri etc.

Din cele 300 de plante tămăduitoare existente în țara noastră, se recoltează peste 50 de sortimente din flora spontană. Întreaga activitate de achiziționare a plantelor medicinale este organizată în exclusivitate de unitățile cooperației de consum. Din aceste plante, industria prepară zeci de medicamente; parte din plantele medicinale și aromatice constituie, de asemenea, o valoroasă materie primă pentru industria de uleiuri volatile și industria alimentară. În același timp, întreprinderile de specialitate din cooperația de consum prepară siropuri și peste 25 de ceaiuri medicinale, mult solicitate de populație, pentru vindecarea — ca adjuvante — sau pentru prevenirea bolilor. În acțiunile de recoltare sînt antrenați numeroși locuitori, îndeosebi cei apropiați de zonele în care plantele se găsesc pe suprafețe mai mari. De asemenea, pionierii și școlarii, toți tinerii patriei noastre sub îndrumarea organizațiilor U.T.C. și pionierești, a cadrelor didactice, pot desfășura o activitate extrașcolară plăcută, instructivă, ușoară, de un deosebit interes social, prin recoltarea și valorificarea plantelor medicinale din flora spontană. Școlile și unitățile de pionieri, antrenați pe scară largă în valorificarea plantelor medicinale, realizează și însemnate venituri suplimentare. Astfel, anul trecut, elevii Școlii generale din Nicorești au strîns 1 500 kg. plante medicinale, cei ai Școlii generale din Brăhășești — 1 000 kg. iar pionierii și școlarii din Drăgușești au recoltat 1 700 kg. plante medicinale din flora spontană, folosind sumele obținute pentru procurarea materialelor necesare activităților cultural-artistice, sportive, turistice, tehnico-științifice etc.

Pentru ca acțiunea de colectare a plantelor medicinale din flora spontană să dea rezultate optime, este necesar să se mențină o permanentă și strînsă legătură cu unitățile specializate ale cooperației de consum, care oferă îndrumări privitoare la perioadele cele mai potrivite de recoltare, locurile cu cea mai mare aglomerație de plante, condițiile de calitate, cantitățile necesare, modalitățile de prelucrare etc.

Și acum, iată cîteva exemple de venituri, ce se pot obține prin valorificarea plantelor medicinale:

Flori

— arnica: un copil poate culege 10 kg verde (2 kg. uscate) pe zi. Prețul unui kg. de arnică uscată: 20 lei.

— mușețel: un copil poate culege, într-o zonă bună, 12 kg. de flori pe zi. Prețul unui kg. de mușețel verde: 2 lei.

— coada șoricelului: prețul unui kg: 4 lei (uscat)

Frunze

— Podbal: prețul unui kg, 5 lei (uscat).

— coșul popii (malvae): un copil poate culege și 20 kg pe zi. Prețul unui kg: 5 lei (uscat).

Ierburi

Ruscuța de primăvară: prețul unui kg: 3 lei (uscat). Sunătoarea: prețul unui kg: 4 lei (uscat). Saschiu: prețul unui kg: 8 lei (uscat).

Fructe

Măceșe: un copil poate culege 10 kg. pe zi. Prețul unui kg: 1,60 lei (verde).

Primire la Consiliul de Miniştri

Tovarăşul Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, a primit, vineri la amiază, pe ministrul industriei uşoare din Cuba, Nora Frometa Silva, conducătorul delegaţiei economice cubaneze, care ne vizitează ţara.

În cadrul convorbirii care a avut loc cu acest prilej au fost discutate probleme referitoare la dezvoltarea colaborării şi cooperării economice şi tehnice dintre România şi Cuba.

La întrevedere au participat Ioň Crăciun, ministrul industriei uşoare, precum şi Nicolas Rodriguez Astiazarain, ambasadorul Cubei la Bucureşti.

(Agerpres)

Sosirea delegaţiei U. T. M. „Ho Şi Min" din R.D. Vietnam

Aseară a sosit în Capitală o delegaţie a Uniunii Tineretului Muncitor „Ho Şi Min" din R.D. Vietnam, condusă de Dinh Van Nam, membru al C.C. al U.T.M. „Ho Şi Min", care, la invitaţia Uniunii Tineretului Comunist, va face o vizită în ţara noastră.

La sosire, membrii delegaţiei au fost întîmpinaţi de tovarăşul Florea Diaconescu, membru al Biroului C.C. al U.T.C., de activişti ai C.C. al U.T.C., precum şi de un grup de pionieri.

Au fost, de asemenea, prezenţi membri ai ambasadelor R. D. Vietnam şi G.R.P. al Republicii Vietnamului de Sud la Bucureşti.

Primire la C. C. al U. T. C.

Vineri, 30 martie a.c., tovarăşul Ion Traian Ştefănescu, prim secretar al C.C. al U.T.C., ministru pentru problemele tineretului, a primit delegaţia „Tinerilor Democraţi" (D.J.D.) din R.F. Germania, alcătuită din I. Schimkowsky, O. Desch, membri ai Prezidiului Federal, şi W. Kuldschun, membru al Comisiei Internaţionale.

Cu acest prilej a avut loc o discuţie privind activitatea celor două organizaţii şi dezvoltarea colaborării dintre U.T.C. şi „Tinerii Democraţi".

ARTA CELOR CE ÎNVAŢĂ ARTĂ

Ieri a avut loc la sala „Kalinderu" din Capitală vernisajul expoziţiei de artă plastică, organizată în cadrul **Festivalului republican al şcolilor de artă.** În expoziţia, ce reuneşte variate domenii (pictură, sculptură, grafică, arte decorative — ceramică, textile, feronerie, forme spaţiale etc.), sînt prezenţi, firesc, elevi ai liceelor de artă plastică şi ai şcolilor de muzică şi artă plastică, din trei judeţe (Ilfov, Tulcea, Braşov) şi din municipiul Bucureşti. Lucrările ne relevă în ansamblu talentul, vocaţia reală a expozanţilor, stadiul pregătirilor de specialitate, totodată exigenţele programei analitice, direcţiile de dezvoltare ale învăţămîntului artistic mediu, tacţul pedagogic al dascălilor lor. Se înţelege, unele lucrări nu depăşesc condiţia studiului. Remarcăm totuşi destul de multe lucrări închegate, expresive, puternice, în care descifrăm semnele unor viitoare personalităţi artistice. Ne gîndim la Vasile Marian, Angela Hanulescu, Emil Craiovanu din Bucureşti, Ninive Ciavici, Doru Căţoi din Braşov, Marian Balaban, Marian Pieleanu, şi Mihail Meşter din Giurgiu (pictură), la Dorel Nicolae Drăguşin, Adrian Mosoroiu din Bucureşti, Ioan Bulborea, Antonia Barbos din Braşov (sculptură), la Marius Marcu, Nicolae Şoian, Dumitru Neagu din Braşov, Laurenţiu Stelian, Anamaria Kovacs din Bucureşti (grafică). Demnă de remarcat este atenţia acordată artelor decorative, nu numai în expoziţie, ci implicit în ansamblul preocupărilor acestor şcoli şi licee specializate, prin care se urmăreşte pregătirea unor buni specialişti pentru studiourile de creaţie ale întreprinderilor cu profil industrial. Însuşirea temeinică în primul rînd a meseriilor respective (dificile prin adîncimea şi diversitatea cunoştinţelor tehnice pe care le reclamă) sînt o garanţie, şi expoziţia ne-o demonstrează elocvent, pentru viitoarea lor evoluţie. O altă remarcă pe care o putem face este că începînd chiar cu această perioadă de studiu profesorii nu-şi impun rigid propria lor viziune artistică (mulţi sînt apreciaţi artişti plastici), dezvoltînd cu migală şi discernămînt înclinaţiile particulare ale elevilor, că nu se rezumă în mod comod la teme neutre, ci propun teme legate de viaţă, de pulsul actualităţii, teme care solicită deliberarea, gîndirea elevilor, nu numai într-un perimetru strict tehnic. Remarcăm deci în toate planurile, tendinţa de a orienta atitudinile lor către necesităţile existenţei cotidiene, către producţie (în domeniile artelor decorative şi design, de pildă), de a forma artişti şi pedagogi în spiritul exigenţelor profesionale, sociale şi politice ce caracterizează viaţa întregii noastre societăţi. Expoziţia este fără îndoială o reuşită. Ea ne dă prilejul să venim, mai devreme, în contact cu generaţia creatorilor de mîine, să surprindem aspecte semnificative din procesul lor de formare, din spiritul în care sînt educaţi şi pregătiţi. La această reuşită şi-au adus un aport substanţial însăşi organizatorii, Ministerul Educaţiei şi Învăţămîntului, Consiliul culturii şi educaţiei socialiste, Comitetul Central al Uniunii Tineretului Comunist, şi nu numai în alcătuirea ei concretă, e limpede, ce se distinge printr-o judicioasă selecţie, printr-o ţinută, în general, la nivelul oricărei alte prestigioase manifestări de acest gen.

C. R. CONSTANTINESCU

PE agenda ZILEI

● **ÎN CONTINUAREA VIZITEI** pe care o întreprind în ţara noastră, membrii delegaţiei guvernamentale a R.D. Germane condusă de dr. Kurt Fichtner, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, au vizitat vineri centrala hidroelectrică şi Muzeul regiunii Porţilor de Fier, Castrul Drobeta şi ruinele podului roman, noul oraş Orşova.

● **VINERI DIMINEAŢA**, a părăsit Capitala delegaţia economică din Tanzania, condusă de Wilbert K. Chagula, ministrul afacerilor economice şi dezvoltării planificate, care a participat la cea de-a doua sesiune a Comisiei mixte româno-tanzaniene de cooperare economică şi tehnică.

● **PRIN DECRET AL CONSILIULUI DE STAT**, tovarăşul Dumitru Lazăr a fost numit în calitate de ambasador extraordinar şi plenipotenţiar al Republicii Socialiste România în Suedia, în locul tovarăşului Eduard Mezincescu, care a fost rechemat în centrala Ministerului Afacerilor Externe.

(Agerpres)

A apărut revista

„MUNCA DE PARTID"

Nr. 7 — aprilie 1973

Sumarul acestui număr se deschide cu articolul „Munca politico-organizatorică în faţa exigenţelor planarei C.C. al P.C.R. din 28 februarie — 2 martie 1973". Referindu-se la ansamblul de hotărîri şi măsuri de o excepţională însemnătate pentru realizarea planului pe anul în curs şi pe întreaga perioadă a cincinalului în articol se arată că recenta plenară a Comitetului Central a concretizat sarcinile de care depinde progresul general al ţării pe calea făuririi societăţii socialiste multilateral dezvoltate.

În cuprinsul revistei găsim, de asemenea, rubricile: „Cum se înfăptuieşte rolul conducător al organelor şi organizaţiilor de partid", „Cincinalul înainte de termen", „Munca politico-educativă la nivelul exigenţelor actuale"

Un număr însemnat de pagini din cuprinsul revistei este consacrat învăţămîntului de partid şi propagandei prin conferinţe. La „Consultaţii, planuri tematice" sînt publicate articolele: Îmbunătăţirea organizării şi retribuirii muncii în agricultură (destinate dezbaterilor prilejuite de convorbirile finale în cadrul învăţămîntului politic de la sate); Creşterea rentabilităţii întreprinderilor; Rolul disciplinei contractuale; O adevărată cartă a muncii socialiste (articol referitor la noul Cod al muncii)

La rubrica „Propagandiştii şi cursanţii vor să afle..." C. Constantinescu răspunde la o întrebare ce se referă la fenomenul subdezvoltării. Gheorghe Roşu semnează documentarul „Relaţii de prietenie şi colaborare frăţească" Revista continuă, de asemenea, să ofere spaţiul cuvenit propagandiştilor din învăţămîntul de partid care-şi spun părerea în legătură cu organizarea unor dezbateri active, eficiente.

În partea de sfîrşit a revistei este acordat, ca de obicei, spaţiul necesar rubricilor: Intensificarea continuă a vieţii interne de partid: Din viaţa partidelor comuniste şi muncitoreşti: Note critice: Răspunsuri la întrebările cititorilor; corespondenţii judeţeni transmit; Poşta redacţiei.

I. B.

SPORT

Aşa a fost la „SERILE SCÎNTEII TINERETULUI" DE LA TITU

Joi, la Titu, o nouă ediţie a „Serilor Scînteii tineretului", s-a bucurat de succesul pe care l-au avut de fiecare dată aceste tradiţionale întîlniri cu tinerii cititori ai ziarului nostru.

Ce s-a petrecut în această seară? Cum a fost la Titu?

Relatînd momentele manifestării, în succesiunea lor cronologică, firească, vom menţiona acel dialog purtat de spectatorii din sală, iubitori ai sportului, cu performerii aflaţi, de astădată, pe scenă. Un adevărat asalt cu întrebări despre sport, despre handbal şi fotbal în special. S-au conturat crîmpeie de biografii sportive, s-au menţionat virtuţile performerilor, clipele de bucurie şi momentele triste, de cumpănă din cariera unor sportivi, s-au cîntărit şansele unor sportivi şi echipe în confruntările internaţionale. O foarte originală lecţie de sport. „Ostilităţile" au fost conduse de crainicul-reporter Grigore Ilisei. În această inedită confruntare... de opinii, impresii, idei n-au lipsit întrebările încuietoare, momentele de surpriză. Handbalistul Gh. Gruia a fost întrebat, bunăoară, de ce, într-o declaraţie, a spus că se lasă de handbal? „Vine un moment, e drept, poate e cel mai greu de trecut, cînd trebuie să te gîndeşti şi la un asemenea lucru trist". Un spectator din sală, nici mai mult, nici mai puţin striga: „Nu-i vom lăsa pe Gruia să părăsească terenul de handbal!" Şi toată sala a început să scandeze la unison: „Gruia! Vrem să joci!". Localnicii i-au rezervat acestui mare sportiv o surpriză care l-a emoţionat profund. Au reprodus un fragment din banda transmisiunii făcute de la Paris, în 1970, de la finala mondială: „...Gruia se înalţă, şi trage ca din tun! Gol! Sîntem campioni mondiali!" Antrenorul secund al echipei de fotbal Steaua, este asaltat la rîndu-i: „De ce a venit Dumitru la Steaua?" „Va lua Steaua sau nu campionatul?" „Steaua are, la această oră, un lot din care poate alinia două echipe: de ce merge slab în acest început de sezon?" Cu un singur răspuns Jenei a făcut lumină: „Sînt mulţi fotbalişti care doresc să joace la Steaua. Sper ca la sfîrşitul campionatului să ne puteţi invita aici în chip de campioni ai ţării!" Una dintre întrebările pentru Ileana Gyulai suna aşa: „Ce aţi simţit cînd aţi cucerit definitiv Cupa Europei la floretă fete şi ce ne promiteţi pentru viitor?" Răspunsul: „Să cucerim şi Cupa Mondială!" Din întrebările adresate boxerului Gruiescu o reţinem pe aceasta: „Boxul este un sport dur. În ring v-am văzut că sînteţi tare rău! Aşa vă purtaţi şi în viaţa personală?". Răspunsul a venit prompt: „Doar două categorii de oameni îşi fac meseria cu mănuşi... medicii şi boxerii!" Lui Carol Crăiniceanu i s-a imputat că pe „elevii" săi nu-i învaţă să marcheze goluri cum a marcat el, unul, în nu ştiu care meci, din nu ştiu care an. „Nu pot să-i învăţ aşa, pentru că golul acela l-am marcat... dintr-o greşeală!" Volebalistul Marian Stamate, a trebuit să-i explice unui tînar voleibalist din Titu, cît de greu şi lung a fost drumul lui spre marea performanţă, spre măiestria sportivă. „Drumul a fost, într-adevăr, lung, foarte lung şi greu, dar el se poate explica foarte pe scurt: muncă şi iar muncă, viaţă sportivă. Uneori miezul nopţii mă prindea bătînd mingea în sală..."

Gruia răspunde.

Un entuziasm prea mare, pentru o sală... atît de mică.

O „paradă" verbală a Ilenei Gyulai următă, îndeaproape, de Constantin Gruiescu.

Şi o repriză de destindere. Un concurs „Cine ştie sport, cîştigă!" — o minge de fotbal. Zece tineri din sală urcă pe scenă. Fericitul cîştigător aplaudat, are un trofeu deosebit de preţios. Valoros mai ales pentru că pe mirgea cîştigată s-au semnat toţi sportivii de la Steaua care au fost oaspeţii tinerilor din oraşul Titu. Secretarul comitetului U.T.C. de la clubul Steaua, Constantin Matei, înmînează secretarului Comitetului orăşenesc Titu al U.T.C., Dumitru Ioniţă, o „cupă" care exprimă aprecierile unanime pentru eforturile şi reuşita organizării acestei manifestări tinereşti. Ca un moment de destindere şi... linişte, intervine proiecţia filmului documentar de scurt metraj „Stelele... Stelei" — unul dintre realizatori, maestrul sportului Octavian Vintilă fiind de faţă — care face publicului cunoştinţă cu ceilalţi mari performeri ai clubului Steaua.

Repriza a doua a fost consacrată evoluţiei unor virtuoşi ai cîntecului popular. Solii artei populare, ai folclorului românesc au încîntat pe spectatorii din Titu. Maria Pietraru i-a fermecat, pur şi simplu, cu melodiile ei moldoveneşti; Benone Sinulescu, volubil cu sala, dezinvolt în interpretare, a turnat în inimile ascultătorilor voioşie şi dragoste, cu cîntecele lui de viaţă şi petrecere culese de pe plaiurile buzoiene; naistul Damian Luca, artist emerit, i-a vrăjit, la rîndul său, cu trilurile Ciocîrliei; Mihai Oprea, de la Teatrul „Ion Vasilescu" din Bucureşti, s-a dovedit şi el un mesager valoros al cîntecului popular, ca şi acompaniatorul la acordeon, Ştefan Miriuţă. Un buchet de melodii de pe meleagurile dîmboviţene ne-au prezentat solistele locale, Lăzărica Dumitrescu şi Lina Barbu, precum şi taraful condus de Fănică Stănescu din Titu.

A fost o seară pe care cei prezenţi nu o vor putea uita curînd.

VASILE CĂBULEA

...şi un cvartet muzical mult aplaudat: Benone Sinulescu, Maria Pietraru, Damian Luca şi Mihai Oprea.

ZIUA LA SEMĂNAT

(Urmare din pag. I)

mai cunoscut odihna lucrînd întreagă zi lumină. Numai aşa au reuşit ca în cîteva zile să se realizeze 80 de hectare cu borceag, 50 hectare în pentru furaj, 20 hectare ovăz şi 25 hectare sfeclă furajeră. Vineri dimineaţa mecanizatorul Dumitru Vasilache trasa rîndurile pe ultimele 15 hectare de sfeclă. „Trebuie să recuperăm zilele pierdute în condiţiile respectării unei viteze constante de înaintare a maşinilor pentru a nu împieta cu nimic asupra calităţii semănatului — ne mărturisea inginerul şef al cooperativei, tovarăşul Romeo Cătuneanu. Am făcut atunci apel la mecanizatorii noştri de a începe ziua de lucru de cum se luminează şi de a încheia numai atunci cînd întunericul împiedică urmărirea rîndurilor trasate. Bineînţeles, aceasta presupune şi o funcţionare continuă a tractoarelor şi utilajelor. Faptul că la ora actuală avem însămînţate atîtea hectare, că am fertilizat 1 220 hectare de grîu, 75 hectare de grădină, că am efectuat prima discuire pe cele 360 hectare destinate florii-soarelui, mă scuteşte de a vă mai da şi alte explicaţii asupra modului cum au răspuns mecanizatorii, în marea lor majoritate tineri, la apelul nostru".

În cîmp, maşinile sînt răspîndite în mai multe puncte de lucru. De ce? (Fiecare formaţie de lucru a primit maşinile necesare, mecanizatorii repartizaţi fiind aceia care vor răspunde pînă la recoltare, de soarta culturii pe sola respectivă, ne explică şeful secţiei, tovarăşul Anastasie Teodorescu. Acest sistem de muncă era cerut nu numai de organizarea cooperatorilor, a formaţiei ce lucrează în acord global, dar şi de cointeresarea mecanizatorilor la retribuirea cărora se va aplica acelaşi principiu"

Preocupări şi realizări identice am întîlnit şi la cooperativa agricolă din Plopeni. Din iniţiativa organizaţiei U.T.C., aici, zilnic, 30—40 de utecişti au participat la adunatul resturilor de recoltă de pe solele deja pregătite pentru semănat, aceasta pentru a se putea efectua o lucrare de calitate — motivează acţiunea Ilie Cazacu, secretarul comitetului comunal U.T.C., şeful fermei nr. 2 din cadrul unităţii. S-au remarcat, prin hărnicia lor, Ştefan Cupe, Dorina Călin, Marian Slav, Marian Babu şi alţii. Aflăm, de asemenea, că toţi membrii organizaţiei vor lucra în acord global astfel că 205 hectare cultivate cu porumb, floarea-soarelui şi fasole vor rodi prin strădania exclusivă a tinerilor. Cei 33 de mecanizatori ai secţiei s-au înscris cu fapte la fel de demne în această strădanie generală. 4 semănători definitivau ultimele hectare semănate cu măzăriche şi coriandru, ca la sfîrşitul zilei de lucru să raporteze terminarea tuturor celor 220 hectare prevăzute în prima urgenţă. În aceeaşi zi la ferma nr. 1 s-a trecut la semănatul florii-soarelui, realizîndu-se deja 25 hectare. La ferma nr. 2 se discuia, se aplicau îngrăşăminte chimice urmînd ca a doua zi, să se înceapă şi aici însămînţarea florii-soarelui. Mecanizatorii sînt organizaţi pe formaţii de lucru, fiecare cunoscînd cu exactitate de ce solă va răspunde, cu ce cooperatori vor colabora în realizarea recoltei din acest an. În plus ei s-au angajat să însămînţeze cu plante furajere terenul din incinta fermei, astfel că animalele vor beneficia de un plus de hrană produsă pe o suprafaţă de peste 3 hectare altădată nefolosite.

Am poposit şi pe ogoarele cooperativelor agricole din Topraisar şi Amzacea, ale întreprinderii agricole de stat Agigea şi am întîlnit aceeaşi mobilizare de forţe, aceeaşi angajare a tinerilor de a face lucrări operative de bună calitate. De altfel, pentru perioada care urmează, a însămînţării florii-soarelui şi a porumbului, tinerii mecanizatori s-au angajat să lucreze după deviza: „Ziua-lumină la semănat, noaptea la pregătirea terenului, funcţionare neîntreruptă a tractoarelor şi maşinilor agricole pentru a încheia pretutindeni, în epoca optimă, însămînţările de primăvară!"

MERIDIAN

● **DUPĂ O ZI DE ODIHNĂ, Campionatul mondial de hochei pe gheaţă (grupa B) a continuat la Graz cu partidele penultimei etape.**

În primul meci al zilei s-au întîlnit selecţionatele României şi S.U.A. Victoria a revenit cu scorul de 6—3 (1—1, 3—1, 2—1) formaţiei S.U.A. Echipa R.D. Germane, virtuală cîştigătoare a competiţiei, a surclasat cu scorul de 15—1 (3—0, 4—0, 8—1) echipa Italiei. Iugoslavia a întrecut cu 4—3 (2—1, 1—1, 1—1) echipa Japoniei.

Astăzi, în ultima zi a competiţiei, echipa României va juca cu selecţionata Iugoslaviei.

● **TURNEUL PENTAGONAL FEMININ DE ŞAH pe echipe de la Vrnjacka Banja (Iugoslavia) a continuat cu întîlnirile rundei a 4-a. Selecţionata României conduce cu 1,5—0,5 puncte în meciul cu formaţia Poloniei (Baumstark-Smacinksa 1—0; Polihroniade - Radzikowska remiză, Nicolau-Erenska — întreruptă cu avantaj pentru şahista română).**

În clasament conduce Ungaria cu 7 puncte (1) — toate meciurile disputate, urmată de România 4,5 puncte (1), Iugoslavia 3,5 puncte (1), Bulgaria 3,5 puncte, Polonia 3 puncte (1).

● **TRADIŢIONALA CURSĂ CICLISTĂ pe circuit „Cupa oraşului Gabrovo" a reunit la actuala ediţie rutieri din România, Polonia şi Bulgaria. Întrecerea a fost cîştigată la individual de Tudor Vasile, iar pe echipe de formaţia României.**

● **DUPĂ CE A ÎNTRECUT echipa Cehoslovaciei vineri după-amiază, la Kosice, în cadrul turneului internaţional masculin de baschet, echipa României a obţinut un nou succes, învingînd cu scorul de 54—52 (30—37) selecţionata Bulgariei. Cei mai buni jucători ai echipei învingătoare au fost Tarău, autorul a 14 puncte, şi Otzelak, care a înscris 12 puncte. Astăzi, echipa României întîlneşte formaţia Ungariei.**

PROGRAM COMPETIŢIONAL

FOTBAL. — Duminică se vor disputa întîlnirile etapei a III-a a returului campionatului diviziei naţionale A. În Capitală: **Rapid—Universitatea Cluj**, ora 11,30, stadionul Republicii; **Dinamo—U.T.A.**, ora 16,30, stadionul Dinamo. În ţară: **S.C. Bacău—Petrolul**, ora 14 (meciul va fi televizat), restul partidelor sînt programate de la ora 16,30: **C.F.R. Cluj—C.S.M. Reşiţa; Steagul roşu—Sportul studenţesc; A.S.A. Tg. Mureş—F.C. Constanţa; F.C. Argeş—Univ. Craiova şi Jiul—Steaua.**

Meciul de juniori **România—Grecia** (din preliminariile U.E.F.A.) se dispută de la ora 10, pe stadionul Politehnica (Regie).

RUGBI. — În campionatul diviziei naţionale sînt programate meciurile din etapa a IV-a. În Capitală, azi, de la ora 16: **Vulcan—Gloria** (teren Vulcan). Mîine, de la ora 9,30: **Grivţa Roşie—Sportul studenţesc** (teren Parcul copilului) iar de la ora 11 **Dinamo — Steaua**, (teren Ghencea). În ţară: **C.S.M. Suceava—Ştiinţa Petroşeni; Politehnica Iaşi—C.S.M. Sibiu; Rulmentul Bîrlad—Farul Constanţa şi Precizia Săcele—Universitatea Timişoara.**

VOLEI. — În campionatul republican, în Capitală, sînt programate partide deosebit de interesante. Azi, de la ora 18, în sala Floreasca au loc întîlnirile: **Electra—C.S.U. Galaţi** (m) şi **Steaua—Rapid** (m). Mîine, în sala Floreasca, de la ora 9,30: **I.E.F.S. — „U" Cluj** (m) şi **I.E.F.S.—Rapid** (f); sala Progresul, ora 11: **Progresul—Tractorul Braşov** (m); sala Dinamo ora 9,30, **Dinamo—Univ. Craiova** (m) şi **Dinamo—Medicina** (f); sala Constructorul, ora 11,30: **Constructorul — Penicilina Iaşi** (f).

BASCHET. — Duminică, în a V-a etapă a returului campionatului feminin au loc meciurile: sala Giuleşti, ora 11; **Rapid—I.E.F.S.**, iar în sala Constructorul, de la ora 9: **Voinţa—Univ. Timişoara şi Constructorul—Crişul Oradea.**

SCHI. — Azi şi mîine se va dispuţa la **Poiana Braşov** ultimul concurs al sezonului dotat cu „Cupa Bucegi". La start vor lua parte schiori din **Austria, Polonia, R.F. a Germaniei, Italia, Cehoslovacia** şi sportivi fruntaşi din ţara noastră.

OINĂ. — La baza sportivă Tei, mîine de la ora 10,30 are loc prima competiţie a anului, cu participarea echipelor **Universitatea şi Gloria** din Bucureşti **Confecţia Rm. Sărat şi Avîntul Curcan.**

TIR. — La Alexandria, azi şi mîine, are loc concursul republican în aer liber dotat cu „Cupa tineretului", cu o participare numeroasă şi selectă. Şi-au anunţat participarea ţintaşi fruntaşi, ca de pildă: V. Atanasiu, M. Roşca, M. Ferecatu şi alţii.

AUTOMOBILISM. — Duminică dimineaţă, pe un traseu din incinta Complexului expoziţional de la Piaţa Scînteii din Capitală, începînd de la ora 9,30 se va desfăşura primul concurs cu participarea celor mai buni automobilişti din ţară.

POLO. — Duminică, în a V-a etapă a diviziei A, au loc la Bazinul Floreasca, începînd de la ora 10, două partide: **Progresul—Politehnica Cluj**, iar de la ora 11, derbiul dintre echipele bucureştene **Rapid—Dinamo.**

BOX. — În trei oraşe din ţară; Oradea, Iaşi şi Piteşti începînd de la ora 18, au loc galele finale ale **Turneului pe categorie de greutate**, reuniuni care aduc în ring pugilişti fruntaşi din întreaga ţară.

În Bucureşti, duminică de la ora 10, în sala clubului „Semănătoarea" are loc o nouă gală din campionatul municipal pentru juniori.

ATLETISM. — În cadrul etapei a II-a, a crosurilor organizate de C.M.C.F.S.B. duminică în Capitală, are loc „Crosul primăverii", la care vor participa circa 12.000—15.000 alergători. Iată care sînt locurile de desfăşurare a acestei ample manifestări: **Sector II** — ora 10, stadion Fundeni; **sector III**, ora 9, stadion „23 August"; **sector III** — ora 9, stadion Olimpia, cros rezervat numai fetelor; **sector V**, ora 8, Parcul Tineretului; **sector VI**, ora 8,30, Baza hipică Plevna şi **sector VII** — ora 9, stadion Electra.

Tot duminică, de la ora 9,30, în incinta stadionului Dinamo are loc un cros la care vor participa alergători de la toate cluburile sportive din Capitală, cros dotat cu „Cupa Dinamo".

GABRIEL FLOREA

tv

SÎMBĂTĂ, 31 MARTIE 1973

PROGRAMUL I

8,00 Curs de limba germană. Lecţia a 47-a. Prezintă lector univ. Grete Klaster-Ungureanu. 9,30 A fost odată ca niciodată... 10,00 Telex. 10,05 Publicitate. 10,10 Ansambluri folclorice. Ansamblul „Alunelul" din judeţul Dolj. 10,40 De vorbă cu gospodinele. 11,00 Film artistic: „Marele Scott". Regia: Henry King. Cu: Gregory Peck şi Deborah Kerr. 12,40 Telex tehnico-ştiinţific. 13,00 Telejurnal. 15,00 Hochei pe gheaţă: România-Iugoslavia. Transmisiune directă de la Graz. 17,15 Emisiune în limba germană. 19,00 Documentar TV. Povestea pădurii. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. Cincinalul înainte de termen — cauză a întregului popor. 20,05 Cîntecul săptămînii: „În România". 20,10 52 de iniţiative în 52 de săptămîni. 20,25 Tele-enciclopedia. 21,00 Film serial: „Mannix". 21,50 „Zboară arcuşele pe strună" — emisiune muzical-distractivă. Cu: Doina Badea, Anda Călugăreanu, Maria Ciobanu, Sofia Vicoveanca, Rodica Popescu, Nicolae Herlea, Alexandru Giugaru, Dem. Rădulescu, Dumitru Furdui, M. Enescu, Traian Moraru, Ion Dolănescu, Ion Bogza, Ionel Budişteanu. Prezintă Mariella Petrescu şi Ion Besoiu. 22,50 Telejurnal. 23,00 Săptămîna sportivă. 23,15 Patinaj artistic. Concursul internaţional „Prietenia". Aspecte înregistrate de la patinaurile „23 August".

PROGRAMUL II

16,00 Agenda. 16,10 O capodoperă a muzicii de cameră: Trio nr. 1 în Si bemol major opus 99 de Schubert. Interpretează Valentin Gheorghiu, Ştefan Gheorghiu şi Cătălin Ilea. 16,45 Azi şi mîine. 17,00 Cîntece şi jocuri populare interpretate de solişti şi formaţii folclorice din judeţul Ialomiţa. 17,30 Reporterii noştri peste hotare. Taşkent; Tapiola. 18,00 Film artistic: „Romeo şi Julieta în noiembrie" — producţie a studiourilor cinematografice cehoslovace.

DUMINICĂ, 1 APRILIE 1973

PROGRAMUL I

8,00 Gimnastica pentru toţi. 8,10 Pentru sănătatea dv. 8,20 Cravatele roşii. 9,50 Viaţa satului. 11,00 Emisiune în limba maghiară. 12,30 De strajă patriei. 13,00 Album duminical. Finala „Cupei campionilor europeni" la handbal feminin: „Universitatea" Timişoara — „Spartak" Kiev. Transmisiune directă de la Bratislava. 14,00 Fotbal: Sport club Bacău — F. C. Petrolul. Transmisiune directă de la Bacău. 17,10 Pierduţi în spaţiu. Film serial pentru tineret „Aventura fantastică" (ultimul episod). 18,00 Cîntare patriei. Concurs coral interjudeţean. 19,20 1001 de seri. 19,30 Telejurnal. Săptămîna politică internă şi internaţională în imagini. 20,10 Reportajul săptămînii. Oameni obişnuiţi în situaţii neobişnuite. 20,30 Film artistic. Căpitanul. Premieră pe ţară. 23,15 Cîntă Angela Similea şi Florin Bogardo. 23,30 Khartum. Reportaj. 22,45 Telejurnal. 22,55 Duminica sportivă.

PROGRAMUL II

11,00—13,00 Concertul Orchestrei Simfonice a Filarmonicii „George Enescu". 20,10 Eroi îndrăgiţi de copii. Mighty Mouse. 20,40 Caleidoscop cultural-artistic. 21,00 Teatru liric TV. Nunta lui Figaro de Mozart (acţele I şi II).

CONSTRUCŢIA ŞCOLII

(Urmare din pag. I)

sesor al unei psihologii modelată în grupuri omogene şi animate. Construcţia şcolii este construcţia personalităţii, pîrghia efortului formativ este colectivul şi mediul. O şcoală fără zbatere, fără ambianţă psiho-culturală, fără capriciu adolescentin nu se construieşte pe sine. Rămîne doar un simplu local, o instituţie cu firmă şi adresă, cu telefon şi încălzire centrală. Rămîne, adică, o formă vidă. Simpla ei populare cu indivizi nu-i schimbă starea.

Pentru a fi realmente vie, dinamică şi novatoare, şcoala trebuie să dobîndească ea însăşi personalitate, să se diferenţieze şi să-şi clădească un forum al afirmării. Să devină mediu bun conducător de energie umană, deloc centrifugal, mereu absorbant şi integrator. Să se construiască pe sine prin construcţia oamenilor cărora le oferă lumina ştiinţei. A unor oameni pentru care spiritul comunitar devine convingere, iar ambianţa complexă şi multifuncţională a şcolii, instrument de acţiune.

de peste hotare

• AGENȚIA A.D.N. informează că, la 28 și 29 martie, a avut loc la Bonn cea de-a treia ședință a Comisiei de frontieră a împuterniciților guvernelor Republicii Democrate Germane și Republicii Federale Germania. A fost prezentat un raport al grupului de lucru pentru marcarea frontierei, constituit la 15—16 martie 1973, și au fost stabilite principiile pentru elaborarea sarcinilor și modului de lucru ale acestui grup. Comisia de frontieră a purtat convorbiri de lucru intensive în legătură cu probleme practice legate de marcarea frontierei ca, de pildă, reglementarea problemei economiei apelor pe porțiunile care constituie zone de graniță.

Următoarea ședință a Comisiei va avea loc la 3 și 4 mai la Berlin.

R. S. A.: Muncitorii de culoare în grevă

Amenințările autorităților locale ca și ale poliției nu i-au putut convinge pe cei 700 de muncitori de culoare de la uzina de aluminiu de la Richards Bay (Republica Sud-Africană) să se reîntoarcă la lucru. De patru zile, ei se află în grevă, revendicînd primirea unei retribuții corespunzătoare muncii prestate și nu culorii epidermei, precum și îmbunătățirea generală a condițiilor de trai ale populației negre.

Pentru „restabilirea ordinii", în afara forțelor polițienești locale au fost mobilizate unități ale armatei, aduse la lucru în locul greviștilor pentru ca producția singurei uzine de aluminiu a Africii de Sud să nu fie grav perturbată. Această soluție însă, relatează corespondenții de presă, nu este durabilă, iar muncitorii respectivi s-au declarat hotărîți să nu se reîntoarcă la lucru pînă nu vor fi satisfăcute revendicările lor.

Această acțiune, împreună cu puternicul val de greve al muncitorilor de culoare din orașul industrial Durban, marchează o creștere sensibilă a gradului de manifestare a nemulțumirii populației negre, majoritară în țară, față de discriminarea rasială ce constituie una din legile de bază ale statului sud-african.

Consultările multilaterale de la Helsinki

Reuniunea multilaterală de la Helsinki, consacrată pregătirii conferinței pentru securitate și cooperare în Europa, își desfășoară în prezent activitatea pe mai multe planuri.

Una din ședințele de vineri a fost consacrată aspectelor militare ale securității europene. Luînd cuvîntul reprezentantul român, Romulus Neagu, a arătat că schimbul de opinii cu privire la aspectele militare dovedește existența unui acord general în ce privește faptul că viitoarea conferință trebuie să elaboreze o serie de măsuri concrete pe linia întăririi securității, a creșterii încrederii și stabilității în Europa. Ceea ce rămîne de stabilit este amplitudinea acestor măsuri.

În cursul acestei ședințe, s-a ajuns la un acord asupra proiectului de text cuprinzînd măsuri concrete pe linia dezangajării militare și dezarmării în Europa.

Tot vineri, grupul de lucru care examinează problemele cooperării economice, tehnico-științifice și în domeniul mediului înconjurător, a avut o nouă ședință, sub președinția reprezentantului Ungariei.

În intervenția sa, reprezentantul României, Dimitrie Stănescu, a relevat atenția ce se acordă în grupul de lucru problemelor sprijinirii eforturilor țărilor în curs de dezvoltare în vederea eliminării treptate a decalajului economic ce le desparte de țările dezvoltate. În același timp, în cursul dezbaterilor de pînă acum, s-a arătat că intensificarea și aprofundarea cooperării economice vor trebui să se reflecte într-o participare cît mai activă a statelor respective la diviziunea internațională a muncii. După părerea delegației române, documentul final al Conferinței va trebui să prevadă bazele și direcțiile generale de dezvoltare, pe multiple planuri, a cooperării economice, în funcție de domeniile și posibilitățile reale existente. Participarea statelor la circuitul de bunuri materiale, în zilele noastre, a arătat reprezentantul român, cunoaște o intensificare continuă. Totodată, se adîncește din ce în ce mai mult cooperarea reciproc-avantajoasă în domeniile industrial, tehnic și științific, al cercetărilor fundamentale și aplicate, pe plan financiar-bancar, al turismului etc. Apare deci, cu atît mai necesar, să se acorde atenție participării tuturor statelor la examinarea și adoptarea reglementărilor în chestiunile economice și financiare care interesează ansamblul continentului european. Apreciind că există o strînsă legătură între cadrul general al raporturilor economice și formele și mijloacele de dezvoltare practică a cooperării, delegația română a propus să se includă în proiectul de directive o serie de prevederi în vederea eliminării discriminărilor, a restricțiilor și obstacolelor de orice fel, care împiedică asupra liberei dezvoltări a raporturilor economice, în vederea liberalizării comerțului, perfecționării formelor și mijloacelor de comerț internațional și de cooperare pe plan regional, european și internațional. În acest sens, au fost propuse măsuri practice vizînd intensificarea schimburilor de bunuri materiale.

La Paris a avut loc o întrunire a Comitetului permanent de legătură al partidelor comunist, socialist și al Mișcării stîngii radicale — semnatare ale programului comun de guvernare al forțelor de stînga din Franța.

Comunicatul dat publicității în urma întrunirii relevă semnificația recentelor alegeri parlamentare, în cadrul cărora forțele politice de stînga au înregistrat un important succes pe baza programului comun. Cele trei partide și-au reafirmat hotărîrea de a spori popularitatea acestui program și de a atrage noi forțe populare în sprijinul realizării sale.

Comitetul permanent de legătură a hotărît să propună grupurilor parlamentare comunist, socialist și al stîngii radicale crearea unei delegații permanente a forțelor de stînga în Adunarea Națională.

Conferința de presă a președintelui Nixon

Joi seara, președintele S.U.A., Richard Nixon, a rostit un discurs radiotelevizat.

Evocînd dezangajarea militară a S.U.A. din Vietnam, președintele a relevat că, în urmă cu patru ani și două luni, cînd a preluat primul său mandat prezidențial, se aflau în Vietnam 550 000 de soldați americani; în prezent, a arătat președintele, nu se mai află în Vietnam forțe militare ale S.U.A., iar prizonierii de război americani sînt în drum spre patrie.

Abordînd unele probleme interne, președintele Nixon a arătat că o preocupare a Administrației este inflația, consecință a anilor de război. Constatînd că, în S.U.A., rata inflației este mai redusă decît în celelalte țări occidentale, președintele a relevat că „această statistică pozitivă nu este de natură să liniștească o familie care încearcă să facă față necesităților curente", apreciind că prețurile unor produse alimentare continuă să crească rapid. Referindu-se în continuare la probleme economico-financiare, președintele a reafirmat poziția Administrației potrivit căreia singura alternativă la mărirea impozitelor o constituie menținerea la un nivel scăzut a cheltuielilor federale.

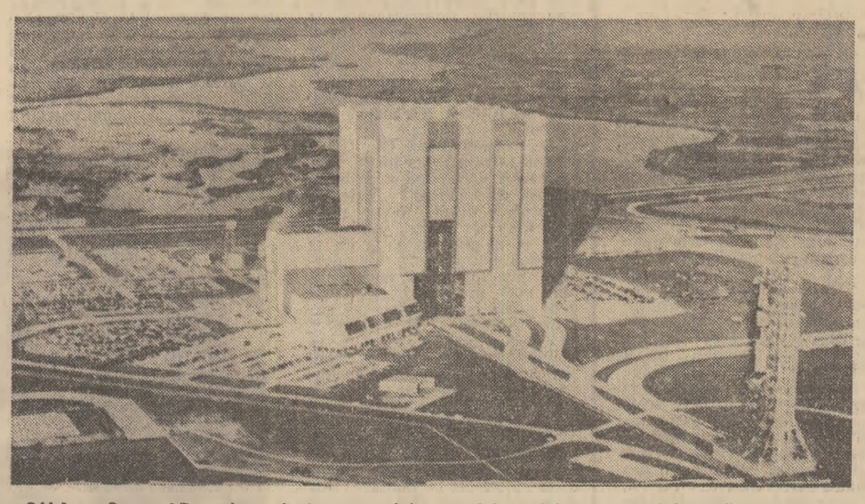

S.U.A. — Saturn IB, racheta de lansare a laboratorului spațial american („Skylab") care va fi lansat în luna mai a.c., părăsește atelierul său de montare de la Cape Kennedy.

R. P. Bulgaria: Adoptarea legii privind proprietatea cetățenilor

Agenția B.T.A. informează că în cadrul sesiunii Adunării Populare a R.P. Bulgaria, desfășurată timp de trei zile la Sofia, deputații au adoptat legea cu privire la proprietatea cetățenilor. Legea prevede sancțiuni pentru orice cetățean care obține venituri prin alte mijloace decît prin muncă, stabilește că orice cetățean are dreptul de a poseda cel mult un apartament de locuit și o casă de odihnă, cuprinde prevederi care să excludă posibilitatea de a face speculă cu locuințele.

Proiecte de dezvoltare economică în Sudan

Societatea de filaturi și țesături din Khartum preconizează extinderea cu circa 15 la sută (adică cu aproximativ 5 milioane metri țesături pe an) a capacității sale de producție. Se preconizează, de asemenea, utilizarea bumbacului de calități inferioare pentru a permite exportul unei cît mai mari cantități de bumbac superior. Costul total al acestui proiect, inclusiv fondurile de rulment necesare, a fost estimat la circa 2 milioane dolari.

În afară de aceasta, oficialitățile sudaneze au anunțat că, în urma creșterii capacității fabricilor de bumbac în țară, în conformitate cu proiectele de dezvoltare a economiei, Sudanul se poate prezenta la export nu numai cu materie primă, ci și cu cantități sporite de produse textile. În prezent, se afirmă că fabricile de textile existente în țară utilizează aproximativ 130 000 de tone din totalul de 200 000 de tone, cît reprezintă producția de bumbac a Sudanului.

Planul de dezvoltare economică a Sudanului pe perioada 1970—1975 prevede creșteri importante pentru principalul sector economic al țării — agricultura. Contribuind cu peste 40 la sută la formarea produsului intern brut, potrivit prevederilor planului de dezvoltare, sectorul agrar beneficiază de investiții în valoare de 80 milioane lire sudaneze. O parte însemnată a acestei sume urmează să fie alocată pentru realizarea unui vast program de irigații: pînă în 1975 se preconizează efectuarea lucrărilor de irigații pe 280 000 de hectare comparativ cu 180 000 hectare cît prevedea planul precedent.

C.E.P.A.L. pentru intensificarea cooperării dintre statele în curs de dezvoltare

Participanții la cea de-a 15-a sesiune a Comisiei Economice a O.N.U. pentru America Latină (C.E.P.A.L.) au adoptat în unanimitate un proiect de rezoluție prezentat de Guyana și avînd drept coautori Argentina, Brazilia, Chile, Columbia, Costa Rica, Cuba, Ecuador, Salvador, Jamaica, Mexic, Paraguay și Trinidad-Tobago.

Proiectul recomandă intensificarea relațiilor de cooperare dintre statele în curs de dezvoltare, relevînd importanța acestei colaborări pentru a asigura suveranitatea permanentă a țărilor respective asupra resurselor naturale proprii, pentru apărarea prețurilor la mărfurile lor de export, îmbunătățirea condițiilor de acces pe piețele internaționale, precum și în ceea ce privește alte domenii referitoare la dezvoltarea economică și socială a acestor state. Totodată, în legătură cu proiectul respectiv, Secretariatul General al C.E.P.A.L. a primit sarcina de a alcătui, în colaborare cu alte organisme specializate ale O.N.U., proiecte de cooperare între țările în curs de dezvoltare, indiferent de regiunea lor geografică.

La propunerea a 12 țări latino-americane, printre care Cuba și Brazilia, participanții la actuala reuniune a C.E.P.A.L. au hotărît, de asemenea, ca, ținînd cont de „gravele perturbații pe care crizele monetare internaționale le provoacă în țările în curs de dezvoltare", Secretariatul General să definitiveze, cu prioritate, consecințele pe care asemenea crize le au asupra statelor nedezvoltate. Aceste studii se referă, îndeosebi, la cursul principalelor produse de bază ale continentului latino-american și la condițiile lor de comercializare, la cursul articolelor manufacturate și produselor semifinite exportate de țările Americii Latine, precum și la termenii de schimb dintre statele continentului și țările dezvoltate.

Pe ordinea de zi a dezbaterilor mai figurează o serie de proiecte de rezoluții, precum și un proiect economic, alcătuit de un comitet de experți, care s-au reunit la Santiago de Chile înainte de începerea sesiunii C.E.P.A.L. În esență, proiectul prevede că dacă o țară alege pentru dezvoltarea sa calea reformelor economice și sociale, ea trebuie să beneficieze de o asistență internațională, și nu să fie victima unei agresiuni economice din exterior. Se prevede, în același timp, că politica produselor de bază trebuie să fie considerată o responsabilitate exclusivă a țărilor în curs de dezvoltare.

• SUB PREȘEDINȚIA prof. dr. ing. V. Harnaj (România), președintele Apimondiei, la Roma s-au desfășurat lucrările Comisiei de colaborare FAO-Apimondia. Cu acest prilej s-a stabilit un nou acord de colaborare privind promovarea noilor tehnologii apicole în țările aflate în curs de dezvoltare. Comisia a hotărît ca, în cadrul planului de conservare a mediului ambiant, Institutul Internațional de Tehnologie și Economie Apicolă, cu sediul la București, să organizeze în oazele din deșert, nordul Africii, crescătorii de mătci de rasă pură pentru conservarea liniei genetice de albine de mare valoare periclitate să dispară. Aceluiași institut i s-a încredințat sarcina pregătirii unui simpozion pentru stabilirea unei largi cooperări, pe plan internațional, între institutele naționale de cercetări apicole.

La încheierea lucrărilor comisiei, președintele Apimondiei, V. Harnaj, a fost primit de directorul general al Organizației Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (F.A.O.), A. Boerma.

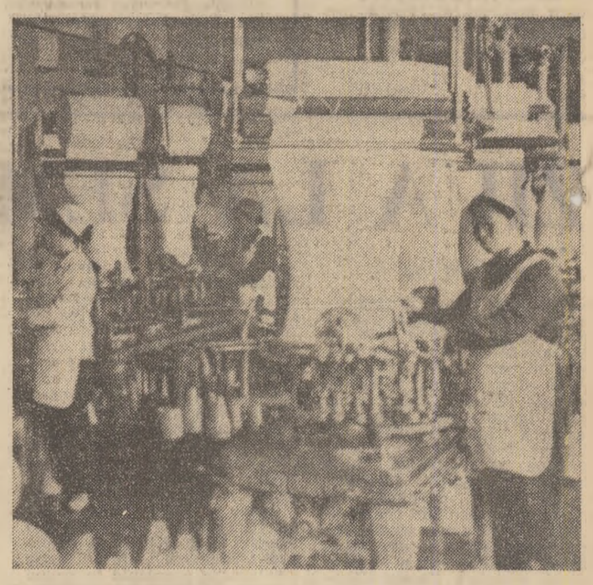

R.P.D. COREEANĂ. — La Fabrica de tricotaje din Sariwon.

Operația „regenerare"

Confruntări în U.C.D.-U.C.S.

Înfrîngerea U.C.D. — U.C.S., în alegerile pentru Bundestag din 1969 nu a prea fost luată în serios de acest partid care guvernase timp de două decenii R.F. Germania. Primii trei ani de opoziție au trecut cu impresia falsă a unui accident întîmplător și în cele din urmă neglijabil.

Vreme îndelungată, creștin-democrații s-au considerat un fel de „guvern în așteptare", încercînd chiar să revină la putere înainte de termen și prin alte căi decît cea obișnuită, a alegerilor generale. Abia cea de a doua înfrîngere, în noiembrie 1972, prin proporțiile și prin caracterul său indiscutabil, au trezit partidul din iluzii, declanșînd o perioadă de vii confruntări interne în jurul problemei regenerării partidului. În primele săptămîni a prevalat tendința ca vina înfrîngerii să fie trecută în contul personalităților conducătoare. „Stînga" creștin-democrată, spre exemplu, a acuzat influența negativă exercitată asupra unei părți importante a alegătorilor de personalitatea și pozițiile președintelui U.C.S., Strauss. Aripa de dreapta, ca de altfel și gruparea reformatoare, au situat în prim plan lipsa de „priză la mase" a candidatului creștin-democrat la funcția de cancelar, Rainer Barzel, căruia i-au reproșat abuzul de manevre tactice și neglijarea problemelor de strategie. Faza „personală" a acestei dispute a cunoscut cîteva momente foarte aprinse, provocate de Helmut Kohl, care și-a anunțat oficial candidatura la președinția partidului cu multe luni înaintea congresului — care urmează să decidă asupra acestei probleme abia în octombrie — și de manevrele lui Franz Josef Strauss. Acesta a stîrnit multă derută amenințînd mai întîi că, dacă nu se va ține seama de doleanțele sale, este gata să dizolve uniunea parlamentară dintre U.C.D. și U.C.S. și să-și extindă partidul peste granițele Bavariei, iar mai apoi a dat de înțeles că se consideră unul dintre aspiranții la funcția de lider al fracțiunii creștin-democrate în Bundestag. Așadar, există minimum trei tendințe principale, reprezentate de trei grupări distincte conduse respectiv de Rainer Barzel, Helmut Kohl și Franz Josef Strauss.

Substratul luptei pentru putere

Aceste confruntări și dispute personale semnalizează la suprafață criza internă a partidului. Temelia pe care creștin-democrații și-au clădit dominația politică de două decenii s-a șubrezit, țelurile programului din primii ani de existență a R.F.G. au fost atinse sau și-au pierdut din forța de atracție. Influența bisericii creștine, pe ale cărei reprezentări axiologice U.C.D. își intemeiase ideologia și ecoul în rîndurile unei părți a populației, este în continuă scădere. Raporturile cu diversele categorii ale intelectualității sînt încordate, caracterizate de o defensivă a U.C.D. în fața criticii aspre provenind din această direcție. În ce privește tineretul, acesta se îndepărtează tot mai mult de politica conservatoare și conjuncturală a acestui partid care reprezintă mai mult trecutul și prea puțin viitorul (la alegerile din toamna trecută două treimi din tinerii alegători și-au dat votul partidelor coaliției guvernamentale).

Dificultățile „regenerării"

Organizatoric, U.C.D. — U.C.S. oferă din ce în ce mai mult imaginea unei simple alianțe electorale, iar din punct de vedere politic pe cea de exponent al intereselor păturilor avute. Fruntașii U.C.D. și-au dat seama, în urma ultimei înfrîngeri electorale, că această imagine trebuie corectată și au însărcinat o comisie să elaboreze principiile pe care urmează să fie regenerat partidul. Operația regenerării întîmpină însă multe dificultăți. Primii trei ani de opoziție au fost, din acest punct de vedere, timp pierdut. Prima încercare a grupării reformatoare a lui Helmut Kohl de a impune un program mai bine adaptat cerințelor epocii a eșuat, U.C.D. persistînd pe poziții anacronice atît în politica internă cît și în cea externă. Pozițiile de „centru", părăsite treptat sub presiunea U.C.S., sînt ocupate acum ferm de partidele coaliției guvernamentale. Imaginea de partid de dreapta este accentuată și mai mult de agonia P.N.D. și de reorientarea liberală din ultimii ani. În această situație, „operația regenerare" are puține șanse de izbîndă.

BAZIL ȘTEFAN

Cuprul zambian n-a putut fi blocat

Zambia respinge cu fermitate provocările rasiștilor rhodesieni

Tensiunea persistă la frontiera dintre Rhodesia și Zambia. Pe linia care desparte cele două țări neliniștea a devenit cronică. Incursiunile unităților rhodesiene sînt frecvente. Ele pătrund pe teritoriul zambian pentru a semăna moartea. Raidurile teroriste sînt cuplate cu plantarea de mine. Exploziile acestora se soldează cu morți și răniți — locuitori pașnici ai așezărilor de graniță. Militarii rhodesieni și-au înmulțit provocările mai ales după ce Zambia a respins șantajul lui Ian Smith. Tactica folosită de Salisbury — a hărțuielilor sîngeroase și a presiunilor militare — este sortită eșecului.

Încordarea dintre Salisbury și Lusaka a atins un punct maxim în primele zile din ianuarie cînd Ian Smith a anunțat închiderea frontierei cu Zambia. Drept pretext s-a folosit intensificarea acțiunilor patrioților zimbabwe în interiorul Rhodesiei, prezentate la Salisbury ca fiind rezultatul sprijinului zambian (de altfel, și după închiderea frontierei acțiunile au continuat ceea ce contrazice afirmațiile adepților apartheidului). Dar Smith țintea mai departe. Conducătorii rasiști ai Rhodesiei au mizat pe faptul că Zambia — lipsită de ieșire la mare — va fi paralizată de blocarea granițelor. Două treimi din produsele zambiene de import și export erau transportate prin Rhodesia. Cuprul zambian — resursa nr. 1 a țării — urma să rămînă departe de porturile africane în care îl așteptau cumpărătorii. Cuprul reprezentînd — potrivit estimărilor revistei LE MONDE DIPLOMATIQUE — 60 la sută din veniturile Zambiei, lovitura dată de Rhodesia trebuia să determine prăbușirea economiei zambiene. Numai că autoritățile de la Lusaka au reacționat prompt, modificînd itinerariile utilizate de cuprul zambian. La apelul adresat comunității internaționale au răspuns numeroase state. În mod deosebit s-a apelat la tranzitul prin Tanzania — atît pe căile rutiere cît și pe calea ferată. Pentru a reduce dependența de Rhodesia (care furniza coques), Zambia și-a valorificat mai amplu resursele de cărbune. În ceea ce privește intențiile rhodesiene de a întrerupe furnizarea energiei electrice la barajul Kariba s-au luat măsuri imediate în vederea dezvoltării centralelor hidroelectrice de pe teritoriul zambian. „În aceste condiții — constata LE MONDE DIPLOMATIQUE — dorința lui Smith de a asfixia pe termen lung economia zambiană devine problematică". De fapt, primele efecte le-a resimțit... Rhodesia ale cărei căi ferate și-au agravat situația financiară ca urmare a întreruperii tranzitului zambian. Compania „Rhodesian Railways" s-a văzut împinsă vertiginos către faliment. Iar din visteria rhodesiană au dispărut și taxele percepute pentru importurile zambiene ca și sumele procurate din vînzarea cocsului către Lusaka. Pe bună dreptate, V. J. Mwananga, redactor șef al ziarului THE TIMES OF ZAMBIA, scria că „rasiștii din Rhodesia nu se așteptaseră la reacția pe care a avut-o Zambia atunci cînd s-a anunțat închiderea frontierei. Această acțiune împotriva Zambiei fusese întreprinsă în grabă și fără a ține seama de repercusiunile ei posibile".

Zambia a izbutit să depășească momentele de dificultate iar economia ei continuă să se dezvolte fără perturbații. Ian Smith și-a mărturisit impasul atunci cînd, după cîteva săptămîni, a anunțat redeschiderea graniței. Premierul rasist a făcut o declarație vagă că „obiectivul închiderii frontierei a fost atins". În realitate, bilanțul întocmit la Salisbury s-a dovedit falimentar. Pretextele de diferite genuri, utilizate în manifestările oratorice, nu puteau ascunde un eșec răsunător.

Mai mult decît atît: Zambia a decis să nu mai folosească tranzitul prin Rhodesia, pentru a nu fi dependentă de autoritățile rasiste. Salisbury a pierdut astfel partida...

Șantajul economic a fost pe parcurs dublat de provocările militare. Furioși de eșecul lor, conducătorii rasiști au înmulțit atacurile împotriva Zambiei, încălcînd grosolan integritatea teritorială a acestui stat independent. Militarii lui Ian Smith colaborează în această privință cu mercenarii Pretoriei. Aceste acte provocatoare sînt parte componentă a politicii pe care Salisbury și Pretoria o promovează — politica apartheidului, a negării dreptului africanilor la o viață liberă, demnă, pe măsura aspirațiilor lor. După cum scria V. J. Mwananga, „Zambia a procedat la o examinare atentă a situației și a elaborat planuri amănunțite pentru orice eventualitate, știind că se poate aștepta la orice din partea regimurilor rasiste din sudul Africii, dezamăgite și strînse cu ușa. Zambia este hotărîtă să-și apere dreptul la existență...".

Dezbaterile din Consiliul de Securitate au vădit amploarea sprijinului acordat Zambiei în apărarea suveranității sale. Opinia publică manifestă vie simpatie față de eforturile Zambiei de a asigura o dezvoltare la adăpost de amestecurile străine și de orice acte de forță. Poporul român, care dă o înaltă apreciere rezultatelor obținute de Zambia în lupta pentru consolidarea independenței sale economice și politice, sprijină cu fermitate cauza dreaptă a poporului acestei țări, condamnă acțiunile agresive ale rasiștilor rhodesieni. Dreptul Zambiei de a se dezvolta liber și independent, de a-și apăra integritatea teritorială, trebuie să fie respectat. Acțiunile întreprinse de autoritățile de la Salisbury alimentează tensiunea, subminează pacea în această parte a lumii, demonstrînd anacronismul politicii bazate pe rasism.

M. RAMURĂ

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

Inundații în Tunisia

Potrivit unui comunicat al Ministerului tunisian al Informațiilor, cel puțin 83 de persoane și-au pierdut viața, iar alte 40 000 au rămas fără adăpost, ca urmare a inundațiilor provocate de ploile torențiale căzute, în ultimele zile, în nordul și nord-vestul țării. Situația continuă să rămînă critică în regiunile Jendouba, Mejez El Bab, Tebourba și Betten El Jedeida, unde ploile au continuat să cadă în cursul zilei de vineri. În unele zone, sate întregi se află sub apă. Au fost inundate, de asemenea, întinse suprafețe cultivate cu cereale, iar șoselele sînt impracticabile pe întinse porțiuni.

Corespondenții agențiilor de presă relevă că elicoptere tunisiene, libiene, italiene și americane participă la operațiunile de salvare a sinistraților.

• COMITETUL PENTRU RELAȚII EXTERNE, al Senatului S.U.A. a ratificat convențiile consulare încheiate de S.U.A. cu România, Ungaria și Polonia.

Bombardamente asupra Cambodgiei

• AVIOANE MILITARE AMERICANE, inclusiv bombardiere strategice „B-52", au continuat, vineri, pentru a 23-a zi consecutiv, să bombardeze diferite zone ale teritoriului Cambodgiei, informează agenția U.P.I.

• UN COMUNICAT OFICIAL difuzat de Ministerul Afacerilor Externe al Republicii Democrate Vietnam anunță că guvernele R.D. Vietnam și Malaeziei au hotărît să stabilească relații diplomatice la rang de ambasadă.

• PRIN DECRET al președintelui R.S. Cehoslovace, Jaromir Obzina a fost numit în funcția de ministru al afacerilor interne al R.S.C. — informează agenția C.T.K. El succede în acest post lui Radko Kaska, decedat în luna februarie într-un accident de avion.

• LA TOKIO s-a anunțat oficial că ministrul afacerilor externe al Japoniei, Masayoshi Ohira, va efectua, între 28 aprilie și 6 mai, un turneu european, în cursul căruia va vizita Iugoslavia, Franța, și Belgia.

Consultările celor două părți vietnameze

• A PATRA ȘEDINȚĂ din cadrul consultărilor politice care au loc între delegația Guvernului Revoluționar Provizoriu al Republicii Vietnamului de Sud și delegația administrației de la Saigon s-a desfășurat vineri în suburbia pariziană Saint Cloud. Următoarea ședință a fost programată pentru martea viitoare.

„Eminescu în conștiința lumii"

• „EMINESCU ÎN CONȘTIINȚA LUMII" a format tema unei conferințe ținute la Biblioteca română din New York de către directorul acesteia, Dan Grigorescu, care s-a referit la numeroasele traduceri realizate din timpul vieții poetului și pînă la recenta ediție apărută în S.U.A. sub semnătura lui Roy McGregor-Hastie.

Au participat profesori, doctoranți și studenți ai universităților din New York, oameni de artă și cultură, cercetători și membri ai coloniei americanilor de origine română din New York.

Reuniune C.A.E.R.

• LA MOSCOVA s-au încheiat lucrările ședinței de trei zile a Comisiei Permanente C.A.E.R. pentru Agricultură. Au participat delegații din R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, Cuba, Mongolia, R.P. Polonă, R.D.G., Republica Socialistă România, R.P. Ungară și U.R.S.S.

A fost examinat raportul de activitate al Comisiei pe 1972, fiind, totodată, elaborate recomandări pentru activitatea de viitor.

Convorbire S.A.L.T.

• LA GENEVA a avut loc vineri o nouă întîlnire a delegațiilor sovietică și americană în cadrul rundei a doua a convorbirilor privind limitarea înarmărilor strategice.

• DELEGAȚIA IUGOSLAVA condusă de Gemal Biedici, președintele Consiliului Executiv Federal, care a efectuat, în cursul acestei luni, vizite oficiale în India, Sri Lanka, Malayezia, Singapore, Australia, Noua Zeelandă și Bangladesh și-a încheiat turneul prin contactele politice cu oficialitățile din Nepal.

Nici după al 12-lea tur de scrutin

• ÎN CADRUL CELUI DE-AL 12-LEA TUR DE SCRUTIN al alegerilor prezidențiale din Turcia, desfășurat vineri după-amiază, generalul Faruk Gurler, care și-a retras candidatura încă de la al 6-lea tur de scrutin, a obținut 69 de voturi, iar candidatul Partidului Democrat, Ferruh Bozbeyli — 43. Restul celor 140 de voturi exprimate au fost repartizate între „diverși candidați neoficiali", buletine albe și nule.

PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Tel. 17.60.10, 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale și difuzorii din întreprinderi și instituții. — Tiparul: Combinatul poligrafic „Casa Scînteii". Cititorii din străinătate pot face abonamente prin „ROMPRESFILATELIA" — Serviciul Import-Export Presă — București — Calea Griviței nr. 64—66, P.O.B — 2001.